

EN KÆMPE ILLUSION

Tid

ifølge Et Kursus i Mirakler

Kenneth Wapnick Ph.d.

INDHOLDSFORTEGNELSE

Forord

Introduktion

I Del: TIDENS OPRINDELSE OG NATUR

Introduktion

Kapitel 1: Tidens Metafysik

Kapitel 2: Kommentarer til forskellige tekststykker

Kapitel 3: Kommentarer til "Den Lille Hindring"

Kapitel 4: Kommentarer til "Den Nuværende Erindring"

II Del: SONINGSPLANEN - MIRAKLET

Introduktion

Kapitel 5: Et Kursus i Miraklers Plan

Kapitel 6: Miraklet

Kapitel 7: Skyld: Egoets Anvendelse af Tid

Kapitel 8: Helligåndens Plan

III Del: TIDENS ENDE

Introduktion

Kapitel 9: Den Virkelige Verden

Kapitel 10: Genkomsten

Kapitel 11: Dommedag

Kapitel 12: Guds Sidste Skridt

SKEMAER

Forord

"En Kæmpe Illusion" begyndte som en række foredrag der blev holdt på Crompond i New York, og de blev senere udgivet på lydbånd under navnet: "Tid ifølge Et Kursus i Mirakler". Det er en udskrift af det lydbånd, der udgør materialet i denne bog. Udskriften er dog omhyggeligt gennemlæst og redigeret, og flere steder er der føjet kommentarer til, så bogen er en udvidelse af de ideer der oprindeligt blev præsenteret. Vi har bibeholdt den oprindelige form fra undervisningen, for at læseren kan få fornemmelsen af at være studerende i et klasseværelse, hvor den betydning passagerne om tid har i Kurset udforskes.

Jeg vil gerne udtrykke min taknemmelighed overfor Rosemarie LoSasso, FACIM's forlagsdirektør, for hendes indledende redigering af udskriften, og den efterfølgende supervisering og den endelige redigering og udgivelse af bogen, som hun alt sammen har gennemført på sin sædvanlige samvittighedsfulde og kærlige måde. Også min kone Gloria vil jeg takke, for at hun sammen med mig har gennemgået Rosemaries redigering, og yderst omhyggeligt har udformet bogens grundlæggende struktur, til den fik denne letflydende form fra begyndelse til slutning. Det er vores håb at bogen vil gøre essensen i Jesu lære om tid forståelig, fordi den udgør grundlaget for Kursets tankesystem.

INTRODUKTION

Problemet tid er helt klart det emne der er vanskeligst at forstå i *Et Kursus i Mirakler*. Det skyldes ikke kun emnets karakter, men også at Kurset siger relativt lidt om det. Under læsningen af kursets tre bøger støder vi ofte på antydninger af teorien om tid, lejlighedsvis en paragraf eller to, og sjældent er et helt afsnit helliget tidens metafysik. Emnet forlades igen, og læseren efterlades tilsyneladende hængende i luften. Der er imidlertid en passage i *Håndbog for Lærere*, som vi vil omtale kort, der meget specifikt siger, at for at kunne forstå Soningens plan, er man nødt til at forstå det begreb om tid Kurset fremlægger. Andre steder siger Jesus dog, at tid er et område vi i virkeligheden ikke kan forstå.

Med ønsket om at formulere en sammenhængende præsentation, vil jeg i denne bogs tre dele præsentere de forskellige passager i *Et Kursus i Mirakler* der drejer sig om tid. *Første* del er en gennemgang af tidens oprindelse og metafysik. *Andel* del omhandler tid og Soningens plan, og fokuserer på miraklets rolle og det tidskollaps det fremkalder. *Tredje* del er om tidens ophør, og omfatter Kursets ide om den virkelige verden, Genkomsten, Dommedag og til slut Guds sidste skridt.

Endelig er denne bog ikke rettet til en læser for hvem *Et Kursus i Mirakler* er ny, idet den forudsætter et vist kendskab til de grundlæggende begreber i Kurset. De læsere der er interesserede i at lære mere om Kurset og dets tilblivelse kan evt. læse *En Introduktion til Et Kursus i Mirakler* og *Tilgivelse og Jesus, Mødestedet imellem Et Kursus i Mirakler og Kristendom*.

1 DEL

TIDENS OPRINDELSE OG NATUR

INTRODUKTION TIL FØRSTE DEL

Første del introducerer de nøglebegreber som udgør *Et Kursus i Miraklers* syn på tidens oprindelse og natur. Efter en generel diskussion i Kapitel 1, begynder kapitel 2 med en analyse af de passager i Kurset som omhandler de principper de er taget fra. Første del slutter med en linje-for-linje analyse af to afsnit fra teksten, der drejer sig udelukkende om tidens metafysik.

En kort bemærkning før vi begynder: Efterhånden som vi skrider fremad i bogen er det vigtigt at huske, at de forskellige symboler der anvendes til at forklare tid, er præcist det - symboler. Der findes ikke et faktisk tæppe af tid, eller et videobibliotek, eller et kalejdoskop. Vi anvender simpelt hen symboler til at hjælpe os med at repræsentere begreber om tid og vores oplevelse af den. I sidste instans er ingen af de symboler, metaforer, billeder eller analogier vi kommer til at anvende helt tilfredsstillende, men sammenlagt hjælper de os til at redegøre for fænomenet tid sådan som vi er i stand til at opleve den. Dette er parallelt til de problemer fysikere møder under deres studier af lys. Sommetider fremtræder lys som en bølge, og det forklarer nogle af dets egenskaber. Til andre tider synes det at være en partikel, og det forklarer ligeledes visse af dets egenskaber. Men i vores oplevelse er det aldrig en bølge eller en partikel samtidigt. I en vis forstand vil vi følge den samme fremgangsmåde ved at præsentere forskellige modeller for at forklare forskellige aspekter af fænomenet tid.

Kapitel 1

TIDENS METAFYSIK

Andetsteds har jeg omtalt de to niveauer *Et Kursus i Mirakler* er skrevet på, men en kort redegørelse her vil også være på sin plads. Det første niveau omhandler Kursets metafysik, og beskæftiger sig med forskellen imellem Himlens fuldkomne virkelighed og den ufuldkomne, illusoriske, fysiske verden; det andet niveau stiller, i den illusoriske verden, egoets lære om adskillelse og angreb overfor Helligåndens vision om forening og tilgivelse. Disse to niveauer kan ses på skema 1, og vi vil komme til at henvise til dem bogen igennem. I del I vil vi næsten udelukkende beskæftige os med metafysik (niveau 1) hvorimod del II fokuserer på vores oplevelse af egoets verden af tid, og ophævelsen af den igennem miraklet (niveau 2). Del II integrerer de to niveauer, idet de omhandler tilgivelsens slutprodukt (niveau 2) som kulminerer i ophævelsen af den verden, der aldrig var til. (niveau 1)

Vi begynder nu med Himlens tilstand, som *Et Kursus i Mirakler* beskriver som:

bevidstheden om fuldkommen eenhed, og viden om at der ikke er andet; intet udenfor denne eenhed, og intet andet indeni. (T-18.VI.1:6)

Derfor er Gud og Kristus eet, selvom Gud er Den Første Årsag, og vi, som Hans Søn, er Hans Virkning. Denne tilsyneladende dualistiske beskrivelse bør ikke tages bogstaveligt, men snarere ses som Kursets måde at beskrive noget på, som ikke kan forstås af en menneskelig hjerne.

Det må forstås, at ordet »først«, når det anvendes om Ham, (Gud) ikke er et tidsbegreb. Han er først i den forstand at Han er den Første i Selve Den Hellige Treenighed. Han er den Primære Skaber, fordi Han skabte Sine medskabere. Fordi Han gjorde det, gælder tid hverken for Ham eller for det Han skabte. (T-7.I.7:4-7)

Denne Himmelske tilstand er derfor evig, fordi “Evighed er en Guds ide”
(T-5.III.6:3)

I en yderst vigtig passage fastslår *Et Kursus i Mirakler* at der “ind i evigheden krøb en lille, vanvittig ide, som Guds Søn glemte at le ad” (T-27.VIII.6:2). Denne “lille, vanvittige ide” er troen på at Sønnen kan adskilles fra sin Fader, og tiltage sig sin Faders funktion som Oprindelig Skaber, således at virkningen kan synes at blive Den Første Årsag. Endvidere siger Kurset: “Da han glemte, blev tanken til en alvorlig ide, som både kunne fuldbyrdes og få virkelige konsekvenser” (T-27.VIII.6:3)

Videre fastslår *Et Kursus i Mirakler* helt klart, at tid er ikke-eksisterende, og at dens tilsyneladende oprindelse var dengang den lille vanvittige ide om adskillelse blev taget alvorligt. Kurset skitserer virkningen af at tage den alvorligt:

En tidløshed hvor tid er gjort virkelig; en del af Gud, som kan angribe sig selv; en broder du er adskilt fra, og som er din fjende; et sind indeni en krop... (T-27.VIII.7:1)

Og alligevel siger Jesus, på trods af denne tilsyneladende alvor:

Sammen kan vi le dem begge (fuldbyrdelsen og de virkelige konsekvenser) væk, og forstå at tid ikke kan trænge ind i evigheden. Det er en spøg at tro, at tid kan overliste evigheden, hvilket betyder at tid ikke findes. (T-27.VIII.6:4-5)

Kurset anvender metaforen søvn til at beskrive adskillelsen, og dens deraf følgende tankesystem som en drøm: “Du dvæler ikke her, men i evigheden. Du rejser kun i drømme, imens du er sikkert hjemme” (T-13.VII.17.6-7). Men da Guds Søn syntes at falde i søvn og få en drøm om adskillelse, syntes hele tidens verden at rulle ud som et langt tæppe (se skema 2). Det syntes at ske i løbet af et øjeblik, et lillebitte sekund i tid. Og i dette lille bitte sekund indeholdtes hele den verden af tid og rum som vi kender den, hele evolutionens udstrækning som indenfor denne verden af illusioner spænder over milliarder af år. Een af vanskelighederne ved at forstå dette begreb - som vi kommer til at vende tilbage til igen og

igen i denne bog - er, at vores tidsoplevelse, såvel som den intellektuelle forståelse af den, er lineær. Derfor synes milliarder af år som en uendelig lang tidsperiode. Men i illusionens "virkelighed" foregik hele dette spand på milliarder af år på et øjeblik. Et sted kommenterer Jesus det således: "Hvad er hundrede eller tusinde år for Dem (Gud og Kristus) eller titusinder?" (T-26.IX.4:1). Således er en af ulemperne ved at anvende tæppeanalogien, at den afbilder tiden som lineær. Fordelen er på den anden side, at den svarer til vores oplevelse af tid.

Et Kursus i Mirakler forklarer, at samtidigt med fødslen af egoets tanke om tid, "gav" Gud Korrektionen, Helligånden, Som ophævede alle de fejltagelser der blev begået i dette ene øjeblik. Den illustreres i skema 2. Den øverste del af tæppet repræsenterer egoets manuskript, som allerede er skrevet. Den nederste halvdel, som i en vis forstand løber samtidigt med den øverste fordi Korrektionen fandt sted samtidigt, repræsenterer ophævelsen af alle disse fejltagelser. Mere specifikt er det sådan, at hvis den inderste kerne i adskillelsens verden defineres som specielle forhold, er der samtidigt med disse tanker i vort sind tanker om hellige forhold, som ophæver vores specielle forhold igennem tilgivelse. I den forstand er den øverste halvdel af tæppet derfor egoets verden, en verden af adskillelse, specielhed og angreb. Den nederste halvdel er så at sige det samme manuskript, men nu helbredt, så Helligåndens tanke om tilgivelse - Soningsprincippet, som er at adskillelsen aldrig virkeligt fandt sted - allerede har erstattet egoets.

Vi taler således grundlæggende om en "dualistisk dualitet", der er sammenlignelig med de to niveauer der omtales i begyndelsen af kapitlet. Den første dualitet er imellem at være vågen i evigheden, og at sove i en drøm om tid. Den anden er imellem de to manuskripter, egoets og Helligåndens. Indeni denne anden dualitet, er det splittede eller fraspaltede sind delt i tre dele: 1) den del Kurset beskriver som det urette sind, som indeholder tanken om adskillelsen taget alvorligt; 2) det rette sind, den del som indeholder erindringen om Gud - Helligånden - som husker at le ad tanken om adskillelsen; og 3) den del, som vælger imellem disse to, som vi vil omtale som beslutningstageren eller vælgeren eller iagttageren.

Egoets manuskript blev skrevet og valgt af os som beslutningstagere - vi er så at sige forfattere, instruktører, producenter, skuespillere og skuespillerinder. Det er yderst vanskeligt at fatte, at begge manuskripter *allerede har* udspillet sig, fordi denne forståelse så dramatisk

er i modstrid med vores egen individuelle oplevelse. Det er imidlertid et afgørende element i tidens metafysik i *Et Kursus i Mirakler*, uden hvilket man ikke virkeligt kan forstå Kursets lære om tilgivelse. Sammenfattende kan vi altså sige, at i det øjeblik hele den fysiske verden syntes at indtræffe, i det samme øjeblik indtraf Korrektionen af den også. Kurset forklarer i et afsnit der handler om sygdom:

Men adskillelse er kun et tomt rum, der ikke lukker noget inde, ikke gør noget, og er lige så immaterielt, som det tomme rum imellem bølgerne i kølvandet fra et skib, der sejler forbi. Og dækket lige så hurtigt som vandet strømmer sammen for at udfylde tomrummet, og bølgerne dækker det når de mødes. Hvor er tomrummet imellem bølgerne når de er forenede og har udfyldt rummet, som syntes at holde dem adskilt en kort tid? (T-28.III.5:2-4)

Derfor er en nyttig metafor "beslutningstageren" (iagttageren), som er den del af vores sind (se skema 3) der vælger at gense enten egoets film (det urette sind), eller Helligåndens korrektion (det rette sind). Husk at hele filmen *inklusive* korrektionen, allerede er indspillet, og omfatter evolutionens verden, og spænder over milliarder af år. Inden i dette gigantiske epos er et *næsten* uendeligt antal segmenter eller videoer, som hver for sig korresponderer med udtrykket af en tanke: "Al tænken frembringer form på et eller andet niveau" (T-2.VI.9:14). I vores sind har vi en "omskifter", hvormed vi øjeblikkeligt kan skifte imellem disse mindre bånd, enten indenfor egoet eller Helligåndens manuskripter, eller bevæge os fra den ene til den anden, og "stille ind" på enten egoets eller Helligåndens tanke. De er begge sket, og er *allerede* til stede i vore sind, i det vi kalder tidens verden. En anden måde at forestille sig dette fænomen på er, at imens vi sidder foran vores film eller videoskærm, ser beslutningstagerdelen af vort sind manuskriptet i en meget langsom hastighed, og oplever alle virkningerne af sin tanke, som foregik på et øjeblik, og i virkeligheden allerede er forsvundet. Vi sidder altså ligesom tilskuere foran et filmlærred og iagttagere noget der allerede er sket, som om det sker for første gang. Men vores *oplevelse* er at vi faktisk er en del af det vi iagttagere. Så i den højre del af skema 3, som repræsenterer tv-skærmen, omfatter det vi ser alle de aspekter af manuskriptet som involverer os. Virkeligheden er, at vi faktisk *iagttagere*

dette, og vælger hvilken del af manuskriptet vi ønsker at iagttage via beslutningstagerdelen af sindet. Dette er betydningen at det udsagn i *Et Kursus i Mirakler* (som vi kommer til senere) der siger, at vi iagttager noget fra et punkt hvor det allerede er blevet fuldført.

Nu er tricket i alt dette, og grunden til at Kurset omtaler tid som et magisk trick eller et "taskenspillerkneb" (A-d1.158.4:1) - at det ser ud som om vi faktisk lever i dette øjeblik. Men sandheden er at vi blot *gen*-oplever noget som allerede er sket. Der er således ingen *virkelig* forbindelse imellem det "vi" der sidder og iagttager, og det "vi" som vi iagttager, bortset fra at *vi* har lavet en forbindelse. Og således bliver det vi har lavet virkeligt for os, *som om* forbindelsen var virkelig. Når vi slukker for apparatet er det vi har iagttaget væk. Vores angst for dette er naturligvis enorm, fordi vi tror, at hvis billedet på skærmen forsvinder, gør vi det også selv. Derfor udsætter vi dette valg i meget lang tid, og det er derfor verden, inklusive de fleste åndelige retninger, forsøger at fastholde virkeligheden af visse aspekter af den gigantiske, storslåede film.

Et eksempel på det fænomen at vi bliver det vi iagttager, ser vi når vi ser en film i biografen. Selvom vi intellektuelt forstår, at der i virkeligheden intet er på lærredet, undtagen projektionen af en film fra en projektor bag os, er vores *oplevelse* ikke desto mindre, at vi faktisk iagttager noget på lærredet der er virkeligt, for vi føler de samme følelser som hvis der faktisk skete noget med os. Vi oplever skræk, frygt, skyld, lykke, glæde eller sorg, og kan begynde at græde eller at le, som om der virkeligt sker noget. På trods af alle hensigter og formål, *sker* der noget på lærredet set fra et psykologisk synspunkt.

Intet af dette ville overhovedet gøre indtryk på os, hvis ikke det der er på lærredet minder os om noget vi tror er inden i os selv. Eller endnu mere præcist, det påvirker os *fordi* de tanker der ligger under følelserne er inden i os: Det ydre er intet andet end spejlingen af det der er i det indre - intet mindre og intet mere. Selvom vi på eet niveau forstår, at det vi iagttager foran os er illusorisk, reagerer vi alligevel som om det er virkeligt, og faktisk sker med os, eller med mennesker vi identificerer os med. Det ser således ud som om vi faktisk bevæger os igennem vore daglige aktiviteter, i *nutiden* træffer valg, som er bestemmende for *fremtidige* situationer, kontrolleret af hændelser i *fortiden*. Jeg gentager, at i virkeligheden *iagttager* vi blot os selv bevæge os igennem disse aktiviteter, træffe valg der bestemmer hvad der vil ske, og blive påvirket af det der er gået forud for dette øjeblik. Alt det giver ingen mening, når det forstås

på denne måde af et sind der har valgt forstandighed, men vi må aldrig glemme, at egoet bogstaveligt talt er bygget på non-sens (ingen mening). Det giver således ingen mening for os at forsøge at forstå non-sens (meningsløshed).

Et andet eksempel på psykologisk identifikation er vores reaktioner på det vi læser i avisen, eller ser på tv-nyhederne. Hvis vi reagerer med lykke, glæde, vrede eller frygt, kan det kun være fordi vi psykologisk identificerer os med hændelsen. Ellers ville situationen eller personen ikke have nogen virkning på os. Vi ser således kun os selv, eller bedre, en projektion af os selv, i den specielle situation: Vi *iagttager*, vi *er* ikke. En parallel til dette er det der sædvanligvis omtales som en ud-af-kroppen-oplevelse. Her ser det ud som om individet bogstaveligt er udenfor den fysiske oplevelse, og iagttager kroppen handle. Men denne nyttige analogi bør ikke drives for vidt, da selv oplevelsen af at være udenfor kroppen er en del af videobiblioteket, hvor vi stadig oplever os selv som adskilte væsener. Desuden bor sindet slet ikke i kroppen.

Således iagttager vi hændelser, der synes at være virkelige og at ske lige nu. I virkeligheden iagttager vi kun noget der allerede er sket - vi genspiller så at sige et bånd, men *glemmer* at det er det vi gør. Når vi husker at vi har valgt det vi oplever, vil de lænker der syntes at binde os til skærmen, og i sidste instans til selve iagttagerpositionen, forsvinde. Det er det, at vi fornægter det vi selv har valgt, der er årsag til at vi tror vi er i drømmen, og derfor bliver den lige så virkelig for os, som de drømme vi har når vi sover om natten. Vi lever i en teknologisk tidsalder med øjeblikkelig tilbagespoling og videomaskiner, hvor vi kan køre hurtigt frem, vende om, lave pause, fastfryse og hvem ved hvilke opfindsomheder egoet vil udtænke i fremtiden? Det der er så interessant ved disse teknologiske gennembrud er, at det ubevidste sind, igennem dets fysiske instrument hjernen, udtænker et spejl for de samme mekanismer i sindet, som ikke kun lavede hjernen, men også hele det fysiske univers. Vi udlever blot sindets tanker, som har frembragt formens verden ved projektion, en verden som aldrig har forladt sin kilde i sindet.

Det burde virkelig ikke komme som nogen overraskelse, at hele denne verden og alle vores oplevelser her, er et stort bedrag. Egoets oprindelige tanke om adskillelse fra Gud var en løgn; hvordan kan så det der projiceres ud fra denne tanke være andet end løgn? Vi bør derfor aldrig undervurdere vores ego-krops magt til at lyve og bedrage. For at foregribe vores

diskussion senere i bogen, er det også klart, at vi aldrig kan vågne op til virkeligheden fra denne drøm om “virkelighed” uden hjælp fra udenfor egodrømmen. Denne hjælp er Helligånden, eller Hans manifestation Jesus. Det var troen på at vi kunne eksistere på egen hånd, uden Gud, der førte os ind i drømmen i første omgang, og derfor er det ved at vælge hjælpen fra Gud vi vågner fra den.

Det er denne form for overordnet forklaring, som forståeliggør nogle af de ellers uforståelige passager der findes i *Et Kursus i Mirakler*. For eksempel siger en linje, som jeg vil gå mere i dybden med senere: “Åbenbaringen om at Faderen og Sønnen er eet vil komme i tiden til hvert enkelt sind” (W-dI.158.2:8). Og endvidere, at det tidspunkt da denne erkendelse vil komme til os, allerede er fastlagt: Manuskriptet til vores accept er allerede skrevet. Det der *ikke* er fastlagt, er *hvornår* vi vil vælge at genopleve den del af manuskriptet. De vigtige implikationer af denne ide vil blive diskuteret i kapitel 2.

Hvis vi vender tilbage til vores videoanalogi, så lad os lege at vi alle har en fjernkontrol, og kan trykke på et hvilket som helst antal af forskellige knapper. Beslutningstageren (eller iagttageren) i vores sind vælger så at trykke på den knap der aktiverer det bånd der indeholder opvågningen fra drømmen, som er accepten af Soningen. På det tidspunkt vælger vi at skifte til Helligåndens manuskript, at tilgive alle i verden, og fremkalde erindringen om at vi er eet med Gud. Igen er denne del af manuskriptet allerede indspillet, og er således allerede “sket”, men vi er stadig fri til at vælge *hvornår* vi vil gense det. Dette valg er den eneste ide om fri vilje Kurset accepterer som meningsfuld (T-in.1, A-d.I.158.2:8-9, A-d.I.169.8:1-2). Og vi kan selvfølgelig ikke vælge *ikke* at vælge igen; men vi kan udsætte dette valg. Som det forklares i Kurset:

Du kan tøve, og du er i stand til at trække tiden enormt ud, men du kan ikke afskære dig fuldstændigt fra din Skaber, Som satte grænser for din evne til at missskabe.
(T-2.III.3:3)

Denne grænse, som er Helligåndens tilstedeværelse i vores sind, sikrer, at på et eller andet tidspunkt i tidens hologram, vil vi vælge at vågne af drømmen.

Dog lærer *Et Kursus i Mirakler* os, at vi ikke vågner brat op af drømmen. Før vi kan vågne fuldstændigt, må vi først skifte fra egoets mareridt til Helligåndens lykkelige drømme. Dette fremskridt - fra mareridt til lykkelige drømme - ophæver troen på at Gud vil straffe os. Først da kan vi acceptere Soningen for os selv. Dette mellemtrin, som det er Kursets mål at nå, beskrives udtrykkeligt i denne passage:

Ikke noget mere skræmmende end en intetsigende drøm har skræmt Guds Søn, og fået ham til at tro at han har tabt sin uskyld, fornægtet sin Fader, og fører krig imod sig selv. Så rædselsfuld er drømmen, så tilsyneladende virkelig, at han ikke kan vågne op til virkeligheden uden angstens kolde sved, og et skrig af dødelig rædsel, hvis ikke en blidere drøm gik forud for hans opvågningen, og tillod hans roligere sind ikke at frygte, men at byde den Stemme velkommen, Der kærligt kalder på ham for at vække ham; en blidere drøm hvor hans lidelse helbredes, og hvor hans broder er hans ven. Gud ville, at han vågner blidt og med glæde, og gav ham midler til at vågne uden frygt.
(T-27.VII.13.3-5)

Der findes en interessant parallel hos Basilides, en af de store gnostiske lærere fra det andet århundrede. Han havde en fascinerende teori, som ved første øjekast ser fuldstændigt absurd ud. Basilides påstod, at Jesus ikke døde på korset. Han skiftede derimod form, og i stedet hang Simon af Kyrene korsfæstet, mens Jesus sad oppe i et træ og lo. Basilides, som til stadighed var i opposition til kirkens lære og dens ledere, så Jesus le hånligt af hele folket (først og fremmest jøderne) som ikke kunne forstå hvad der virkeligt skete. Indholdet af Basilides inspiration var korrekt, nemlig at Jesus "huskede" at le ad egoets lille, vanvittige ide, og ikke tage den alvorligt. Han vidste således at *han* ikke blev korsfæstet, fordi han ikke var sin krop. Da han blot var iagttager, iagttog han sig selv, imens han vidste at det han så ikke var virkeligt, men kun en drøm. Vi kan således konkludere, at Basilides sind ikke fuldt ud kunne rumme storheden i tanken om Jesu *ikke*-hånlige latter. Inspirationen filtreredes igennem hans begrænsede egosind, og manifesteredes i form af angreb.

Det begreb psykologer omtaler som "lucide drømme" er beslægtet med ideen om ikke at tage verdens drøm alvorligt, og det betegner det fænomen, at mennesker midt i en natlig drøm er

sig bevidst at de drømmer. I selve drømmen er de bevidst om at de er drømmeren *og* drømmen. De kan således være midt i et frygteligt mareridt, og kan pludseligt huske det er en drøm. Drømmen fortsætter, men frygten forsvinder. *Et Kursus i Miraklers* modstykke til den lucide drømmer, er den lykkelige drømmer, som imens han lever i denne illusoriske verden erkender, at han eller hun ikke virkeligt er her.

Hvis vi fortsætter med analogien om den lucide drømmer, men nu i sammenhæng med at vi sidder foran en videoskærm, ville det være som om vi som iagttagere så et videobånd, og pludseligt indser at vi ser noget som allerede er sket. Vi iagttager os selv som en figur i drømmen, dog stadig i drømmen, men nu er vi klar over at det ikke *er* andet end en drøm. Dette skift i bevidstheden er repræsenteret i skema 3, af de to linjer der udgår fra iagttageren, og repræsenterer egoet og Helligånden. Det er som om der er to stemmer der taler til os imens vi ser på vores skærm. Egoet siger: "Bliv ved med at være indstillet på min station, og tro på at kroppens drama, som du ser på, virkeligt sker for dig." Helligåndens Stemme minder os om, at det vi iagttager ikke er andet end en drøm. Men før vi virkeligt kan høre Hans budskab klart, må vi først overveje den ide, at der er en anden måde at se på drømmen på. Denne anden måde er tilgivelsens lykkelige drøm.

Video- eller filmanalogien er en noget simplificeret måde at præsentere begrebet på, og har den ulempe at den er lineær. Med al sin kompleksitet er en computer faktisk en bedre analogi, bortset fra at den er en mere kompliceret måde at fremstille det på. Forestil jer at vi sidder foran en computerskærm, med et uendeligt antal programmer at vælge fra, og mange forskellige knapper at trykke på. Denne analogi afspejler bedre kompleksiteten af vore individuelle liv, og vores samspil med verden. Computeren tjener også som en nyttig analogi på forholdet imellem sindet (iagttageren) og hjernen (kroppen), for så vidt som sindet har programmeret hjernen, ligesom computerprogrammøren fortæller computeren hvad den skal gøre. Uden et program og en energikilde kan computeren ikke fungere. På samme måde er hjernen (og derfor kroppen) fuldstændig "livløs" uden "instruktioner" fra sindet.

En anden nyttig analogi er et kalejdoskop, et lille rør, hvori spejle reflekterer lys, der sendes igennem små stykker af farvet glas, som ligger i den ene ende af røret, og får dem til at se ud som symmetriske figurer - ofte meget smukke - når de ses fra den modsatte ende. Faktisk forstås det splittede sinds tilstand bedre som et kalejdoskop inden i et kalejdoskop, en

splittelse inden i en splittelse, hvor den første er projektionen udad fra det oprindelige splittede sind, som er det oprindelige stykke glas. Projektionen er den oprindelige tanke om adskillelse eller afskæring fra Gud. Derfor er den verden der projiceres ud identisk med adskillelsetanken, der er blevet projiceret, og derfor fortsætter glasset med at ryste. Hver projiceret tanke bliver så at sige sit eget kalejdoskop. Den faktiske proces er svimlende for sindet, og modstår ethvert forsøg på rationel eller logisk forståelse, for kompleksiteten er overvældende for vores meget begrænsede menneskelige tænkning. Tidens trick er, at dette øjeblik af tilsyneladende fragmentation nu ser ud til at have foregået over et enormt spand af tid; tidens linearitet er kun et slør, der skjuler den samtidige sam-eksistens af hver enkelt del af det rystede glas.

Hvis vi overfører den tidligere omtalte ide om iagttageren og det iagttagne til kalejdoskopet, kan vi forstå, at iagttageren - beslutningstageren - er udenfor det den iagttager. *Indeni* kalejdoskopet er der ingen forskel på iagttageren og det iagttagne. De er eet: delen er i helheden; helheden er i hver enkelt del. Dette er parallelt til en psykoterapeut der analyserer en drøm, og fortolker alle dens symboler som en del af drømmeren, det vil sige drømmen og drømmeren er eet. Vi som har drømt drømmen om vore liv, står i virkeligheden udenfor dem, og tror dog at vi stadig er i dem. Ydermere tror vi, at vi er kontrollerede af dem.

En tredje måde at forestille sig "sindet indeni sindet" modellen, er at tænke sig hvert fragment som en computerchip, fyldt med information (eller tanker), og hver tanke er selv en chip, og således videre og videre. Processen "begynder", i den grad man kan tale om en tidmæssig grænse for det som er hinsides al tid, med den ene chip som er den eneste Søns tanke om adskillelse. Derfra fragmenterer chippen fortsat - chip inden i chip, kalejdoskop indeni kalejdoskop. Som *Et Kursus i Mirakler* beskriver det:

Du, som tror at Gud er frygt, lavede kun een erstatning. Den har antaget mange former, fordi det var erstatningen af sandhed med illusion; af helhed med fragmentering. Den er blevet så splintret og under opdelt og delt igen, igen og igen, at det nu næsten er umuligt at opfatte at den engang var eet, og stadig er hvad den var..... Du forstår ikke omfanget af denne ene fejltagelse. Den var så enorm og så fuldkommen utrolig, at en verden af total uvirkelighed måtte opstå af den. Hvad andet kunne der komme fra

den? Dens fragmenterede aspekter er skræmmende nok, når du begynder at se på dem. Men intet du har set, så meget som antyder det vældige omfang af den oprindelige fejltagelse, som syntes at kaste dig ud af Himlen, at nedbryde viden til meningsløse småbidder af usammenhængende opfattelser, og at tvinge dig til at lave yderligere erstatninger. (T-18.I.4:1-3, 5:2-6)

Dette kalejdoskopbillede inkorporerer også en af nøgleideerne i et hologram: Helheden er indeholdt i hver enkelt del. Den holografiske proces består i at splitte en laserstråle (en stråle med en enkelt bølgelængde, i modsætning til de mange bølgelængder i almindeligt lys) i to. Den ene stråle (der kaldes referancestrålen) oplyser det objekt der fotograferes, mens den anden (kaldet arbejdsstrålen) interfererer med det lys der kastes tilbage fra objektet. Begge stråler dirigeres så hen til en fotografisk plade, hvor deres interaktion optages, og former hologrammet. Når endelig en laserstråle skinner igennem dette holografiske billede, opfattes det tredimensionalt af beskueren. Endnu mere relevant her er, at en hvilken som helst del af objektet der opfattes i fotografiet i sig indeholder helheden. Med andre ord definerer delen helheden, og genskaber for opfatteren så at sige hele objektets natur.

I denne forstand er påstanden i Seth-materialet (en serie af bøger af Jane Roberts, kanaliseret fra et væsen kaldet Seth) om, at alle inkarnationer sker samtidigt, magen til Kursets lære om, at alle hændelser er sket på et øjeblik, og dog synes at udfolde sig efter hinanden over tid. Således er alle inkarnationer, som i denne verden af tid og rum ville spænde over milliarder af år, indkapslet i et tid-rum hologram i dette ene øjeblik. Hvis vi tænker os hele Guds Sønforholds sind som værende et ubrudt, oprindeligt stykke glas - Kristus, som Gud skabte Ham - så er adskillelsen den tilsyneladende splintren af glasset i milliarder og milliarder af stykker. Det er det som er gengivet i det kalejdoskopiske billede, hvor de små stykker glas repræsenterer de knuste dele af Sønforholdet. Altså den iagttagende del af vores sind sidder foran kalejdoskopet, som i vores tidligere billede var en videomaskine, og kan vende og dreje røret og se hvad som helst det har valgt at se og opleve når som helst.

Under disse forudsætninger kan vi begynde at forstå, at på et hvilket som helst givet tidspunkt, kan vore sind træffe en beslutning om, for eksempel at leve i New York State i slutningen af det tyvende århundrede, imens vi i en anden del af vores sind oplever os selv i et fuldstændigt

andet tid- og rumunivers, en anden periode i historien, fortidig eller fremtidig. Vi kan igen tænke på en chip inden i en chip-billedet, eller et kalejdoskop inden i et kalejdoskop. Vi er ubevidste om dette, fordi vi har begrænset vore sind ved at lave love om tid og rum, som programmerer vore hjerner og begrænser vores oplevelse af os selv. Mennesker som har oplevelser af tidligere liv, eller som kan se ind i fremtiden, fjerner simpelt hen nogle af de begrænsende barrierer der tidligere forhindrede dem i at opleve meget mere af det der faktisk er i deres sind.

Disse barrierer tjener et meget vigtigt formål med hensyn til tilpasning. Prøv for eksempel at se opfattelsens verden fra et rent fysiologisk synspunkt. Vores hjerne bliver konstant bombarderet med tusinde og atter tusinde sansestimuli - syner, lyde, lugte osv. Vi frasorterer automatisk - og det er så automatisk at vi ikke er bevidst om det - alt hvad der ikke er brug for på det tidspunkt. Når en eller anden for eksempel holder en tale der optages på bånd, rettes opmærksomheden mod talen og interaktionen med tilhørerne. Men når båndet afspilles høres lyde der ikke var bevidste under optagelsen: biler der passerer, fuglekvidder, regnvej, eller køleskabe der snurrer, som alt sammen ikke blev hørt under optagelsen, fordi hjernen frasorterede dem. Dette er indlysende en meget vigtig tilpasningsmekanisme, fordi der ikke findes nogen måde vi kunne fungere på i denne materielle verden, hvis vi lagde lige meget mærke til alle stimuli samtidigt.

Hvis vi bevæger os fra sindets fysiologiske dimension til den psykologiske, iagttager vi den samme frasorterings proces. Der ville ikke være nogen måde vi kunne leve i denne verden på, hvis jeg for eksempel i det samme øjeblik jeg taler med jer, taler med tusindvis af andre mennesker fra tidligere eller fremtidige inkarnationer, som alle er inkluderet i det manuskript som allerede er skrevet. Det er således en tilpasningsmæssig del af at leve i tidens verden, sådan som vi sætter den op, at vi kun beskæftiger os med det der for øjeblikket sker i den særlige dimension af tid og rum vi har valgt at opleve. Og alligevel findes hele sindets oplevelse inden i hvert eneste fragment af den oplevelse.

Sammenfattende kan vi altså sige, at tæppet, videoen, kalejdoskopet og hologrammet er billeder, der alle hjælper på forskellig måde til at illustrere nogle hovedpunkter i *Et Kursus i Miraklers* tidsbegreb; nemlig at vi iagttager noget der allerede er sket, og at det der for os ser ud til at være bestemte hændelser der finder sted i en lineær sammenhæng af fortid nutid og

fremtid, alle er til stede samtidigt i vores sind, fordi hele tiden skete i et enkelt øjeblik. Vi fokuserer kun direkte på segmenter af den totale fragmentation i et hvilket som helst givet øjeblik, og vælger om vi vil se på egoets version af adskillelse, angreb, vrede og specielhed, eller på Helligåndens korrektion af alt dette igennem tilgivelse og hellige forhold. Således er vort eneste virkelige valg, altid og for evigt, uanset dets form, om vi skal vælge egoet eller Helligånden, at forblive sovende i jagttagerens stol, eller at vågne af drømmen, forlade stolen fuldstændigt, og genforene os med vores Kilde.

Vi vil komme tilbage til disse centrale ideer mange gange efterhånden som vi møder dem i forskellige passager i Kurset. Så vil vi udvikle dem yderligere, og gå i dybden med dem, og arbejde med nogle af de vanskeligheder og paradokser der findes rundt omkring disse ideer.

Spm: Før vi går videre, kunne du så ikke sige noget om de hyppige misforståelser disse ideer medfører? Denne ide om at alt allerede er sket, synes at opmuntre en fatalistisk holdning til hændelser i vores liv, fordi den antyder at vi intet valg har i en bestemt situation. For eksempel, hvis en eller anden skød sin kone kunne det fortolkes som om det betød, at fordi manuskriptet allerede var skrevet var der ingen mulighed for ham til at beslutte sig til noget andet end at skyde konen. Folk har en tendens til at tro at det ikke virkeligt betyder noget, fordi manuskriptet allerede er skrevet. Ville det ikke være mere præcist at tænke, at vi ikke alene har et valg med hensyn til hvilken video vi vil fokusere på, men også at vi har et valg angående hvilket aspekt af den video vi vil fokusere på? Jeg mener, det er ikke kun sket i tiden, at den mand skød sine kone, det skete også i samme øjeblik, at han ikke skød sine kone, og at han faktisk valgte at fokusere på et af disse to. Er det det du siger?

Sv: Ja. Det vil være nyttigt i dette tilfælde at gå tilbage til skema 2 og 3, og se på egoversionen, hvor du angriber din kone, og på Helligåndens version, hvor du tilgiver din kone. Der kunne også være andre muligheder. Den tidligere omtalte linje i Kurset: "Al tænkning frembringer form på et eller andet plan" (T-2.VI.9:14) kan belyse denne sammenhæng. Hvis vi anvender den på dit eksempel betyder den, at tanker om at skyde din kone, at lægge revolveren, eller om at gøre noget helt andet, er allerede sket. Du har således slet ikke en ny tanke, men går blot ind på forskellige tanker i dit sind. Derfor

genoplever du en tanke som du havde en gang. Det er en ide sindet stejler over, men den er nøglen til at forstå hvad *Et Kursus i Mirakler* siger om tid. Vi *gen*-oplever, fordi vi igen på skærmen iagttager noget der allerede er sket. Det er derfor en computeranalogi er lidt nyttigere end den med videoen. En computer udvider mulighederne enormt, hvorimod videoen som jeg allerede har sagt, er begrænset til en lineær form. Hovedideen er, at det er der allsammen, så det gør en forskel hvad du vælger at iagttage lige nu. Hvis du fortsætter med at vælge egomanuskriptet, bliver du mere indviklet i din skyld, hvilket betyder at din finger så at sige næsten fryser fast til egoknappen. Du bliver bare ved med at spille det samme manuskript om skyld igen og igen.

For mange år siden fremsatte Donald Hebb, som var fysiologisk psykolog på McGill University, en teori om, at indlæring finder sted når visse neurale baner i hjernen bliver fixerede. Disse baner bliver som en kanal; jo mere den anvendes igennem vanemæssige former, jo dybere bliver den, og derfor bliver den vanskeligere at bryde ud af. Skyld-angreb cirklen er analog hertil, sådan, at jo mere vi angriber folk, jo mere skyld føler vi, som får os til at angribe endnu mere. Så det gør en forskel hvor ofte vi vælger at se på drømme om hævn, mord, jalousi, depression og skyld, for sådanne valg rodfæster os endnu dybere i egoets tankesystem, og derfor vælger vi blot at blive mere og mere ulykkelige. Set fra et Niveau 1 perspektiv gør det i sidste instans ingen forskel, som vi kan se når vi ser på skema 4. Men det gør bestemt en forskel med hensyn til det vi oplever imens vi sidder i stolen og ser på det hele. Dette fremkommer tydeligt i det spørgsmål der stilles i arbejdsbogen "Hvorfor vente på Himlen?" (A-d.1.188.1:1). Hvorfor skulle vi tøve, når vi kunne have fuldkommen fred, og hvorfor bytte denne fred med angst og konflikter? Med andre ord, hvorfor blive ved med at sove tortureret af mareridt, når vi ganske enkelt kan vågne op til Guds fred?

Spm: Da Einsteins hjerne blev studeret, opdagede man at der var flere sprækker og dybe baner i den. Den var ikke tungere eller større end andres hjerne. Er det et eksempel på det du siger?

Sv: Ja, og det viser at han brugte sin hjerne mere. Jeg tror det ville være muligt at finde et modstykke til dette med hensyn til retsindet tænkning; jeg taler altså ikke om højre eller

venstre hjernehalvdel, men om retsindet tænkning, hvilket betyder tilgivelse i modsætning til skyld og angreb.

Det er interessant at lægge mærke til de fysiologiske udtryk for sindets dynamik, som vi lige har været inde på. Da denne dynamik repræsenterer de tanker der er i vores sind, giver det mening at de bliver projiceret ud på vores krop. På samme måde finder vi denne sindets dynamik udtrykt i den fremherskende teknologi, som film, videobånd og computere: i alt det finder vi det udvendige udtryk for det der allerede er sket i vores sind.

Hvis vi vender tilbage til det oprindelige spørgsmål, så lad mig igen advare imod udviklingen af en laissez faire, fatalistisk eller passiv holdning til vores oplevelser her. Faktisk er en sådan holdning i virkeligheden en egofælde, der skal få os til at blive her. *Et Kursus i Mirakler* lærer os, at vi *er* ansvarlige for hvad vi oplever (T-2.II.2.3-5). Men - *det* vi er ansvarlige for er, at vælge at gense denne oplevelse i vores sind, hvilket allerede er sket. Med andre ord er vi ansvarlige for *hvad* vi ser på; det vil sige hvilket videobånd eller computerprogram vi kobler os ind på.

Endnu et punkt er relevant her. Hvis man søger at udnytte disse metafysiske principper til at retfærdiggøre at man intet vil gøre, misforstår man de forskellige niveauer. På det niveau der siger, at alt allerede er sket, og at der i virkeligheden intet er sket - idet "alt" er tænkt - så er der end ingen krop, der ingenting kan gøre, eller endog have en sådan tanke. Men når jeg først tror jeg er her, og grunder over et spørgsmål som dette, så tror jeg allerede at tid og rum er virkelige. Derfor er det at forsøge at retfærdiggøre adfærd (eller undladelse af adfærd), med begrundelsen at det er en illusion, ikke at være ærlig, da jeg *allerede* har valgt at tro at jeg er her. Vi bliver nødt til at forblive tro mod sammenhængen af vores underliggende trossystem, hvis vi i sidste instans skal kunne ændre det.

Spm: Ville det være rigtigt at sige, at når vores finger er stivnet på egofjernkontrolknappen, imens vi vælger med egoet, og vi så beslutter os for at skifte til Helligåndens knap, ville den kanal stadig vise den samme handling, men den ville blive set anderledes? Og er det ikke også sandt, at hvis vi havde lyttet til Helligånden tidligere, ville vi ikke have været nødt til at gennemleve al denne ekstra tid, vi ville ikke have været nødt til at være fastlåst til egoknappen?

Sv: Det er fuldstændig rigtigt. Det vil vi komme ind på når vi kommer til miraklet i 2 del. Lektionen i alt dette er, at vi ikke er nødt til at sidde og se på vores film endnu i to timer, fem timer, fem år, eller fem liv. Det er en af Kursets grundlæggende ideer: At spare tid. Vi behøver ikke at sidde og overvære alle disse frygtelige genopførelser, som er det vores oplevelse i denne verden i virkeligheden er. Alle oplevelser er genopførelser. Det betyder, at selvom vi oplever os selv som at vi taler om nogle ting for første gang, sidder vi i virkeligheden, som i den analogi vi har talt om, foran en skærm, imens vi iagttager os selv gennemleve disse oplevelser. Men vi har fortrængt iagttagerdimensionen så meget, at det ser ud som om vi sidder i et værelse og taler, igennem en tidsperiode, og vores oplevelse er, at vi gør dette for første gang. Men i virkeligheden iagttager vi noget som allerede er sket. Det er det for sindet så alarmerende aspekt af denne ide. Vores frihed ligger ikke i at vælge hvad der er i manuskriptet, eller på videobåndet, i computerprogrammet, eller i de kalejdoskopiske glasstykker; vores frihed ligger derimod i at vælge hvad vi vil se *hvornår*, og hvor hurtigt vi vil opgive skyld ved at vælge Helligåndens version.

Som en yderligere kommentar til dit spørgsmål kan jeg sige, at hvis vi kun havde lyttet til Helligåndens version fra begyndelsen, ville der ingen egomanuskripter have været at ophæve. *Et Kursus i Mirakler* understreger, at egoet altid taler først, altid tager fejl, og at Helligånden er løsningen. (T-5.VI.3.5-4:3; T-6.IV.1.1-2). Hvis der ingen fejltagelse havde været, ville der ikke have været brug for Svaret. I en anden sammenhæng udtrykker "Exultet" - som er en liturgisk hymne i påskegudstjenesten, der tilskrives St. Ambrose fra det fjerde århundrede - velsignelsen ved Jesu nærvær: "O, lykkelige fejltagelse, O, Adams nødvendige synd, som for os sørgede for så mægtig en Befrier". Hvis der således ikke havde været en oprindelig synd - "den lykkelige fejltagelse" - ville der heller ikke have været nogen Befrier.

Spm: For at vende tilbage til Sethbøgerne, var der en interessant beretning om Jane Roberts og hendes mand, en gang hvor de sad i en restaurant. Da de så på hinanden over bordet, erkendte de begge to, at det de så var deres "sandsynlige virkeligheder". De så med andre ord et aspekt af hvad de kunne have været, som de opfattede som noget negativt i deres liv. De erkendte at det var muligt at de kunne have truffet det valg, som ville have ført til disse

negative oplevelser. De var bevidst om at de så at sige så den anden kanal, og var taknemmelige for hvor de nu var. Stemmer det overens med den ide du forklarer?

Sv: Ja, det er et godt eksempel på hvordan dette fænomen fungerer. Der er mange andre eksempler som dette i den esoteriske litteratur, som set fra dette synspunkt giver megen mening. Når vi kommer til ideen om miraklet vil vi opdage, at den virkelige styrke i *Et Kursus i Mirakler* ligger i, at det taler meget praktisk til os i denne metafysiske kontekst; det vil sige at det taler om hvordan vi lærer at trykke på Helligåndens knap, og i sidste instans helt at slukke for tv'et og forlade iagttagerens stol fuldstændigt.

Kapitel 2

KOMMENTARER TIL FORSKELLIGE TEKSTER

Vi begynder nu vores studier af de passager i *Et Kursus i Mirakler* der taler om tidens oprindelse og natur. Med meget få undtagelser vil vi kun se på dele af afsnit. Vi starter med *Håndbog for Lærere* i det afsnit der kaldes *Hvem er deres Elever?* (H-2), og begynder med den anden paragraf og går derfra videre til den fjerde paragraf. Den åbner med en ide, som jeg nævnede lige i starten:

For at kunne forstå frelsens undervisnings/indlæringsplan, er det nødvendigt at forstå det tidsbegreb kurset gør rede for.

Dette er det eneste sted i hele Kurset hvor det siges, at det er nødvendigt at vi forstår den ide om tid kurset præsenterer. Mange andre steder antyder Jesus at vi ikke kan forstå den. (T-25.1:7, A-d.I.169:10, A-d.I.194.4). På trods af dette vil vi nu knække nøden, og prøve på at forstå det vores egoprogrammerede hjerne forhindrer os i at forstå: At tid er en illusion. Men vi er dog i stand til at forstå egoets og Helligåndens formål med tid, og dette er hovedtemaet

for del II. I øvrigt finder vi en lignende indstilling til “forståelse” af egoets tankesystem, fremsat i den indledende paragraf til de fem kaoslove. Der siger Jesus:

Kaos’ ”love” kan bringes til lyset, selvom de aldrig kan forstås. Kaotiske love er næppe meningsfuldt, og er derfor udenfor forstandighedens domæne. Men de synes at være en hindring for forstandighed og sandhed. Lad os derfor roligt se på dem, så vi kan komme til at se ud over dem, og forstå det de er, og ikke det de vil påstå at være. Det er afgørende at det forstås hvad de tjener til, for hensigten med dem er at gøre sandheden meningsløs, og at angribe den. (T-23.II.1:1-5)

Soning korregerer illusioner, ikke sandhed.

Dette er en standardide, som vi alle kender nu. Den betyder, at Soning intet har at gøre med evigheden eller Guds sandhed; den har kun at gøre med at korrigere drømmen om adskillelse, i tiden, ikke i virkelighedens eenhed. Det er derfor “Atonement” ikke skal fejllæses som “At-one-ment”. (Denne sætning giver ingen mening på dansk, hvis man ikke ved, at “Atonement” er det engelske ord for at adskillelsen aldrig er sket, og at det er en helt almindelig fejltagelse at både oversættere og engelsksprogede læsere af kurset læser “Atonement” som “at-one-ment” i begyndelsen). Sidstnævnte *ville* være korrekt hvis ordet havde at gøre med Himlen, som er den tilstand af eenhed der bestemt ikke har brug for korrektion. I skema 2 omhandler Soningen *kun* det der er til højre for den vandrette linje, der skiller Himlen fra tidens tæppe. Som Jesus instruerer os i en vigtig passage, der findes i et afsnit om specielle forhold:

Din opgave er ikke at søge efter kærlighed, men blot at søge efter, og finde, alle de barrierer inde i dig, som du har bygget imod den. Det er ikke nødvendigt at søge efter det som er sandt, men det *er* nødvendigt at søge efter det som er falsk. (T-16.IV.6:1-2)

Soningen fokuserer derfor ikke på kærlighed, men på at fjerne forhindringerne for bevidstheden om kærlighedens tilstedeværelse. Kærlighed og sandhed *er* ganske enkelt, og der er ikke brug for at søge efter dem; de huskes simpelt hen når barriererne af skyld fjernes.

Derfor korrigerer den (Soningen) det der aldrig var. Endvidere blev planen til denne korrektion lavet og fuldbyrdet samtidigt, for Guds Vilje er totalt adskilt fra tid. Det er al virkelighed, fordi den er af Ham. I samme øjeblik ideen om adskillelse kom ind i Guds Søns sind, blev Guds Svar givet. I tiden skete dette for meget længe siden. I virkeligheden skete det aldrig overhovedet.

I det selvsamme øjeblik ideen om adskillelse syntes at blive virkelig, skabte Gud Helligånden, udvidede Sig Selv ind i drømmen, og på den måde blev hele manuskriptet korrigeret i samme øjeblik. Selvom *Et Kursus i Mirakler* taler om Helligånden som en person Gud skabte som svar på adskillelsen, kan det ikke tages bogstaveligt. Jesus minder os om at vi endog ikke kan tænke på Gud uden en krop (T-18.VIII.1:7), og derfor taler Kurset om Gud og Helligånden som om de var i kroppe, så vi har et redskab at forholde os til dem med. Hvordan kunne Gud desuden reagere på en fejltagelse, som Kurset lærer at Han end ikke erkender, da den aldrig skete? Derfor skal *Et Kursus i Miraklers* omtale af skabelsen af Helligånden forstås metaforisk, som en måde at beskrive en proces på, som vi så med vores begrænsede forståelse kan forholde os til. Vi vender tilbage til dette vigtige punkt i anden del, når vi taler om Helligåndens "plan".

Det ville altså i virkeligheden være bedre at tale om Helligånden som en tanke, eller erindringen om Guds Kærlighed, som vi bragte med os ind i drømmen, da vi faldt i søvn. Denne erindring - altså Helligånden - ophævede alle fejltagelserne i drømmen, fordi den husker os på, at vi aldrig forlod Gud. Og således blev alle de tanker som omfatter hele evolutionens spektrum ophævet i det ene øjeblik vi troede vi var faldet i søvn - tanken om fuldkommen Kærlighed smed tanken om frygt ud. Hvis vi vender tilbage til skema 2 betyder det, at da egoets manuskript blev skrevet, (den øverste del af tæppet) blev Helligåndens manuskript skrevet samtidigt (den nederste del). Virkelighed er totalt adskilt fra tid, og derfor er der ingen mulighed for sameksistens imellem tidens verden og evighedens verden overhovedet, imellem illusionens verden og sandhedens verden. Hvis vi ser på skema 4, kan vi også tale om to hologrammer, egoets hadhologram, og Helligåndens korrektions-hologram.

I illusionens verden, tidens verden, skete alting derfor for milliarder af år siden, lige i samme øjeblik som “the big bang”. I virkeligheden skete intet af det naturligvis overhovedet; verden er kun en drøm om det umulige.

Tidens verden er illusioners verden. Det der skete for længe siden, ser ud som om det sker nu. Valg der blev truffet for længe siden, forekommer at være muligheder der skal træffes beslutninger om nu.

Vi ser virkeligt noget der allerede er sket. Det syntes at ske for længe siden, og i det øjeblik blev hele manuskriptet skrevet, alle videobånd optaget, og alt i kalejdoskopet syntes at ske i det. Men som vi oplever det, synes det at ske lige nu. Som vi har sagt, det er vores oplevelse at vi sidder i dette rum sammen, på et bestemt tidspunkt og et bestemt sted i historien, og arbejder med noget der synes nyt og spændende. Jeg siger noget, een af jer siger måske noget, og det sker tilsyneladende lige nu. For nu at sige det igen, i virkeligheden er det allerede sket. Faktisk er det ofte citerede udsagn fra Prædikerens Bog (1.9) “Der er intet nyt under solen” et meget vist udsagn. Jeg er ikke sikker på hvordan den bibelske forfatter mente det, sandsynligvis ikke helt sådan, men ideen om, at der bogstaveligt intet nyt er under solen, er præcist det *Et Kursus i Mirakler* siger.

Det der er lært og forstået og overstået for længe siden, ses nu som en ny tanke, en frisk ide, eller en anderledes indfaldsvinkel.

Alt hvad vi har lært og forstået igennem hele evolutionens spand af tid, skete indenfor det ene øjeblik, indenfor det ene lille bitte sekund. Vi oplever det naturligvis ikke sådan, men vi har allerede set, at vores oplevelser - som formidles igennem vores sanseorganer og den hjerne der er programmeret af sindet - forvrænger og skjuler sandheden. Jeg kan for eksempel få en genial ide: Jeg skal til at opfinde hjulet, udarbejde en kemisk ligning, der vil revolutionere videnskaben eller dele atomet. Når disse ideer dukker op, synes de at være fuldstændigt nye. Men de er blot repriser af noget der allerede er sket i tidens hologram.

Fordi din vilje er fri, kan du acceptere det der allerede er sket, på et hvilket som helst tidspunkt du vælger, og først da vil du forstå, at det altid var der. Som kurset understreger, har du ikke frihed til at vælge kursusplanen, end ikke den form du vil lære det i. Men du har din frihed til at vælge hvornår du ønsker at lære det. Og når du accepterer det, er det allerede lært. (H-2.3:5-8)

Når vi accepterer Soningen for os selv, og derved ophæver den skyld, der begrænsede bevidstheden om hvem vi i virkeligheden er, bliver vi lucide drømmere, dvs. vi erkender i drømmen at vi drømmer. Derfor kan jeg når som helst acceptere det som allerede er i korrektionens hologram i skema 4.

Lad mig læse de indledende linjer fra introduktionen til tekstbogen, som anden del af denne passage henviser til:

Dette er et kursus i mirakler. Det er et obligatorisk kursus. Kun det tidspunkt du tager det på er frivilligt. Fri vilje betyder ikke at du kan bestemme pensum. Det betyder kun, at du kan vælge hvad du ønsker at tage på et givet tidspunkt. (T-i.1:1-5)

Vi kan ikke bestemme pensum fordi vi allerede har bestemt det. Men vi kan vælge hvilken station, film, video, eller del af kalejdoskopet vi vil stille ind på, iagttage eller genopleve på et givet tidspunkt. Men det vi iagttager er allerede sket. De former vi vil komme til at lære kursusplanen i, er også valgt, som denne passage angiver. Det betyder, at vi vælger alle fejltagelserne (særlige had- og særlige kærlighedsforhold) og nu kan vi vælge at acceptere alle deres korrektioner (hellige forhold). "Og når du accepterer det, er det allerede lært" fordi det allerede er lært. Da fejltagelsen allerede er korrigeret, venter den nu på at vi skal vælge at acceptere den og genopleve dens kærlige korrektion.

Tiden går således faktisk baglæns, til et øjeblik så ældgammelt, at det er hinsides al erindring, og endog hinsides muligheden for at blive husket. Men fordi det er et øjeblik der genleves igen og igen, og så igen, synes det at være nu.

Vi oplever noget der allerede er sket som om det sker nu, præcist fordi vi fortsat vælger at se os selv som adskilt. Dette “øjeblik der er så gammelt” er den brøkdel af et sekund hvor hele egoets tankesystem syntes at blive til. Men vi har forsvaret os så meget imod det, at det aldrig kan huskes. Og det skal det heller ikke. Men vores beslutning om at være skyldige lige nu - virkningen af dette øjeblik - kan huskes, og det er den vi ophæver.

Spm: Det her er virkelig vanskeligt at forstå. En intellektuel forståelse er een ting; men det er en helt anden sag at komme til at opleve eller erfare det.

Sv: Det er sandt, at hele Kursets tankesystem bygger på denne ide, men som det heldigvis for os siger: Det er ikke nødvendigt at forstå tidens metafysik for at praktisere Kurset. Men den ide er Kursets underliggende fundament. Det vil blive endnu klarere når vi diskuterer Soningen og miraklets funktion i 2 del. Når vi taler om “Den lille Hindring” lidt senere finder vi den samme ide; vores stadige genoplevelse af det forhistoriske øjeblik. Og det er denne genoplevelse der fastholder iagttageren eller beslutningstageren til stolen eller egoknappen. Det bør nævnes, at selvom jeg tillægger en del af det adskilte sind menneskelige egenskaber, og omtaler den som beslutningstageren og/eller iagttageren, må den ikke ligestilles med en menneskelig form eller hjerne, idet sind er immaterielt, uhåndgribeligt og usynligt.

Spm: Der synes at være nogle ligheder men også nogle forskelle imellem denne specielle lære i Kurset og det karmaloven siger. Den karmiske tradition lærer for eksempel, at hvis du er undertrykker i eet af dine liv, kan du komme tilbage som offer. *Et Kursus i Mirakler* synes at sige noget andet, nemlig at du vil komme tilbage i den samme rolle, fordi du genoplever det samme. Karmaloven kunne på den anden side måske betyde, at i det øjeblik af adskillelsen, vælger du at være et offer eller en undertrykker, og at du vil blive ved med at udspille den rolle i en eller anden form i hvert enkelt liv. Denne fortolkning synes at passe bedre med Kursets ide om at “selv den form du vil lære den i (er valgt allerede)”

Sv: En i øjeblikket almindelig fortolkning af karmaloven er, at man går frem og tilbage i sine roller - som offer og som undertrykker, forfølger og “forfulgt”. *Et Kursus i Mirakler* kunne

forstås på den måde, at man kan vælge et manuskript hvor man er offer hele vejen igennem tidens udstrækning. Men jeg tror nu ikke at dette ville udelukke muligheden af at skifte rolle en gang imellem. Selvom man med andre ord har udformet et manuskript i en overordnet form, som man udspiller sit egodrama i, som f.eks. at være offer, er det også muligt at man kan skifte; din rolle kan også være undertrykkerens. Dette er baseret på den psykologiske dynamik, at man ikke virkeligt kan se sig selv som undertrykker, med mindre man også oplever sig som offer. Hvis den ene er i dit sind, må den anden også være der: Alle undertrykkere føler sig retfærdiggjort for deres tanker eller handlinger, fordi de ifølge deres egen opfattelse selv har været ofre.

Et almindeligt klinisk tilfælde er et mishandlet barn, der af omverdenen ses som offer, som så vokser op og selv bliver børnemishandler. På samme måde kunne et menneske have været en undertrykker i en nazistisk koncentrationslejr, og alligevel have været offer hjemme i familien. Det er interessant at lægge mærke til, at Jesus af visse mennesker i nogle esoteriske traditioner altid er blevet set som offer i sine tidligere inkarnationer. Man har tænkt sig at han var Joseph, Sokrates og andre “undertrykte” personer, hvis rolle i hvert enkelt tilfælde altid var sandhedens lærer, som blev forfulgt til det yderste. Problemet med denne tankegang er, at det er umuligt at forstå hvordan det hele fungerer, fordi det altid forstås i en lineær sammenhæng, som er illusorisk fra starten. Essensen af læren i *Et Kursus i Mirakler* er, at vi konstant genoplever den oprindelige adskillelse. Dette princip må ikke tabes af syne når man prøver på at forstå og anvende dets lære.

Og på den måde forekommer det som om elev og lærer mødes i nutiden, og finder hinanden som om de ikke har mødt hinanden før.

Det betyder ikke, at de simpelt hen har mødt hinanden før i et tidligere liv, men at de har mødt hinanden før i det øjeblik hele tæppet blev rullet ud. Det er derfor ikke den sædvanlige déjà-vu-oplevelse, som at huske hvornår vi tilbragte tid sammen i middelalderen, eller på Jesu tid, i Atlantis eller et andet sted. Det ville forudsætte et lineært tidsperspektiv, og hele pointen her ville gå tabt. *Et Kursus i Mirakler* taler derimod om det ene oprindelige øjeblik da alle forhold skete, og som vi nu tænker tilbage på i vores sind.

Spm: Det synes virkelig at være den eneste tilfredsstillende forklaring på déjà-vu, at et eller andet møde, en eller anden situation eller omstændighed er meget velkendt for mig. Er det ikke rigtigt?

Sv: Det er fuldstændigt rigtigt. Og “déjà-vu” betyder “allerede set”. Ikke alene er det set allerede; det er allerede gennemlevet på sindets plan, og vi op-lever det blot igen. Det er denne gen-levelse der er den afgørende ide her.

Spm: Hjælper denne synsmåde til at forklare, hvorfor clairvoyante forudsiger at et eller andet vil ske - f.eks. at Californien i 1986 vil brække af kontinentet - og at det så ikke sker? Er det ikke præcist at sige, at på eet plan har denne hændelse fundet sted, og at det er den, den clairvoyante har stillet ind på?

Sv: Jo. Det er vigtigt at huske det vi har sagt, at selvom alle hændelser allerede er sket, ved vi ikke hvilke af disse hændelser folk vil vælge at genopleve, hvilken video de vil vælge. Der er myriader af valgmuligheder. Det er desuden nyttigt at tænke over, hvorfor vi ikke støder ind i bygninger der skal bygges i fremtiden, hvorimod vi med sikkerhed kan gå ind i strukturer der blev bygget i fortiden. En planlagt bygning, som stadig er i arkitektens sind eksisterer ikke for os, hvorimod det gamle Ægyptens pyramider er helt virkelige for vores sind. Hvis alt er sket samtidigt på eet øjeblik, kunne man godt spørge hvorfor det er sådan.

Svaret ligger i erkendelsen af at vores hjerner er blevet programmeret af vores sind til kun at tænke og opleve i lineær tid. Og fordi vi *tror* det er umuligt at støde ind i noget der endnu ikke er der, gør vi det ikke. Vi kan ikke undlade at underkaste os det vi allerede har gjort virkeligt for os. Men skift tænkemåde, og vores erfaringer skifter tilsvarende. Fordi vi med vores sind har bundet os til lineær tankegang, er det naturligvis næsten umuligt for os her at forestille os, hvordan livet på nogen mulig måde kunne fortsætte sådan. Forestil jer at I ser en film, hvor tidssekvensen er helt forkert: Hvilken glæde eller forståelse kunne vi have af en film, hvis slutbillederne kom indlagt imellem begyndelsen og midtersektionen; hvis filmen var vendt på hovedet nogle steder og sidelæns på andre. Det ville helt klart ikke give nogen mening for os, fordi oplevelsen ville være fuldstændigt kikset, og gøre vold på alle ideer om

virkelighed. Det er sådan det ville være, hvis figurer og hændelser fra fortiden eller fra fremtiden pludseligt viste sig for os.

Eleven kommer på det rette tidspunkt, på det rette sted. Det er uundgåeligt, fordi han traf det rigtige valg i dette ældgamle øjeblik han nu genlever. På samme måde har også læreren truffet et uundgåeligt valg engang i en ældgammel fortid. Guds Vilje i alt tager kun tilsyneladende tid til at udvirkes. Hvad skulle kunne forsinke evighedens magt?

Det "rigtige valg" refererer til den nederst halvdel af tæppet i skema 2 - Helligåndens manuskript, den retsindede synsmåde. Med hensyn til mit specielle forhold til en anden, er beslutningen om at se det på en anden måde også bygget ind i systemet; den fil er allerede lagt ind i computeren, og venter så at sige blot på at blive kaldt frem på skærmen.

Dette rigtige valg synes kun at tage tid fordi vi har gjort lineær tid virkelig for os. Og af samme grund ser det ud som om vi er nødt til at udspille hele dette manuskript - tidens tæppe - fra begyndelsen til slutningen. "Evighedens magt" manifesteres i denne verden igennem Helligåndens plan for Soning, og som sagt er denne plan allerede gennemført. I det øjeblik adskillelsen syntes at finde sted, i det samme øjeblik blev den korrigeret og ophævet - "Hvad kan forsinke magten i evigheden?"

Spm: Kunne lærer-elevforholdet betegne et forhold til hvem som helst vi vælger at se som lærer, f.eks. de mennesker vi er sammen med, der kræver kærlighed, eller hjælper os til at forstå at kærlighed er vores væsen, eller betegner det mere den formelle lærer-elevsituation?

Sv: Nej, det betyder ikke bare den formelle situation for lærer og elev. En lærer kan være hvem som helst der lærer dig, at du er tilgivet. Der kan være tidspunkter hvor dette sker i en formel lærer-elevsammenhæng, men den grundlæggende betydning er, at en lærer er hvem som helst, der stiller et klasseværelse for tilgivelse til rådighed. Det betyder igen, at den lærer også er elev, fordi han eller hun lærer den samme lektion af dig. Fordi vi oplever os som adskilt fra Gud og fra hinanden, og det er årsagen til al vores skyld og lidelse, vil f.eks. det at

forene os med een der opfattes som en anden end os selv - lærer og elev - helbrede denne egotanke.

Lad os slå op i arbejdsbogen og se på nogle passager i de fire bestemte lektioner. Vi starter med lektion 7, “Jeg ser kun Fortiden”, paragraf 2:

Gamle ideer om tid er meget vanskelige at ændre, fordi alt hvad du tror på er rodfæstet i tid, og er afhængigt af at du ikke lærer disse nye ideer om den.

Denne og andre af de første lektioner, taler ikke direkte om de ideer vi diskuterer lige nu, men de har meget stor indflydelse på dem. Arbejdsbogen begynder på et praktisk og tilsyneladende umiddelbart plan, og beskæftiger sig med vores dagligdags oplevelse, og et meget vigtigt element i den er, at vi fortolker alt i forhold til fortiden. Det betyder at vi ser alt ud fra et lineært syn på tid. Fordi vi er så forankret i denne lineære opfattelse, og vore hjerner er så dybt programmerede, er det meget vanskeligt at acceptere dette anderledes syn på tid, som vi har talt om. Lektionen siger så: “Men det er netop derfor du behøver nye ideer om tid”. Den proces arbejdsbogen anvender til at undervise os i disse “nye ideer” er anderledes end tekstbogens. Arbejdsbogen giver os meget konkret øvelser at udføre; den leder os til at overveje almindelige ting, en kop f.eks. og indse, at det vi ved om den udelukkende er baseret på fortidig indlæring. Efterhånden som vi praktiserer disse øvelser, bliver vores sind mere åbent for at se anderledes på tiden.

Den logiske videreførelse af disse tidlige ideer, kan ses i en vigtig passage vi skal til at tale om. Den først står i lektion 158, paragraf 2, sætning 8 (A-d.I.158.2:8)

Åbenbaringen om at Faderen og Sønnen er een vil komme til hvert eneste sind i tiden.

Dette udsagn afspejler en lineær opfattelse af tid. Og vi vil senere komme til at se, at der er mange passager i *Et Kursus i Mirakler* der taler om vores oplevelser, som om de forekommer i en lineær sammenhæng. Derfor kan disse passager misforstås, men sådanne misforståelser kan undgås ved at huske, at fordi vi tror vi er i tiden, og tror at tiden er lineær, er sproget nødt

til at være i overensstemmelse med denne tro. Men Kurset ændrer sommetider fokus til det andet perspektiv, som det gør i de to linier der følger efter:

Men tidspunktet fastlægges af sindet selv, det læres ikke. Tidspunktet er fastlagt allerede.

Her finder vi den samme ide: Det der allerede er fastlagt er det tidspunkt (på videobåndet) vi vælger at acceptere Soningen for os selv, her udtrykt som erkendelsen af at Faderen og Sønnen er een. Det fragment er allerede indbygget i manuskriptet, eksemplificeret ved tæppet i skema 2, de forskellige stykker i kalejdoskopet i skema 3 eller korrektionshologrammet i skema 4. Ophævelsen er allerede sket. Og den del af manuskriptet var allerede besluttet af sindet, eller bedre endnu, af sindets beslutningstager. Denne accept af Soningen er derfor ikke bestemt af noget vi gennemlever i tidens og rummets verden, da vores "tilstedeværelse" i tidens og rummets verden blot er en virkning af sindets beslutning; vi er her slet ikke i virkeligheden.

Det ser ud til at være ganske tilfældigt. Men intet skridt på vejen tages tilfældigt af nogen. Det er allerede taget af ham, selvom han endnu ikke er begyndt på det.

Det er den form for tænkning i Kurset, mange studerende finder det vanskeligst at forstå. Soningens vej er allerede gået; vi har allerede rejst denne rejse. Skønt vores oplevelse er, at vi ikke er startet på den endnu, og *Et Kursus i Mirakler* lærer os, at det er som om vi tager ud på rejsen for første gang. Dog er rejsen allerede gennemført. En af de linjer jeg holder mest af i det materiale der beskæftiger sig med at vi endnu ikke er taget afsted på rejsen, findes i Kursets tillægsskrift "*Psykotterapi: Formål, Proces og Praksis*". Det læser jeg som regel for terapeuter der deltager i mine workshops om psykotterapi, og *Et Kursus i Mirakler* er en måde at fremme ydmyghed på: "De fleste professionelle terapeuter er stadig helt ved *begyndelsen* af det *indledende* trin til den *første* rejse." (P-3.II.8:5, mine kursiveringer)

Det ovennævnte citat om at intet er tilfældigt, betyder helt klart, at intet i vort liv er tilfældigt. Det ser ud som om jeg har et valg angående om jeg skal løfte min højre arm eller min venstre,

men jeg har allerede gjort begge dele. Grunden er som vi tidligere har nævnt, at hvis al tænkning frembringer form på et eller andet plan, har det at jeg har haft tanken om hvilken arm jeg skal løfte, allerede frembragt en adfærdsmæssig reaktion (et videobånd) et eller andet sted i mit sinds hologram. Jeg har dog en mulighed for at vælge om jeg vil gen-opleve at jeg løfter min højre eller min venstre arm.

For tiden går kun tilsyneladende i een retning. Vi foretager kun en rejse der er forbi. Men det ser ud som om den har en fremtid, der stadig er ukendt for os.

Vi oplever ganske givet os selv som ude på en lineær rejse igennem tiden, og der er mange, mange passager i Kurset, der taler om den som en indlæringsproces. I *Håndbog for Lærere* nævnes der f.eks. seks stadier, vi gennemgår i udvikling af tillid (H-4.I.3-8), og i et af afsnittene i tekstbogen om specielle og hellige forhold siger Jesus, at den eneste vanskelige periode er begyndelsen (T-17.V.2:5), hvorefter tingene bliver lidt nemmere, hvilket klart antyder en proces der forløber over tid. Andre steder bliver vi fortalt at vi er ude på en “rejse uden afstand” (T-8.VI.9:7). Og her i arbejdsbogen fortæller Jesus os, at rejsen allerede er forbi, at vi allerede har accepteret Soningen, og at alle illusioner er blevet ophævet. Den sidste linje fører os tilbage til det lineære syn på tid, og anerkender vores oplevelse af, at vi ikke kender fremtiden, som ikke synes at være sket endnu.

Vi kommer nu til en meget vigtig linje der forklarer hvordan tid synes at foregå:

Tiden er et trick, et taskenspillerkneb, en kæmpe illusion, hvor figurer kommer og går som ved magi.

Dette er et afgørende udsagn om hvorfor vi har så store vanskeligheder med disse begreber, hvorfor de gamle ideer om tid er så dybt rodfæstede i os. Det er alt sammen et trick; et magisk show. Magikere er per definition mennesker der frembringer illusioner, der får det til at se ud som om de faktisk saver damen i kassen over i to halvdele, eller trækker kaniner op af hatten. Men som vi ved, er det alt sammen tricks, der udføres med et kneb med hænderne: “Hånden er hurtigere end øjet”. Det er analogien her. Egoets magi er så dygtigt udført, at vi

bliver overbevist fuldstændigt, ligesom vi bliver af en dygtig tryllekunstner om, at det vi har opfattet virkeligt er der, og har fundet sted. Men sandheden er at damen er hel, kaninen blev ikke trukket op af hatten, og vi er ikke virkeligt her i en krop og i verden.

Men bag de ydre former er der en plan, som ikke forandrer sig. Manuskriptet er skrevet. Det tidspunkt hvor oplevelsen vil komme og gøre ende på din tvivl, er fastlagt.

Begge manuskripter er skrevet: Egoets uretsindede manuskript og Helligåndens retsindede manuskript. Disse manuskripter forandres ikke. Alle hændelser og oplevelser er allerede bygget ind i systemet, som i en vis forstand er lukket. Billederne i hologrammet, videobiblioteket og kalejdoskopet afspejler dette lukkede system. Derfor kan vi intet se deri som er nyt, og vi kan ingen valg træffe, der ikke allerede er truffet. Og det omfatter naturligvis det tidspunkt hvor vi vil acceptere åbenbaringen om, at Faderen og Sønnen er een.

Som vi oplever det, ser det ud som om vi kan vælge. Det ser ud som vi kan vælge at tilgive eller at fordømme hinanden, og at vi har kontrol over dette valg. Men *Et Kursus i Mirakler* lærer os, at det overhovedet ikke er tilfældet. Beslutningens og valgets øjeblik er faktisk noget ganske andet. Lad os vende tilbage til billedet af os som iagttager; vi sidder her (i sindet) foran skærmen, og vores eneste valg er, hvilke knapper vi trykker på. Det er det *eneste* valg vi har. Og de knapper vi trykker på viser os, hvad der allerede er sket, hvilken del af manuskriptet vi vælger at gen-opleve. Det er ikke anderledes end at være i humør til en sørgelig film, og så beslutte at lægge den i videomaskinen. Så græder vi i to timer, fordi det var den beslutning vi allerede havde truffet *før* vi så videoen. På samme måde udvælger vi en komedie når vi er i humør til en god latter. Alt det vi tror vi oplever her i verden, afspejler kun en beslutning taget fra det punkt uden for tiden, hvor beslutningstageren i vores sind traf det valg vi har glemt, idet vi tror det træffes her og nu, hvor vi tror vi er.

For vi ser rejsen fra det punkt hvor den sluttede, og ser tilbage på den, og forestiller os at vi foretager den endnu en gang; idet vi mentalt genser det der er sket.

Selvom vi oplever det modsatte, er det eneste vi gør, at vi mentalt genser noget der allerede er sket. Og vi ser på rejsen fra det punkt, hvor den sluttede. Vi er allerede uden for den; den er allerede overstået. Men på grund af den sindssyge skyld vi alle deler, vælger vi stadig at straffe os selv ved mentalt at gense egoets illusoriske mareridt. Og vi fortsætter med at se film, der oprører os og får os til at lide. Vi gør det fordi vi identificerer os med ego-tankesystemet, der lærer os, at vi virkelig har opfundet en vilje og et selv for os selv, som er adskilt fra Gud. Og når vi først tror vi har opnået det umulige, må vi nødvendigvis tro Gud er blevet en fjende, som kræver straf over os igennem lidelse og død. Det er altså egoets stemme der forlanger at vi fortsætter med at genopleve lidelser, fordi det har til formål at gøre vores skyld og synd virkelige (da det er dem der kræver straffen). Og dette igen sikrer egoets overlevelse. Som *Et Kursus i Mirakler* forklarer:

Hallucinationer forsvinder når de erkendes som det de er... (de) tjener et formål, og når det formål ikke længere fastholdes forsvinder de. (T-20.VIII.8:1,6)

Og:

Helbredelse opnås i det øjeblik den lidende ikke længere ser nogen værdi i lidelse. Hvem ville vælge at lide, hvis ikke han troede det gav ham noget, og noget der er af værdi for ham? Sygdom er en metode, der er udtænkt i vanvid, til at sætte Guds Søn på sin Faders trone. (H-5.I.1:1-2,7)

Spm: Vil du ikke godt gennemgå det her igen, og bruge et konkret eksempel? Det er stadig ikke helt klart for mig. Jeg er her i Crompond, New York, i 1985, og sidder ved det her bord. Siger du, at jeg som iagttager er nødt til at træffe valget lige nu, om jeg skal fokusere på tilgivende eller på fordømmende handlinger, som jeg har gjort, med hensyn til den samme situation?

Sv: Det ser ud som om det "dig", der træffer dette valg, er det "dig", der sidder her ved bordet lige nu. Men det er ikke tilfældet. For at citere spørgsmålet fra tekstbogen: "Hvem er det

“dig” der lever i denne verden?” (T-4.II.11:8). Det “dig”, som er iagttageren, er udenfor tid og rum, og er derfor udenfor Crompond, New York, 1985. Med andre ord, det “dig” som er iagttageren i sindet, er ikke identisk med det “dig” der sidder her ved bordet. Dette er en afgørende forskel. Man kan forestille sig det “dig” der sidder her, som en marionetdukke, der gen-oplever det der er valgt af dukkeføreren, som er iagttager-dig'et (eller vælgeren - stadig i sindet). Men for os ser det ikke ud som om det foregår på denne måde. Det ser derimod ud som om, det er det “dig” her ved bordet, der er det virkelige “dig”, som træffer valgene. Vi oplever det på den måde, fordi vi tror vi faktisk er i denne verden som et fysisk og psykologisk selv. Vi føler *Et Kursus i Mirakler* er tiltrækkende for os på dette plan, netop fordi vi tror det er vort virkelige selv. Når denne forskel ses klart, kan vi bedre forstå hvorfor Kurset beskriver tiden som et “trick” og et “taskenspillerkneb”. Det er i sandhed et magisk show.

For at sige det på en anden måde er iagttageren i sindet *årsagen*, og “jeg” i verden er *virksomheden*. Selvom årsag og virkning i virkeligheden forekommer samtidigt, og derfor forbliver sammen, er de alligevel ikke det samme, ligesom Gud som årsag ikke er identisk med Kristus, der er Virksomheden, selvom de er een. Dette er det samme som at forstå, at figurerne der opfattes på et filmlærred er *virksomheden* af den film der løber igennem apparatet, som er deres *årsag*. Vi kommer tilbage til en dyberegående behandling af årsag og virkning i kapitel 4.

Nu vil vi gå videre til Lektion 167, paragraf 9. (W-d.I.167.9)

Det der ser ud til at være det modsatte af livet, er blot søvn. Når sindet vælger at være det det ikke er, og at påtage sig en fremmed magt det ikke har, en fremmed tilstand det ikke kan gå ind i, eller en falsk tilstand, som ikke er i dets Kilde, synes det blot at falde i søvn en tid.

Dette er klar tale om, at egoet og dets verden er en drøm, og at vi blot er faldet i søvn. I drømmen troede vi at vi havde magt til at modsætte os og tilintetgøre Gud, at overtage Hans autoritet, at lave en krop vi kalder vores selv, og befolke en materiel, dualistisk og

fragmenteret verden. Men alt dette er intet andet end en drøm. Det belyses yderligere i tekstbogen i en vigtig passage, som beskriver det der tilsyneladende skete ved adskillelsen:

For det første tror du, at det Gud har skabt kan forandres af dit eget sind.

For det andet tror du, at det som er fuldkomment, kan gøres ufuldkomment eller mangelfuldt.

For det tredje tror du, at du kan forvrænge Guds skabninger, inklusive dig selv.

For det fjerde tror du, at du kan skabe dig selv, og at det påhviler dig at lede din egen skabelse.

Disse sammenhængende forvrængninger repræsenterer et billede af hvad der faktisk fandt sted ved adskillelsen, eller "omvejen ind i frygt". (T-2.I.1:9-2:1)

Længere fremme i tekstbogen beskriver en radikal passage også det sindssyge indhold i egoets drøm, som aldrig kunne forekomme i virkeligheden.

Dette er anti-Krist: Den mærkelige ide om, at der findes en magt der overgår almagten; et sted hinsides uendeligheden; en tid der overskrider evigheden. Her er afgudernes verden oprettet på den ide, at denne magt og dette sted og denne tid gives form, og danner verden hvor det umulige er sket. Her kommer det udødelige for at dø, det altomfattende for at lide tab, og det tidløse for at blive slave af tiden. Her forandrer det uforanderlige sig, og Guds fred, der for evigt er givet til alt levende, viger for kaos. Og Guds Søn, der er lige så fuldkommen, syndfri og kærlig som sin Fader, kommer for at hade en kort stund; for at lide smerte, og endelig for at dø. (T-29.VIII.6:2-6)

Lad os nu vende tilbage til Lektion 167, paragraf 9 i arbejdsbogen:

Det (sindet) drømmer om tid; et interval, hvor det der synes at ske aldrig er sket, de forandringer der er frembragt er uden substans, og alle begivenheder ingen steder er. Når sindet vågner, fortsætter det blot som det altid har været.

Disse ideer vises i skema 5, og som I husker, repræsenterer den lige linje der kaldes “evigheden”, Himlen, hvor vi i virkeligheden er, og den lille trekant kaldet “tid” repræsenterer drømmen. Når vi vågner forsvinder den drøm, og vi befinder os stadig på linjen, som vi aldrig har forladt. Som Kurset siger et andet sted: “Du er hjemme i Gud, imens du drømmer om eksil.....” (T-10.I.2:1)

Helen Schucman, som nedskrev Kurset, havde en gang en oplevelse som afspejler denne lære. En morgen imens hun børstede sit hår, så hun sig selv på en linje af evighed. På denne ubrudte linje var der en lille, bitte knort, der i tekstbogen omtales som et “lille ubetydeligt øjeblik” (T-26.V.3:5). Forfatteren Joel Goldsmith gav en af sine bøger titlen *En Parentes i Evigheden*, som er en vidunderlig vending, der på næsten samme måde giver et billede af tidens tilsyneladende udstrækning. Knorten er en lille, bitte ingenting. Når den sammenlignes med evighedens umådelighed og uendelighed, forekommer det grinagtigt at forestille sig, at den har nogen betydning. Jeg citerer lige denne vigtige passage igen:

Sammen kan vi (Jesus og os) **le begge dele** (udførelsen og de virkelige virkninger af den lille vanvittige ide) **væk, og forstå, at tid ikke kan trænge ind på evigheden.** (T-27.VIII.6:4)

Tidligere i tekstbogen anvendes billedet af den mindste solstråle der tror den er solen, og af den svageste, næsten umærkelige krusning på vandet, der hylder sig selv som havet (T-18.VIII.3:3-4). Inden i denne “lille, bitte vanvittige ide” syntes verden at opstå, hvad der i virkeligheden ikke er andet end drømmen hos et sovende sind, der en dag vil vågne op til evigheden, der stadig er som den altid har været.

Lad os nu gå til lektion 169, som indeholder et andet meget klart udsagn om hvordan *Et Kursus i Mirakler* ser på tid. Vi begynder i paragraf 4, som henviser til det der blev sagt i lektion 158, om det allerede fastlagte tidspunkt, da vi skal acceptere åbenbaringen om at Faderen og Sønnen er een.

Det ser måske ud som om vi modsiger vores udsagn om, at åbenbaringen om at Faderen og Sønnen er eet allerede er fastlagt. Men vi har også sagt, at sindet afgør hvornår det

tidspunkt skal være, og har afgjort det. Og alligevel opfordrer vi dig indtrængende til at vidne om Guds Ord, for at fremskynde oplevelsen af sandheden og dens indtræden i hvert eneste sind, som erkender sandhedens virkninger på dig.

De forskellige niveauer vi tidligere har talt om, er tydelige i disse passager. Den niveau 1 ide som udtrykkes her er, at Soningen allerede er accepteret. Niveau 2 udsagn afspejler vores tro på at vi faktisk er her, og derfor er det der virkeligt appelleres til, den del af vores sind der kan vælge at trykke på knapper, (video- eller computeranalogien) det vil sige vælge at søge tilgivelse i stedet for fordømmelse. Det er grundlaget for at Jesus indtrængende opfordrer os til at “vidne om Guds Ord”, og trykke på den rigtig knap og vågne op af drømmen, selvom det på et andet niveau allerede er sket. Det er den form for paradoks vi finder her. På det ene niveau er vores oplevelse således, at vi endnu er nødt til at vælge dette tidspunkt. På det andet, at vi allerede har valgt det, og at der “intet nyt er under solen”; tiden er allerede gået.

Eenhed er simpelthen ideen om at Gud er. Og i Sin Væren omfatter Han alle ting. Intet sind indeholder andet end Ham.

Vi tror naturligvis at vi indeholder alle mulige andre ting. Det er den tro der gengives i det kalejdoskopske billede i skema 3. I virkeligheden er kalejdoskopet (det splittede sind) intet, fordi det er uden for Gud, og det er alt indholdet i det også, som igen er det der udgør alle vores oplevelser som individualiserede selver. De er alle lige uvirkelige, og er der således ikke i virkeligheden.

Vi siger “Gud er”, og så hører vi op med at tale, for i den viden er ord meningsløse. Der er ingen læber til at sige dem, og ingen del af sindet er tilstrækkeligt adskilt til at føle, at det nu er bevidst om noget der ikke er det selv. Det har forenet sig med sin Kilde. Og som Kilden Selv er det blot.

Vi kan hverken tale om, skrive om eller tænke på dette overhovedet. Det kommer til ethvert sind, når fuldstændig erkendelse af at dets vilje er Guds, er givet fuldstændigt og modtaget fuldstændigt.

Eenhed er den tilstand der er hinsides alt i denne verden. Kroppen er i virkeligheden lavet specielt for at holde bevidstheden om denne enkle sandhed skjult for os. Det er derfor Jesus siger, at der ikke kan tales om det, eller at det kan forstås af os overhovedet, som stadig tror vi er i vores krop. Det er også derfor der er relativt få passager i *Et Kursus i Mirakler*, der omtaler denne tilstand af eenhed, for hvordan kan man tale om noget der er hinsides alle ord? Desuden siger håndbogen, i forbindelse med en forklaring af den rolle ord spiller for helbredelsen:

Gud forstår ikke ord, for de blev lavet af sind i adskillelsen, for at de kunne fastholde sig selv i illusionen om adskillelse. (H-21.1:7)

Hvis man ikke opdager at *Et Kursus i Mirakler* taler på forskellige niveauer, kan det der ligger i den sidste sætning i den ovennævnte passage fra arbejdsbogen - erkendelsen vil ske en gang i fremtiden - være forvirrende, og endda synes at modsige andre passager der taler om tidens uvirkelighed. Vi må huske at Kurset selv kommer i en verden af illusioner; og da vi tror vi lever i en verden med lineær tid, henvender Kurset sig til os i denne forståelsesramme. På samme måde komme *Et Kursus i Mirakler* i en kristen forståelsesramme, fordi det prøver på at korrigere kristendommens fejltagelser, som har haft en så dominerende indflydelse på vestens historie. Det arbejder således inden for de former vi tror vi befinder os i. Dette vigtige punkt vil blive taget op igen i nogle passager vi skal gennemgå i kapitel 3.

Det bringer sindet tilbage til det uendelige nu, hvor fortid og fremtid ikke kan forestilles. Det ligger hinsides frelse; hinsides alle tanker om tid, tilgivelse og Kristi hellige ansigt. Guds Søn er blot forsvundet ind i sin Fader, som hans Fader er i ham. Verden har aldrig været overhovedet. Evighed er stadig en konstant tilstand.

Dette er øjeblikket for den fuldstændige accept af Soningen, der betyder at selvet og viljen ikke længere opleves som adskilt fra vores Skaber og Kilde. I den åbenbaring, som transcenderer al tid, finder vi os selv i evigheden, hvor individualitet og personlighed er forsvundet. Denne oplevelse er det øjeblik hvor vi vågner helt fra drømmen om tid, og er

tilbage i evigheden. Alt det vi troede var virkeligt er nu væk, og vi er tilbage i det hjem vi aldrig forlod.

Dette ligger ud over den oplevelse vi prøver på at fremskynde.

Hensigten med *Et Kursus i Mirakler* er at spare tid, eller at fremkalde tidskollaps, eller at få os til at fremskynde det øjeblik der er “hinsides oplevelse”; men det vi skynder os til, er hinsides noget vi kan forstå. Den oplevelse Kurset virkeligt prøver på at få os til at nå, er at leve i den lykkelige drøm. Det vil efterhånden føre os fuldstændigt hinsides verden, og det kan ikke forklares med ord. Lektion 107 siger det på denne måde:

Kan du forestille dig hvad en sindstilstand uden illusioner er? Hvordan den ville føles? Prøv at huske da der var et tidspunkt - måske et minut, måske endda mindre - da intet kom og forstyrrede din fred; da du var sikker på at du var elsket og tryk. Prøv så at forestille dig hvordan det ville være, at få det øjeblik udvidet til tidens ophør, og til evighed. Lad så den følelse af stilhed du havde blive forstørret hundrede gange, og derefter forstørret hundrede gange mere.

Og nu har du en anelse, men ikke mere end blot den svageste antydning, af den tilstand dit sind vil hvile i når sandheden er kommet. (A-d.I.107.2:1-3:1)

Og så læser vi denne smukke passage, som afslutter lektion 157:

Ind i Kristi Nærvær vil vi træde nu, fredfyldt og uden tanke på andet end Hans lysende ansigt og fuldkomne Kærlighed. Visionen af Hans ansigt vil blive hos dig, men der vil være et øjeblik der transcenderer al vision, selv denne, den helligste. Dette vil du aldrig undervise i, for du nåede det ikke ved at lære det. Men visionen taler om din erindring om det du vidste i det øjeblik, og med sikkerhed vil komme til at vide igen. (A-d.I.157.9)

Men tilgivelse, lært ved at undervise i den, bringer de oplevelser med sig, som bekræfter at det tidspunkt sinde selv fastsatte til at opgive alt andet end dette, nu er nær.

De to niveauer vi har talt om er til stede her igen, i en sætning. Det videobånd hvor sindet har besluttet at opgive tidens og egoets verden (niveau 1) er allerede synligt, og alligevel er oplevelsen noget vi er nødt til at vælge igennem at lære at tilgive (niveau 2).

Spm: Hvis vi taler ud fra videoanalogien, siger du så, at når vi begynder at vælge at tilgive ud fra iagttagers perspektiv, at fokusere på den specielle video, så fokuserer vi til sidst nøjagtigt på det sted og tidspunkt, hvor vi allerede har besluttet at åbne for åbenbaringen om at Faderen og Sønnen er eet? Og at det valg er helt uden for tiden, som er grunden til at vi tilsyneladende kan spille tiden for evigt? Vi kan blive ved med at se på disse andre videoer, og blive ved med at se på os selv gøre alt muligt andet end at blive oplyst i 1985, Crompond, New York?

Sv: Det er rigtigt. Egoet har lært os, at “det præcise sted og tidspunkt” - accepten af Soningen - betyder den visse død. Det gør det naturligvis også, men denne “død” er ganske enkelt egoets forsvinden, tilbage til “den intethed hvorfra det kom” (H-13.1:2). Men så længe vi fortsætter med at identificere os med egoet, frygter vi Guds Kærlighed, som faktisk opløser egoets mørke af frygt. Og dette bliver så tiltrækningen i egoets videoer om frygt. Det er analogt til tiltrækningen til skyld, lidelse og død, som er beskrevet i de fire hindringer for fred i kapitel 19 i tekstbogen.

Vi fremskynder det ikke sådan at forstå, at det du vil tilbyde var skjult for Ham, Der underviser i meningen med tilgivelse.

Når man taler om at fremskynde noget, underforstås det, at man ikke har det nu, og at det derfor må opnås i fremtiden. På trods af den kendsgerning, at en del af os forsøger at forsinke den gave Helligånden giver os - og det vi måske “tilbyder” Ham er vores villighed til at tage imod Hans gave - gør intet af dette nogen forskel, fordi det allerede er sket. Det forklares i den følgende paragraf i denne lektion.

Men før vi går videre til den paragraf, vil jeg gerne komme med et par kommentarer mere til disse linier. For det første er de en smule drilagtige fordi de er på vers, og derfor er et par ord

udeladt, som ville have gjort meningen tydeligere. De er også vanskelige at forstå fordi ordningen af linierne i paragraffer blev gjort forkert. Da Helen oprindelig skrev dette ned, havde hun ikke afbrudt paragraffen som den er her. Det gjorde hun af en eller anden grund senere, formodentlig af stilistiske grunde. Da vi gennemgik denne lektion under redigeringen, beholdt vi den sådan; men det ville give mere mening hvis den næste sætning - “Al lærdom var allerede i Hans Sind” - faktisk var en fortsættelse af den foregående paragraf. Med tilføjelser og ændringer kunne paragraffens læses som følger:

Vi fremskynder det ikke (det tidspunkt hvor vi vil acceptere hvad tilgivelse er, og erkende at vi er eet med Gud) som om det var nødvendigt at vi gjorde det, som om det du vil tilbyde blev skjult for Ham, Som lærer os hvad der menes med tilgivelse.

Udsagnet er med andre ord en konjunktiv (ønskemåde), og det er grunden til at jeg ændrede “was concealed” (var skjult) til “were concealed” (blev skjult). Det er det grammatikere kalder en “som om” situation. Vi fremskynder ikke det tidspunkt, som om det vi vil tilbyde blev skjult (det vi vil tilbyde Helligånden er accepten af tilgivelse).

Og endelig behøver Soningen ikke at blive fuldbragt, for det er allerede sket. Alle de uretsindede fejltagelser, så vel som alle de retsindede korrektioner er allerede sket. Således er vores indlæring fuldbyrdet i Helligåndens Sind, som nu er vores eget sind. Det er ikke kun egoets manuskript der er skrevet; også Helligåndens manuskript til Soningen er skrevet.

Han erkendte alt hvad tid indebærer, og gav det til alle sind, så de hver for sig, fra et punkt hvor tiden var bragt til ophør, kunne afgøre hvornår det vil frigøres til åbenbaring og evighed. Vi har adskillige gange før gentaget, at du kun foretager en rejse som er forbi.

Det “punkt hvor tiden var afsluttet” er der hvor iagttageren er i skema 3. Når vi sammenholder disse passager, kan vi se den store vægt *Et Kursus i Mirakler* lægger på den rejse, der allerede er forbi. Rejsen gives os fra iagttagers synspunkt, imens han sidder foran en skærm, hvor

vi vil vælge at stille ind på den del af manuskriptet. Dette er altså det punkt, hvor vi allerede har accepteret afslutningen.

For eenheden må nødvendigvis være her.

Med andre ord er eenhed ikke i fortiden eller i fremtiden. Den behøver ikke at blive fremskyndet, fordi eenhed er en konstant værenstilstand. Den er ikke i fremtiden, men her, nu. Den fejltagelse at eenhed ikke eksisterer er allerede korrigeret. Dette er vanskeligt at fatte, fordi det er “hinsides den oplevelse vi forsøger at fremskynde” (to paragraffer tidligere i denne lektion). Så på eet niveau prøver *Et Kursus i Mirakler* på at spare tid for os, og på et andet fortæller det os, at tid er en illusion. Derfor er der intet der skal spares, for intet blev nogensinde mistet. Eenhed er her altid; eenhed er. Et af Helens digte udtrykker denne ide meget smukt. Det kaldes “Himlens gave”. Lad mig læse det her:

Ingen kan stjæle uendelighed. For når
Noget tages, forener engle deres vinger
Og lukker hullet så hurtigt, at det synes
At være en illusion; usket; ophævet.

Ingen kan ta noget væk fra alt;
Selve dets helhed er en garanti for
At det er fuldstændigt for evigt.
Intet tab kan være uhelbredt før det kommer.

Ingen kan formindske kærlighed. Den er selv
Den Store Helbreder. Den kan kun gengælde
Alt hvad der bringes til den. Den kender ikke
Tab, grænser og formindskelse.

Himlen kan kun give. Det er tegnet på

At tab er umuligt. Det syntes som om
 Den var væk. Men engle kom straks,
 Og lovede de ville bringe den tilbage til dig.
 (Guds Gaver, p. 80)

Hvilket tidspunkt sindet har fastlagt til åbenbaring, er fuldstændigt irrelevant for det som nødvendigvis må være en konstant tilstand, der for evigt er som den altid var, og for evigt vedbliver at være som den er nu. 3. Vi påtager os blot den rolle der blev givet for længe siden, og fuldt ud erkendtes som fuldkommen fuldbyrdet af Ham, Som skrev manuskriptet til frelse i Sin Skabers Navn, og i Hans Skabers Søns Navn.

Inden i tidens lille bitte trekant på skema 5, har vi allerede valgt hvornår den åbenbaring vil finde sted, som er accepten af Soningen. Men alt dette er stadig irrelevant for den ubrudte linie, der repræsenterer evigheden, "en konstant tilstand". Den del der er blevet "tildelt" os, er ophævelsen af egomanuskriptet. Det er Soningens vej, og den er allerede "fuldkommen fuldbyrdet", fordi det er Helligåndens funktion, og det Han vil, er allerede gjort.

Og nu kommer den vidunderlige, provokerende passage:

Det er ikke nødvendigt yderligere at klargøre noget, som ingen i verden kan forstå. Når åbenbaringen om din eenhed kommer, vil det erkendes og forstås fuldt ud. Nu har vi arbejde at gøre, for de der er i tiden kan tale om hinsidige ting (som er det vi prøver på i denne bog) og lytte til ord der forklarer at det som skal komme allerede er forbi (som er det vi har talt om). Men hvilken mening kan ordene give for de der stadig tæller timerne; står op, arbejder og lægger sig til at sove efter dem?

Jesus fortæller os, at vi er så rodfæstede i troen på at tiden er lineær, at det er umuligt for os at forestille os en tilstand der er hinsides den oplevelse. Det er derfor vi alle synes disse linjer er så frustrerende og vanskelige at forstå. Men de er der klart nok ikke for at forvirre eller drille. På trods af vores manglende evne til at fatte tidløshedens tilstand, kan vi fatte at vores oplevelse af tid er illusorisk, og at vi klamrer os til den som et middel til at holde Helligåndens

Kærlighed - afspejlingen af evigheden - væk fra os. På samme måde forklarer Kurset, at selvom egoet ikke forstår Gud, forstår det faktisk at der er en magt større end det selv (T-4.II.8:8). Et af Kursets overordnede mål er at nedbryde vores investering i sandheden af vores eget trossystem: “At lære dette Kursus kræver villighed til at sætte spørgsmålstegn ved hver eneste værdi du har” (T-24.in.2:1). Og på den måde støtter disse provokerende linjer det formål.

Lektion 169 fortsætter med at sige - selvom vi ikke skal genoptage dem lige nu - at vi er nødt til at gøre vores del, som er at tilgive. Tilgivelse har intet med evighed at gøre, men er derimod rodfæstet i tidens og rummets verden, idet den er det redskab vi begynder at ændre vores tænkemåde med, så vi efterhånden erkender at vi er drømmeren af drømmen. De afsnit i tekstbogen der handler om drømmeren og drømmen, og om årsag og virkning (T-27.VII-VIII; T-28.II), henviser til disse metafysiske principper om, at vi ikke er i kroppen overhovedet, men derimod iagttager denne drøm, “mentalt genoplever noget, der allerede er forbi” (A-dI.158.4:5). Tilgivelse der praktiseres i det nuværende øjeblik, sætter os i stand til at begynde at acceptere denne sandhed. Den skyld vi har gjort virkelig i vores sind, gør tid virkelig - både fortid, nutid og fremtid - og den illusion er i sidste instans det der forhindrer vores accept af tid som holografisk og ikke lineær.

Spm: Det ser ud som om der en verbal selvmodsigelse i denne lektion, fordi helt i begyndelsen er nåde gjort synonym med åbenbaring. Nåde er noget der ligger ud over al indlæring; det synes at være det øjeblik vi vælger til at erkende, at Faderen og Sønnen er een. Og så til sidst i lektionen tales der om nåde som et trin før den. Der siges at “vi beder om nåde, og om oplevelser der kommer af nåde. Vi byder velkommen til den befrielse den tilbyder alle. Vi beder ikke om det der ikke kan bedes om”. Derefter taler den om den som om det er et trin ud over nåde.

Sv: Nåde stilles faktisk ikke lig med åbenbaring i begyndelsen af lektionen, eller i det mindste ikke lig med Himlen. I en vis forstand omtales nåde som det sidste aspekt af den virkelige verden, hvor Jesus er. Det er ikke helt evigheden. Lektionen begynder med disse linjer:

Nåde er et aspekt af Guds Kærlighed, som mest ligner den tilstand der hersker i sandhedens eenhed. Den er det mest ophøjede verden kan aspirere til, for den fører fuldstændigt hinsides verden. (A-dI.169.1:1-2)

Nåde er således som en slags grænseland imellem denne verden og Himlen. Den er så at sige lige på den allersidste linje hinsides denne verden af illusion og skyld, synd og angreb, men den er ikke Himlens eenhed. I denne betydning ville vi sige, at sådan een som Jesus er i en tilstand af nåde.

Spm: Det lyder som om det er det mål Kurset stræber efter, selvom det siger, at nåde ikke er målet.

Sv: Kursets mål er tilgivelse og fred i denne verden. Nåde omtales i virkeligheden ikke ret meget, da den er mest aktuel for den totale afslutning på den virkelige verden, som er det uundgåelige resultat af den fred der går forud for den. Når vi lærer at tilgive sandt, kommer nåden så at sige automatisk, idet den altid har været der. Når hver eneste tilbageværende Søn når nådetilstanden, træder vi ind i Genkomsten, Den Endelige Dom, og Guds sidste skridt. Det foregår naturligvis ikke sådan i virkeligheden, for som vi skal se i tredje del, er disse såkaldte stadier kun en metaforisk beskrivelse af en ikke-lineær proces.

Vi går nu videre til to afsnit fra tekstbogen “Den Lille Hindring” (T-26.V) og “Den Øjeblikkelige Erindring” (T-28.I). Det er de to eneste afsnit i tekstbogen der udelukkende beskæftiger sig med tid. Gennemgangen af disse to afsnit afslutter 1. del.

Kapitel 3

KOMMENTARER TIL “DEN LILLE HINDRING”

I denne første del af bogen, som handler om tidens oprindelse og natur, beskæftiger vi os overvejende med passager som præsenterer *Et Kursus i Miraklers* grundlæggende metafysik om tid. Det gør de to sektioner vi skal til at tale om også, men de tjener yderligere som en bro til 2' del, som drejer sig mere om Kursets syn på tid i forhold til Soningens plan, og dens direkte relevans til den centrale lære om miraklets opbrydning af tiden igennem tilgivelse.

Når vi går videre med denne diskussion af tidens metafysik, er det vigtigt at huske det jeg tidligere har sagt om, at *Et Kursus i Mirakler* er skrevet på to forskellige niveauer (se skema 1), som jeg lige kort gentager. Niveau 1 afspejler den grundlæggende metafysik i Kurset, og er i alt væsentligt det vi har talt om indtil nu. På niveau 1 inkorporeres ideerne om, at alt allerede er sket, at alt har fundet sted i en brøkdel af et sekund, og at vi i virkeligheden ikke oplever noget for første gang. Faktisk sidder vi foran en tv-skærm, et kalejdoskop eller en computer, og "genoplever (blot) mentalt noget som er forbi". Dette er kun forståeligt når tid ses som ikke-lineær, da oplevelsen af fortid, nutid og fremtid blot er dele af egoets taskenspillerkneb.

Men det punkt jeg ønsker at understrege nu er, at *Et Kursus i Mirakler* ofte taler om tid som om den er lineær. F.eks. er navnet på lektion 194 "Jeg lægger fremtiden i Guds Hånd". Den ser klart tiden i en lineær sammenhæng. Men den fjerde paragraf i lektionen begynder med det vi kalder et niveau 1 udsagn. Det tilkendegiver at tid ikke er fremadskridende, men at fortid og nutid er det samme:

Gud holder din fremtid ligesom Han holder din fortid og din nutid. De er eet for Ham, og derfor burde de være eet for dig. (A-L.194.4:1-2)

Men så kommer det et skift til 2' niveau:

Men i denne verden synes den tidsmæssige fremadskriden stadig virkelig. Og derfor bliver du ikke bedt om at forstå den mangel på rækkefølge der virkelig findes i tiden. Du bliver blot bedt om at opgive fremtiden, og lægge den i Guds Hånd. (A-L194.4:3-5)

Jesus siger altså, at selvom tid er en illusion og der ikke er nogen fortid, nutid og fremtid, vil han tale om tid som om den var lineær, fordi det er det vi tror. Et endnu tydeligere udsagn om dette findes i sammenhæng med en diskussion om Kristi eenhed, der er i vores sind som Helligånden. Denne eenhed lærer os sandheden, selvom vi tror på at vi er et sted, hvor vi ikke er.

Alt dette tager hensyn til tid og sted som om de var adskilt, for så længe du tror at en del af dig er adskilt, er begrebet om en eenhed forenet som eet meningsløst. (Og derfor må denne Eenhed) anvende det sprog dette sind kan forstå, i den tilstand det tror det befinder sig i. Og Den må anvende al lærdom til at overføre illusioner til sandheden, og tage alle falske ideer om hvad du er, og føre dig hinsides dem til sandheden, der er hinsides dem. (T-25.I.7:1,4-5)

I en henvisning jeg desværre ikke kan finde, omtalte den indiske hellige mand, Sai Baba, hvordan Østens mesterværk Bhagavad Gita, er skrevet på forskellige niveauer. Han forklarede dette ud fra Gitaens evne til at inspirere mange, mange mennesker, som er på forskellige stadier i deres personlige udvikling. Det samme glæder for *Et Kursus i Mirakler*: Efterhåndens om vi fjerner skyld igennem tilgivelse, kommer vi til at forstå Kurset på dybere og dybere niveauer. Et af de forståelsesniveauer der vil udvides omfatter tid. Der er spredt mange sætninger ud i materialet, som ville slynge os ud i en fuldstændigt anden forståelsesdimension, hvis vi virkelig lagde mærke til dem. Men Kursets hovedtema er ikke denne forståelse, men derimod at hjælpe os med de meget praktiske problemer vi tror vi har, som alle involverer vores oplevelse af at tiden er lineær. Som *Et Kursus i Mirakler* siger om sig selv:

Dette er ikke et kursus i filosofisk tænkning, og det bekymrer sig ikke om præcis terminologi. Det beskæftiger sig kun med Soning, og med korrektion af opfattelse. (H-C-in.1:1-2)

Endelig siger Kurset et andet sted om egoets anvendelse af tid, at det tager fortidens skyld, projicerer den ud i frygt for fremtiden, og på den måde fuldstændigt overser nuet. (T-13.IV.4:2-5)

Fordi dette er den måde vi lever på og det vi tror på, passer den måde *Et Kursus i Mirakler* taler på til dette forståelsesniveau. (2. niveau) Men en gang imellem vender Jesus tilbage til dette andet område (1. niveau) og fastslår at tidens verden allerede er sket, og at tiden er uvirkelig. Vi kan heri se Kursets integration af dets yderst praktiske holdning til hvor vi tror vi er, med den større metafysiske struktur, som ser verden fuldstændigt anderledes.

Vi vil nu gå i gang med begyndelsen af "Den Lille Forhindring" i kapitel 26 i tekstbogen (T-26.V), og efter den går vi til ""Den Øjeblikkelige Erindring". Begge sektioner vil blive gennemgået i deres helhed.

En lille hindring kan virkelig synes stor for de som ikke forstår, at mirakler alle er det samme. Men at undervise i det, er det dette kursus er til. Det er dets eneste formål, for kun det er det eneste der er at lære. Og du kan lære det på mange forskellige måder.

Den "lille hindring" blev omtalt i teksten i tekstens foregående sektion "hvor synden er forsvundet", der omtaler den som "den lille plet af synd" der stadig holder os borte fra Himlen. T-26.IV.6:1). Den lille hindring synes virkelig stor, så længe vi tror at adskillelsens synd er virkelig, for vores skyld får os til at tro at vi faktisk har ødelagt Guds Kærlighed, og fragmenteret Himlens eenhed. Sådan gøres adskillelsens verden virkelig, sammen med den tilsyneladende uendelige række af problemer der skal løses. Derfor synes det første mirakelprincip - der er ingen sværhedsgrader for mirakler - umuligt, og uden for vores rækkevidde. Formålet med *Et Kursus i Mirakler* er at undervise os i, at det ikke kun er muligt, men fuldkommen naturligt: "Mirakler er naturlige. Når de ikke finder sted, er der noget som er gået galt". (T-1.I.6). Dette udsagn afspejler Kursets meget praktiske hovedtema. Det lærer os ikke blot det intellektuelle begreb, at tiden er en illusion; det lærer os at erkende, at alle vore problemer er det samme. Den endelige forståelse af hvorfor det er sådan, hviler på ideen om at tid er en illusion; men den fulde forståelse af begrebet er ikke nødvendig for at praktisere den tilgivelse, der er Kursets mål.

Derfor behøver vi ikke at begribe det metafysiske syn på tid fuldstændigt. Men vi indser snarere nødvendigheden af at erkende, at alle vores problemer kun er forskellige former for manglende tilgivelse, så hvis vi bringer disse problemer til Helligånden, som er det miraklet fører til, vil problemet med vores skyld, som er vores eneste problem, forsvinde. Den form, som vi tidligere havde identificeret problemet i, vil ikke nødvendigvis forsvinde, men det der vil forsvinde, er det problem vi har lavet i os selv. Dette princip kan læres på mange forskellige måder, for Helligånden anvender de forskellige former som vi har gjort virkelige i vores sind til at undervise os i, at de alle fundamentalt er illusoriske.

Al lærdom er en hjælp eller en hindring på vejen til Himlens port. Intet ind imellem er muligt. Der er kun to lærere, som peger i forskellige retninger. Og du går ad den vej din valgte lærer leder dig. Der er kun to retninger du kan vælge, så længe tiden består og valg er meningsfulde.

Dette afspejler et af hovedtemaerne i *Et Kursus i Mirakler*, at alt forenkles til eet af to grundlæggende valg. Hvis vi bruger analogien om at sidde foran TV-apparatet, er der kun to knapper vi kan vælge at trykke på: Egoets og Helligåndens. Som der står tidligere i teksten, og som vi vil citere i korthed:

4. Hver dag, hver time og hvert minut, selv hvert sekund, vælger du imellem korsfæstelsen og genopstandelsen; imellem egoet og Helligånden. 2. Egoet er valget for skyld; Helligånden valget for skyldfrihed. 3. Magten til at vælge er alt hvad der er dit. 4. Det du kan vælge imellem er fastlagt, fordi der ikke findes andre alternativer end sandhed og illusion. 5. Og der er ingen overlapning imellem dem, fordi de er modsætninger som ikke kan forsones, og ikke begge kan være sande. 6. Du er skyldig eller skyldfri, bundet eller fri, ulykkelig eller lykkelig.

For der vil aldrig blive lavet en anden vej end vejen til Himlen. Du vælger kun imellem om du vil gå imod Himlen, eller væk til intetsteds. Der er intet andet at vælge.

Nær slutningen af teksten præsenteres det samme tema:

Virkelige valg er ingen illusion. Men verden har ingen at tilbyde. Alle dens veje fører kun til skuffelser, intethed og død. Dens alternativer er ikke valg. Søg ikke at undgå problemer her. Verden blev lavet sådan, at problemer ikke kan undgås. Lad dig ikke bedrage af alle de forskellige navne der gives dens veje. De ender kun på een måde. Og de er hver især midlet til at nå det mål, for det er hertil alle dens veje fører, uanset hvor forskellige de ser ud fra begyndelsen, uanset hvor forskellige de synes at forløbe. Deres afslutning er sikker, for der er intet valg imellem dem. De vil alle føre til døden.....Ingen af verdens veje kan føre til Ham (Gud), og ingen af verdens mål kan være eet med Hans..... (Dog) er der ingen vej der fører bort fra Ham. En rejse væk fra dig selv eksisterer ikke.....Du kan ikke undslippe det du er. For Gud er nådig, og lod ikke Sin Søn svigte Sig. Ingen andre steder end der hvor Han er, kan du findes. Der er ingen vej der ikke fører til Ham. (T-31.IV.2:1-11;9:3;10.4-5; 11:3-4,6-7)

Dette valg imellem Himlen og verden er også en illusion, fordi kun den ene af de to valgmuligheder er sand. Og således er der i virkeligheden intet valg overhovedet. Men i vores oplevelse i denne verden ser det ud som om vi har to valgmuligheder. Vi vælger om vi vil blive vrede eller om vi vil tilgive, om vi vil adskille os fra andre eller forene os med dem. Passagen fortsætter:

Alle valg i verden er afhængige af dette: Du vælger imellem din broder og dig selv, og du vil vinde lige så meget, som han vil tabe, og det du taber, er det han får. Dette er så dybt i modstrid med sandheden, når hele lektionens formål er at lære dig, at det din broder taber, har du tabt, og det han vinder er det der gives dig. (T-31.IV.8.4-5)

Intet tabes nogensinde, undtagen tid, som i sidste instans er meningsløs.

På trods af vore egoer kan vi således ikke miste Himlen. Vi kan ikke miste den uskyld Gud skabte os med. Det er den centrale lære i Kursets metafysik, og Soningens princip. I det lille skrift der ledsager Kurset: "Psykotterapi: Formål, proces og praksis" fastslår Jesus: "Og hvem

kan græde over andet end sin uskyld” (P-2.IV.1:7) som betyder, at al vores sorg stammer fra troen på at vi har bortkastet Kristi uskyld, som er vores sande Identitet, og som egoet nu fortæller os vi aldrig skal få tilbage. I modsætning hertil minder Helligånden os om, at selvom vi kan fortrænge denne uskyld fra vores bevidsthed ved at vælge at blive ved med at sove og drømme om tid, har dette ingen virkning på virkeligheden, som er at vi er vågne i Gud. Alt hvad vi synes at miste er tid, den tid hvor vi vælger at blive ved med at sove, og drømme om egoets mareridtsillusioner. Men på samme tid forbliver vi i sikkerhed i vores Faders hus, vågne i Kærligheden. Det tidspunkt vi vælger at vågne op fra denne drøm er vores valg, men vi har intet valg med hensyn til hvor vi i sandhed befinder os.

For den (tiden) er kun en lille hindring for evigheden, helt meningsløs for verdens virkelige Lærer. Men siden du faktisk tror på den hvorfor skulle du så spille den med ingen steder at gå, når den kan anvendes til at nå et mål så højt som undervisning nu kan nå? Tænk ikke at vejen til Himlens port er vanskelig overhovedet. Intet du foretager dig der har et sikkert formål, og med en fast beslutning og en lykkelig tillid, imens du holder din broders hånd og takten til Himlens sang, er vanskeligt at udføre. Men det er virkelig hårdt at flakke alene og ulykkelig omkring, på veje der fører til intet, og som intet formål har.

Siden vi tror på tid, vil Helligånden hjælpe os med at bruge den på en måde, som i sidste instans vil lære os, at der ingen tid er. Der findes en ofte citereret vending der siger: “Det er meget vanskeligere at rynke panden end at smile”, og det betyder, at vi må bruge mange flere muskler på panderynken. *Et Kursus i Mirakler* lærer os altså, at det er meget vanskeligere at gå imod Helligånden og vælge egoet, end det er at følge Helligånden. Vores oplevelse er imidlertid den stik modsatte. Det forekommer os, at det er let at holde fast ved vores vrede, og at det faktisk er det vi virkeligt ønsker, og at det allervanskeligste ville være at opgive den. Dette er blot endnu et eksempel på hvordan egoet vender op og ned på alting.

Gud gav Sin Lærer (Helligånden) for at du kunne erstatte Ham med den du lavede, ikke for at lave konflikt.

Nogle menneskers bevidste oplevelse af Helligånden er, at Han truer dem på en eller anden måde. Ubevidst må enhver, som identificerer sig med egoets tankesystem, nødvendigvis føle denne konflikt, og det gælder næsten alle der betræder denne klode, og udfaldet af konflikten kan kun være det syndige selvs undergang: “Dets udslettelse er uundgåelig, for dets udfald må være døden” (H-17.6:2). Et klassisk kristent digt “The Hound of Heaven” af Francis Thompson udtrykker den opfattelse, at Jesus er ude på at få fat i os, og jager os indtil vi vender tilbage til ham. I virkeligheden gør han naturligvis intet, bortset fra at han venligt opfordrer os til at vende tilbage til det hjem vi aldrig virkelig har forladt.

Og det Han ville erstatte er blevet erstattet. Tiden varede kun et øjeblik i dit sind, uden at det havde nogen virkning på evigheden.

Og så er vi tilbage i den metafysiske struktur. “Det Han ville erstatte”- egoets skyld og frygt erstattet med Guds Kærlighed - er allerede sket, det vil sige egoets hologram af had er blevet erstattet af Helligåndens korrektionshologram. Skema 5 illustrerer dette med den lille trekant på evighedens linje. Det var sådan Helen havde set tiden, og erkendt at tiden ikke varede længere end det uendeligt lille øjeblik, som aldrig virkeligt skete overhovedet.

Og sådan er al tid gået, og alt er nøjagtigt som det var før vejen til intethed blev lavet.

“Alt er nøjagtigt som det var” refererer til Himlens tilstand af eenhed, og “vejen til intethed” repræsenterer verden, som på trods af sin støj og voldsomhed alligevel symboliserer intethed. Ydermere havde verden og det egotankesystem som avlede den, ingen magt til at ændre Himlens fuldkommenhed. En ond drøm er og bliver i sidste instans det den altid har været: En ond drøm.

Det lillebitte tidens øjeblik, hvor den første fejltagelse blev begået, og alle de andre indeni den ene fejltagelse, indeholdt også korrektionen af den ene, og af alle dem der kom indeni den første. Og i det lillebitte øjeblik var tiden gået, for det var alt hvad den overhovedet var. Det Gud besvarede er besvaret og forsvundet.

Det er ikke kun den oprindelige fejltagelse, som var at vi troede at vi kunne adskille os fra Gud, der fandt sted i det ene øjeblik, men også alt hvad der fulgte af den fejltagelse. Projektionen af fejltagelsen udad, som lavede verden, og al den påfølgende fragmentering der kom af den projektion, foregik - igen og igen - indenfor det lillebitte øjeblik. Men "det lillebitte øjeblik" indeholdt også korrektionen af den ene fejltagelse, og således alle de udtryk for tilgivelse, der kom indenfor det første øjeblik. Det er fremstillet i skema 2 egoets manuskript og Helligåndens korrektion. Projektionen af vores skyld såvel som ophævelsen af den igennem tilgivelse. Og i skema 3, kalejdoskopet, viser alle stavene i tid og hukommelses-cirklerne egofejltagelserne, såvel som korrektionen af dem. Alt skete indenfor det ene øjeblik.

Det problem står tilbage, at imens vi sidder foran skærmen, og mentalt genser det der er i vores sind, tror og oplever vi, at ting er sket, at de sker nu, og at de vil fortsætte med at ske i fremtiden. Vi er gået i egoets fælde ved at falde for dets magiske tidstrick.

Dig, der stadig tror du lever i tiden, og ikke ved at den er forsvundet, vejleder Helligånden alligevel igennem den uendeligt lille og meningsløse labyrinth, som du stadig opfatter i tiden, skønt den er forsvundet for længe siden.

Helligånden vil føre os igennem ikke kun det vi tror er sket, men det vi tror sker nu. Dette er hovedtemaet i *Et Kursus i Mirakler*. Selvom tiden er en illusion, og verden aldrig er sket, vejleder Helligåndens kærlige tilstedeværelse i vores sind os, som om vi hørte Ham for første gang, som om vi oplevede tilgivelse for første gang, som om vi virkelig var her. Med andre ord, forener Han sig med illusionerne i vores sind, så Han kan lære os hvad virkelighed er. Således kan vi igen se, at selvom tiden er illusorisk, taler Jesus til os som om den var virkelig. Jeg vil henlede opmærksomheden på dette punkt igen, og advare imod at opfatte mange af udsagnene i Kurset som bogstaveligt sande, når de faktisk er ment metaforisk.

Du tror du lever i det der er fortiden. Hver enkelt ting du ser på, så du kun et øjeblik, for længe siden, før dets uvirkelighed brød sammen overfor sandheden.

Vi oplever at leve i denne krop og tidsbegrænsede verden fordi vi tror vi virkeligt er her. Det er vores tanke der giver virkelighed til illusionen. Den anden sætning afspejler den ide fra Lærerhåndbogen og Arbejdsbogen vi diskuterede tidligere: Det ser ud som om vi ser på ting og oplever dem for første gang, men i virkeligheden “genser vi mentalt noget som allerede er forsvundet”. Husk, at det ikke er os, vores fysiske og psykologiske selv, som opfatter og oplever verden. Som *Et Kursus i Mirakler* fortæller os, er vore øjne synsløse og vore ører hører ikke, opfattelse er en løgn. Det er det splittede sind der eksisterer udenfor tiden, der projicerer sine dualistiske tanker om adskillelse over på kroppen, som parerer ordrer, og ser og hører tilsvarende. Vi læser i teksten:

Lad ikke dine øjne se på en drøm; dine ører bringe vidnesbyrd om illusioner. De blev lavet til at se på en verden som ikke er der; at høre de stemmer der ikke kan lave nogen lyd.....for øjne og ører er sanser uden sans (senses without sense), og det de ser og hører er blot noget de indberetter. Det er ikke dem der hører og ser, men dig, som sammensætter alle mulige skårede stumper, hver eneste meningsløs revl og krat af bevis, og laver et vidnesbyrd om den verden du ønsker.... det er i sandhed et meningsløst synspunkt at gøre en ting som ikke kan se ansvarlig for synet, og bebrejde den de lyde du ikke kan lide, skønt den ikke kan høre. (T-28.V.5:3-4, 6-7; T-28.VI.2:1)

Ikke een forbliver stadig ubesvaret i dit sind. Usikkerhed blev bragt til sikkerhed for så længe siden, at det virkeligt er vanskeligt at holde den til dit hjerte, som om den endnu var foran dig.

Selvom det ikke er vores oplevelse, er det faktisk hårdt arbejde at holde tidens illusoriske natur “virkelig”, fordi den i virkeligheden allerede er blevet korrigeret. Og det er dette fortsatte forsøg på at fornægte virkeligheden og gøre det uvirkelige virkeligt, der er den egentlige kilde til den stress og udmattelse der er vores oplevelse af at leve i denne krop.

Det lille bitte øjeblik du gerne vil beholde og gøre evigt, forsvandt i Himlen for hurtigt til at noget kunne opdage det var kommet. Det som forsvandt for hurtigt til at påvirke

Guds Søns enkle viden, kan næppe stadig være der, så du kan vælge det som din lærer. Kun i fortiden - en ældgammel fortid, der var for kort til at lave en verden som svar på skabelsen - syntes denne verden at opstå. For meget, meget længe siden, i et så lille bitte tidsrum, at ikke een node i Himlens sang blev sprunget over.

Selvom de faktisk anvendte ord kunne antyde at det lille bitte øjeblik af adskillelse virkelig fandt sted, mener Jesus det helt sikkert ikke sådan. Så ville hans ord modsige Helligåndens Soningsprincip. Meningen med udsagnet er derimod, at selvom vi tror at denne verden er en storslået virkelighed og en glimrende skabning, ved Himlen i virkeligheden slet ikke at den eksisterer. Hvis vi bringer analogien med solen og havet (Gud) og den mindste solstråle og den næsten usynlige bølge (egoet) fastslår Kurset i en passage der er refereret til tidligere:

Men hverken solen eller havet er overhovedet klar over al denne mærkelige og meningsløse aktivitet. De fortsætter blot, uvidende om at de er frygtet og hadet af et uendeligt lille fragment af dem selv. (T-18.VIII.4.1-2

Og i en særligt poetisk passage:

Intet som Gud ikke ved eksisterer. Og det Han ved eksisterer for evigt, uforanderligt..... Og i Guds Sind er der ingen slutning, eller en tid hvor Hans Tanker var fraværende eller kunne lide under forandring..... Hinsides alle afguder er den Tanke (eller det Sande Selv) Gud har om dig. Fuldstændigt uberørt af verdens virvar og rædsel, af drømmene om fødsel og død som drømmes her, af de myriader af former som frygt kan antage. Fuldstændigt uforstyrret forbliver den Tanke Gud har om dig nøjagtigt som den altid har været. (T-30.III.6.1-2; 10.1-2)

Det er derfor billedet af et lille bitte øjeblik eller et lille mærke er så anvendeligt. Det er specielt anvendeligt til at fastholde dette perspektiv i sindet, når vi opdager at vi bliver ophidsede over noget, hvad enten det bedømmes som trivielt eller vigtigt. *Et Kursus i Mirakler* siger ikke at vi skal ignorere eller fornægte det vi føler, men derimod at der er en

anden måde at se det på. Som vi har set det, er det ikke kursets tanke at vække os pludseligt fra dette mareridt, men at få os til først at forandre mareridtet til lykelige drømme.

Men i hver eneste utilgivende handling eller tanke, i hver eneste dom og i al tro på synd, kaldes det ene øjeblik stadig tilbage, som om det kunne frembringes igen i tiden.

Når som helst vi føler den mindste mangel på tilgivelse, er det eneste vi gør at fremkalde det ældgamle øjeblik, som allerede er blevet ophævet. Det ser ud som om vores ophidselse skyldes noget en anden har gjort, her og nu, men faktisk er den et resultat af vores beslutning, her og nu, om at fortsætte med for os selv at virkeliggøre den tilsyneladende adskillelses ældgamle øjeblik, som er den oprindelige dom over os selv og over vores Skaber.

Du holder en ældgammel erindring op for dine øjne. Og han som kun lever i erindringer er uvidende om hvor han er.

Tilgivelse er den store befrielse fra tiden. Den er nøglen til at lære, at fortiden er forbi. Vanviddet taler ikke mere. Der er ingen anden lærer og ingen anden måde. For det der er ophævet, er ikke længere. Og hvem kan stå på en fjern strandbred og drømme sig selv over havet til et sted og en tid, som for længst er forbi? Hvor virkelig en hindring kan denne drøm være for det sted han virkeligt er? For dette er virkelighed, og forandres ikke uanset hvilke drømme han har. Og dog kan han stadig forestille sig at han er et andet sted, og i en anden tid. Når det er ekstremt kan han bedrage sig selv til at tro at dette er sandt, og gå fra blot og bar forestilling til tro og ind i vanvid, helt overbevist om at der hvor han foretrækker at være, der er han.

Er det en hindring for det sted han står på? Er noget ekko fra fortiden han muligvis hører, et faktum i det der er at høre der hvor han er nu?

Helen modtog et budskab som en måde at hjælpe hende til at forstå denne ide, som omhandlede at vi var faldet i søvn, og drømte at vi var på den anden side af havet, på en meget, meget fjern strandbred. Vi troede, at det er der vi virkeligt var - lige som Kurset siger, og som det tidligere er citeret, at vi "er hjemme i Gud imens vi drømmer om eksil". (T-

10.I.2.1). Vores sande virkelighed forbliver imidlertid i Himlen, imens vi drømmer at vi er tusinde mile væk, på den anden side af havet på en fjern strandbred, og har glemt hvor vi i virkeligheden er. I “Den Tilstedeværende Erindring”, som vi kommer til at diskutere om lidt, er der en henvisning til denne analogi om den fjerne strandbred.

Således er det at vi drømmer om at vi er på en fjern strandbred ikke en hindring for den virkelighed at vi faktisk er på denne nærværende bred. - “hjemme i Gud” - imens vi drømmer denne ubehagelige drøm om at vi er i eksil; den kendsgerning at vi tror at vi er i denne lille bitte stump tid ændrer ikke på den kendsgerning at vi virkeligt er eet med Gud i evighed. Alt hvad vi tror der er sket, der sker nu og som vil komme til at ske - alt dette har ingen virkelighed overhovedet udenfor vort drømmende sind, og har således ingen virkning. Fortidens skygger, som i vores personlige oplevelse afspejler et eller andet aspekt af specielhed, har ingen virkning på hvor vi virkeligt er.

Og hvor meget kan hans egne illusioner om tid og sted bevirke en forandring i hvor han virkeligt er?

Det utilgivne er en stemme, der kalder fra en fortid som for evigt er forbi. Og alt hvad der henviser til det som virkeligt, er kun et ønske om, at det som er forbi igen kan gøres virkeligt, og ses som her og nu, i stedet for det som virkeligt er her og nu.

Den smukke sektion i teksten “Den Glemte Sang” (T-21.I.) taler om en ældgammel melodi som vi hører, og som minder os om vort virkelige hjem. Men vi drømmer om et fjernt sted og hører en anden sang, nemlig egoets hæse skrig. Men ingen af disse illusioner om hvor vi er kan have nogen virkning på at vi er sammen med Gud hjemme i “her og nu”. Det vi ser som her og nu” er den verden vi tror vi er i. Det er - for at sige det igen - som om vi sidder foran et tv-apparat og tror, at det vi ser faktisk sker, og glemmer at vi simpelthen iagttager det i vores sind. Således er “her og nu” det hellige øjeblik i vores sind, hvor vi oplever Guds Kærlighed; “her og nu” er illusionen om at vi er i en verden af tid og rum, hvorpå tankerne fra det tilsyneladende øjeblikks adskillelse projiceres.

Er det en hindring for den sandhed, at fortiden er forbi, og ikke kan gives tilbage til dig? Og ønsker du det frygtindgydende øjeblik bevaret, da Himlen syntes at forsvinde, og Gud blev frygtet og gjort til et symbol på dit had?

Herfra og til slutningen af denne sektion taler Jesus om det ene øjeblik, hvor vi troede vi havde angrebet Gud, og adskilt os fra Ham, og så i angst troede at Gud angreb os til gengæld. Dette rædslens øjeblik huser vores synd, skyld og frygt, som ligger under alle vores oplevelser. Hver eneste angstfyldte og hadefulde tanke har sin oprindelse her, lige så vel som hver eneste tilgivende og helbredende tanke har sin oprindelse i dette øjeblik.

Spm: Hvordan er forbindelsen imellem iagttageren i skema 3 og det der indenfor tidsrummet af et liv vælger hvad vi ønsker at fokusere på ? Ifølge teksten er dette element hverken retsindet eller u-retsindet.

Sv: Iagttageren eller beslutningstageren (i det splittede sind) er ikke det dig der er her, men eksisterer nærmest uden for tiden. Den er ikke i Himlen, er ikke Kristus, men nærmest udenfor de oplevelser som afspilles på tv-skærmen så at sige. Husk at sindet ikke er i kroppen. Når vi med andre ord oplever at vi træffer en beslutning om vi nu skal bo det ene eller det andet sted, tage det ene job eller det andet, at angribe eller at tilgive, er det der i virkeligheden sker, at beslutningstageren har bestemt, at det er det bånd der vil blive spillet.

Spm: Så er det altså denne beslutningstager - som jeg ikke er bevidst om - som har valgt at jeg skal være på dette sted, på denne tid. Er det korrekt?

Sv: Ja. Din iagttagelse har så at sige valgt at spille et bestemt bånd, hvor du har denne specielle krop og personlighed, som lever i det tyvende århundrede. Men der kunne være en anden del af din iagttagers sind, der måske stiller ind på et andet liv du har haft eller vil have.

Spm: Hvad med de individuelle valg jeg træffer indenfor dette liv, hvad er det aspekt af at vælge?

Sv: Pointen er, at du ikke virkeligt vælger nu overhovedet. Faktisk er det som ser ud til at være at vælge her, simpelt hen en video der afspejler et valg truffet på sindets plan, som er udenfor tid og rum. Det problem vi har med at forstå disse begreber er, at dette ikke er vores oplevelse. Det er derfor *Et Kursus i Mirakler* i virkeligheden er rettet imod det vi som vi tror vi er, den specielle krop/ personlighedsstruktur, som er i denne verden og som træffer valg. Jeg nævnte tidligere Basilides historie om Jesus der lo imens han blev korsfæstet, fordi han vidste at han ikke var den korsfæstede krop på korset. Han vidste at det der viste sig for folks øjne var en drøm; at det Kurset mener med opstandelse er viden eller opvågning.

Spm: Er iagttageren så et sind, som er blevet helbredt.

Sv: Nej, absolut ikke. Når iagttagerens sind er helbredt, og retsindethed har korrigeret uretsindethed - når Helligåndens videoer har korrigeret egoets - er der ikke mere at iagttage eller at vælge. Det er opnåelsen af den virkelige verden, hvor der ikke er flere videoer. Hvis vi bruger vores tv-analogi, kan vi imens vi sidder foran skærmen vælge at høre egoets stemme, og så gå igennem alt over den stiplede linje i skema 2, som repræsenterer de myriader af former hvori vi ser os selv som ofre og bødler; eller vi kan vælge korrektionen af dem, som er under den stiplede linje i skema 2.

Derfor er iagttageren hverken retsindet eller uretsindet, men vælger at identificere sig med enten det rette (Helligånden) eller det urette (egoet) sind. Det der helbredes er iagttagerens fejlagtige valg, og helbredelsen korrigerer den oprindelige identifikation med egoets tankesystem om adskillelse.

Spm: Kan vi på samme tid være instruktør og så forandre noget vi ikke kan lide i den film vi oprindeligt lavede?

Sv: Vi kan ikke gøre noget som helst nyt, fordi alt allerede er sket. Man kan ikke ændre manuskriptet, men man kan vælge hvilken del af manuskriptet man vil genopleve. For at sige det noget forenklet kan man grundlæggende vælge at gå igennem en situation med tilgivelse eller at gå igennem en situation med vrede og bitterhed. Der er intet valgbegreb i

kalejdoskopet på den højre side af skema 3; valget ligger kun hos iagttageren i sindet. Svaret på dit spørgsmål ville derfor være at ændringen i en film vi ikke kunne lide ville faktisk være en anden film, som også skete i det oprindelige øjeblik.

Den første paragraf i denne sektion “Den Lille Hindring” siger, at der kun er to valg vi nogensinde kan træffe. Det ser ud som om vi har valg i denne verden, fordi det er der vi er låst fast, men sandheden er at valget ligger på et helt andet plan. At praktisere *Et Kursus i Mirakler* og dets særlige hovedtema, som er ophævelsen af egoet, vil efterhånden føre os tilbage til det punkt hvor vi erkender, at det hele er en drøm; men vores verden er slet ikke i nærheden af den forståelse, hvilket er grunden til at budskabet var nødt til at komme igennem på denne måde.

I lyset af dette er det en ret tragisk fejltagelse, når folk som studerer Kurset går i den fælde, at de fornægter denne verden ved at sige “hele verden er en illusion; derfor er det ligegyldigt hvad jeg gør”. *Et Kursus i Miraklers* hovedtema er nøjagtigt det modsatte. Selvom det faktisk siger, at verden er en illusion og at alt allerede er sket, gør det vi vælger en forskel her, fordi det afspejler et valg der er truffet af iagttageren. Det er disse valg som vil rive os løs derfra hvor vi er lige nu, eller også rodfæste os endnu dybere i verden.

Andre steder har jeg sagt, at *Et Kursus i Mirakler* ikke er Jesu sidste ord, men at det er det fuldkomne budskab til verden som den er nu: Et budskab skrevet på et plan vi kan forstå, som alligevel fører os til dybere og dybere planer af forståelse, i sidste instans selv ud over budskabet selv. Verden er meget stærkt egobaseret som vi alle ved, og det er derfor Kurset er stillet op på det plan. Når verden lærer Kursets lektion, hvilket sandsynligvis vil tage mange, mange århundreder, vil vi ikke behøve det længere. Så tror jeg Jesus kærlighed vil forsyne os med et budskab på “et højere plan” i den forstand at vi ikke længere vil have brug for et kursus der diskuterer egoets tankesystem så udførligt. Det er derfor det ville være en frygtelig fejltagelse hvis mennesker behandler *Et Kursus i Mirakler* på samme måde som biblen er blevet behandlet, som Guds sidste ord. Hvis vi skifter fra en lineær synsmåde, hvor hændelser udfolder sig den ene efter den anden til en holografisk synsmåde, kan vi sige at der allerede eksisterer et højere budskab, som hvem som helst kan indstille sig på. Helligåndens kærlighed i vores sind er fuldkommen. Efterhånden som frygtens og skyldens slør falder

væk, bliver vi i stand til at høre Hans Stemme med voksende tydelighed. Det berømte citat fra biblen er relevant her: “Den som har øren, han høre” (Mt.11.15). På dette tidspunkt er verden ikke rede til at høre dette højere niveau af sandhed.

Hvis vi vender tilbage til teksten, er den vigtige pointe her, at alt hvad vi gør ud fra egoet er at huske det ene øjeblik, det ældgamle øjeblik hvor vi troede vi angreb Gud, og blev overbevist om, at Han ville angribe os til gengæld.

Glem det rædslens øjeblik der for så længe siden er korrigeret og ophævet. Kan synd modstå Guds Vilje? Kan det påhvile dig at se fortiden og lægge den ind i nutiden? Du kan ikke gå tilbage.

Men det er det vi altid prøver på at gøre: at “gå tilbage”. Dette tema kommer stærkt og gribende til udtryk i lektion 182: “Jeg vil være stille et øjeblik, og gå hjem”. Her finder vi en beskrivelse af den nytteløse søgen efter et andet jordisk hjem vi troede vi en gang havde, som et forsvar imod det sande hjem der er i vores sind i nuet:

Vi taler i dag for enhver som går i denne verden, for han er ikke hjemme. Han vandrer usikkert omkring i en endeløs søgen, og søger i mørket efter det han ikke kan finde; uden at erkende hvad det er han søger. Han laver tusind hjem, men ingen tilfredsstiller hans rastløse sind. Han forstår ikke han bygger forgæves. Det hjem han søger kan ikke bygges af ham. Der er ingen erstatning for Himlen. Alt hvad han nogensinde lavede var helvede.

Du tror måske det er din barndoms hjem du ønsker at finde igen. Din krops barndom, og det sted hvor den fandt ly, er en erindring der nu er så fordrejet, at du blot fastholder et billede af en fortid som aldrig fandt sted. Men der er et Barn i dig, Som søger Sin Faders hjem, og ved at Han er fremmed her. Den barndom er evig, og har en uskyld der vil vare ved for evigt. Der hvor det Barn kommer til at gå, er jorden hellig. Det er Dets hellighed der oplyser Himlen, og som til jorden bringer den rene afspejling af lyset fra oven, hvori jord og Himmel forenes som eet. (L.182.3-4)

Temaet ikke at være i stand til at vende hjem, minder også om Thomas Wolfs berømte novelle 'Du Kan Ikke Gå Hjem Igen'. I den forstand kan vi ikke vende tilbage til egoets hjem igen. Vi tror vi kan, men vi boede kun i dette hjem i et tilsyneladende øjeblik, og den fejltagelse blev korrigeret. Men det vi forsøger at gøre i denne verden, er at vælge at genopleve alle vort sinds egodimensioner, som er afspejlinger af egoets oprindelige udsagn om, at jeg ikke er som Gud skabte mig. Hele tiden tror vi naturligtvis, at vi er i dimensioner udenfor Himlen.

Og alt hvad der udpeger vejen i retning af fortiden sender dig kun afsted på en mission, hvis fuldbyrdelse kun kan være uvirkelig. Således er den retfærdighed din Alt-elskende Fader har sikret Sig må komme til dig. Og din egen uretfærdighed imod dig selv har Han beskyttet dig imod. Du kan ikke fare vild, for der er ikke andre veje end Hans, og du kan ingen steder gå hen, undtagen til Ham.

Ville Gud tillade Sin Søn at fare vild på en vej, der allerede længe har været et minde om en tid, der er forsvundet?

Dette udsagn minder os om at vores oplevelse som adskilte individualiteter i denne verden kun synes at være virkelig; men troen på verden er ganske enkelt en fejltagelse, som allerede er blevet korrigeret og ophævet. Kun i illusioner synes det som om vi kan ville i opposition til Guds Vilje. Guds beskyttelse af os kommer derfor ikke fra en magisk hvid ridder, som våger over os. Derimod er vores beskyttelse simpelt hen Hans Væren, og igennem udvidelse Hans Søns Væren (Kristus), der sikrer, at vores uretfærdighed overfor os selv ikke har haft nogen virkning, da den aldrig har fundet sted. Intet eksisterer udenfor hans Væren; der kan ikke være nogen anden vej end Gud, som vi allerede har set. Det er således umuligt at en del af Gud kan forlade sin Kilde og "fare vild". Tilstedeværelsen af Helligånden i iagttagers sind, som er erindringen om Guds Væren, er beskyttelsen af sandheden, som ikke "tillader" Sønnen at gøre det uvirkelige virkeligt, eller få det til at ske som aldrig kan ske.

Et forfærdeligt øjeblik i en fjern fortid, som nu er fuldkomment korrigeret, er ikke af nogen betydning eller værdi. Lad det døde og overståede være glemt i fred.

Opstandelsen er kommet for at indtage dets plads. Og nu er du en del af opstandelsen, ikke af døden.

Dette afspejler det velkendte Jesu ord i Mattæusevangeliet: “Lad de døde begrave deres døde” (Mt.8.22). At give det opmærksomhed som aldrig skete, og som derfor ikke eksisterer - dvs. det som er dødt - gør simpelt hen fejltagelsen virkelig, og forhindrer os derved i at erkende dets illusoriske natur og vågne af drømmen. “Opstandelse” er Kursets ord for at vågne op fra drømmen om død. Den har derfor intet at gøre med opstandelsen af kroppen. På sindets niveau indser vi ganske enkelt at hele verden er en drøm, og at det vi ser på allerede er sket. Siden Helligånden allerede er til stede i vort sind som soningstanken, der afspejler Guds Kærlighed, og siden vi også er en tanke, må vi nødvendigvis lige så vel være en del af den Soning eller opstandelsestanke. På samme måde fortæller Kurset os at vi var med Jesus da han opstod:

Han (Helligånden) giver tak til dig så vel som til ham (Jesus) for du opstod sammen med ham da han begyndte at frelse verden. (H-C.6.5:5)

Således er opstandelsen allerede sket inden i os; den venter simpelt hen på vores accept af denne kendsgerning.

Ingen fortidige illusioner har magt til at holde dig fast på et dødens sted, en gravhvælving Guds Søn gik ind i et øjeblik, for øjeblikkeligt at blive genindsat i sin Faders fuldkomne kærlighed. Og hvordan kan han holdes i lænker, der for længe siden er fjernet og for evigt er forsvundet fra hans sind?

Den Søn Gud skabte er så fri som Gud skabte ham. Han blev genfødt i det øjeblik han valgte at dø i stedet for at leve. Og vil du ikke tilgive ham nu, fordi han begik en fejl i fortiden, som Gud ikke husker, og som ikke er der?

Troen på adskillelsen er “dødens sted”, “gravhvælvingen”. I det samme øjeblik som vi trådte ind i denne hvælving, gav Gud os tilbage til Sig Selv. Det er et af nøgletemaerne der dukker

op igen og igen i *Et Kursus i Mirakler*: Vi er stadig hos Gud, som han skabte os. Hver eneste gang vi angriber en anden eller os selv, er det fordi vi stadig holder fast ved den ældgamle erindring om, at vi havde angrebet Gud, og derfor ikke fortjener at blive tilgivet.

Kursets anvendelse af vendingen “født igen” bør for øvrigt ikke forveksles med den fundamentalistiske betydning. Fordi der ingen lineær tid findes, tilbyder hvert eneste tilsyneladende øjeblik i iagttagerens sind muligheden for at blive fri for fortidens fængsel. I virkeligheden er der ingen fortid; vi har ingen historie - hverken personlig eller kollektiv. Og således vælger vi hvert eneste øjeblik egoets eventyr om en syndig og utilgivende fortid, eller Helligåndens sandhed om tilgivelse i nuet, hvor ingen synd nogensinde fandt sted.

Nu skifter du frem og tilbage imellem fortiden og nuet. Sommetider synes fortiden virkelig, som om den var nuet. Stemmer (egoet) fra fortiden høres, og bliver dernæst betvivlet.

Det lyder som en beskrivelse fra en psykiatrisk lærebog af en psykotisk person der hører stemmer. Kurset bruger meget ofte denne parallel, også i de følgende linier. Det er sandt at vi er sindssyge, ikke klinisk sindssyge som det normalt defineres, men sindssyge fordi vi stadig lytter til en stemme fra fortiden som allerede er forbi. En psykotisk person kan i mange tilfælde høre stemmer fra fortiden. Den person kan i en eller anden situation pludselig høre en forælders, en lærers eller en vens frygtelige stemme fra for fyrre eller halvtreds år siden, og faktisk opleve at det sker lige nu. Men på et andet plan gør vi alle dette, fordi vi stadig hører den stemme fra det gamle øjeblik, der siger at vi har angrebet Gud, og at Gud vil angribe os til gengæld.

Spm: Er pointen så her, at vi hører disse stemmer og vi tror på dem, og så begynder vi at tvivle på dem, fordi vi lærer at der er en anden Stemme at høre?

Sv: Rigtigt. Jesus siger her, at vi går frem og tilbage. Tidligere i teksten fortæller han os gentagne gange, at vi ikke er fuldkomment sindssyge (T-16.VI.8:8, T-17.V.7:9, T-

17.VII.10:2) hvilket betyder, at vi hører disse stemmer fra fortiden, og at vi begynder at tvivle på dem, men de kan til tider lyde meget virkelige og overbevisende, som vi alle ved.

Du er som een der stadig hallucinerer, men ikke er helt overbevist om det han opfatter.

En af mine gode venner fra universitetet havde et paranoisk sammenbrud for mange år siden, og han er stadig på hospitalet. Hans psykose er usædvanlig idet han altid er bevidst om at han hallucinerer, at han har en paranoid tankevirkksomhed og alligevel ikke kan lave om på det han gør. Det er faktisk mere pinefuldt end ikke at lægge mærke til det. Han ved nøjagtigt hvad der foregår, og hvor sindssyge hans tanker er, men han føler sig ude af stand til at ændre dem. Det er den samme slags situation vi befinder os i, bortset fra at vi nu ikke taler om klinisk paranoia. Vores situation er anderledes derved, at vi ved at stemmen er egoets, og at vi i sidste instans har kontrol over den.

Disse passager i teksten fortæller os, at vi kan træffe et andet valg. Vi har mulighed for at begynde at forstå *Et kursus i Miraklers* lære, og forstå at det der synes at være virkeligt, ikke er det. Efterhånden som denne forståelse udvikles, begynder vi at få en fornemmelse af, at tingene ikke er på den måde de ser ud til at være. Selvom vi for eksempel bliver meget vrede, er der en del af os, som ikke er helt så overbevist som den var tidligere om, at vreden er berettiget.

Dette er grænselandet imellem verdenerne, broen imellem fortiden og nuet. Her bliver fortidens skygge hængende, men alligevel anes et lys fra nuet. Når det først er set, kan dette lys aldrig glemmes. Det drager dig fra fortiden ind i nuet, hvor du virkeligt er.

I "grænselandet imellem verdenerne" hører vi stadig egoets stemme, og reagerer egoistisk på omverdenen, men vi er også bevidst om, at der er noget andet i vores sind, Helligåndens kærlige tilstedeværelse. Vi er muligvis endog rede til at forstå denne nuets lære, ikke blot begrebsmæssigt men også oplevelsesmæssigt - indefra at forstå at hele verden er en drøm, at vi bogstaveligt iagttager os selv bevæge os igennem det vi gør hver dag; vågne op om morgenen, klæde os på, spise, skændes, føle os lykkelige, fredelige eller besværede, og gøre

det huslige arbejde. Efterhåndens som vi begynder at opleve denne verdens illusoriske natur, kan vi aldrig helt miste den fornemmelse igen. Vi kan så godt som muligt prøve på at fornægte det, men der er en del af os, der, når den først har set igennem egoets skygger, aldrig vil blive den samme igen. Når først lyset i denne sandhed er set, fungerer det som et anker på egoets stormfulde have, som afholder os fra at drive helt ud af kurs; eller for at bruge en anden analogi fra havet, sandheden stråler i vores sind som et fyrtårn, der kalder os tilbage fra egoets mørke af skyld og frygt, til Helligåndens tilgivelse og Kærlighed.

Skyggestemmerne forandrer ikke tidens og evighedens love. De kommer fra det der er fortid og forsvundet, og forhindrer ikke den sande eksistens af her og nu. Den virkelige verden er den anden del af hallucinationen om at tid og død er virkelige, og har eksistens der kan opfattes. Denne frygtelige illusion blev dementeret på den korte tid det tog for Gud at give Sit svar på illusioner for al tid og enhver omstændighed. Og så var den ikke mere så den kunne opleves som om den var.

Det er den centrale ide vi allerede har set adskillige gange. Hvis vi husker på skema 5, har det lille skår af tid, det lille bitte øjeblik, ikke haft nogen virkning overhovedet på evighedens solide linie, hvis sang er fuldstændigt upåvirket af den tilsyneladende forstyrrelse fra egoets falske akkorder. Den virkelige verden er også en del af den illusoriske verden, men den er fri for al illusionens smerte; hvordan kan noget som ikke er der forårsage smerte, og for hvad? Den virkelige verden er fri for alle illusionens projektioner af skyld. Derfor er den første del af hallucinationen egoets tankesystem, som er den fejlagtige tro på, at tid og død er virkelige. Den anden del, som også befinder sig indenfor illusionens rammer, ophæver troen på dødens og tidens virkelighed. Dette er det samme som Kursets diskussion om tilgivelse som den eneste illusion der ikke avler flere illusioner. som der står i Håndbogen:

Tilgivelse er altså en illusion, men på grund af formålet med den, som er Helligåndens, er der een forskel. Til forskel fra alle andre illusioner fører den væk fra fejltagelsen og ikke hen mod den. (H-C.3.1:3-4).

Selvom vi altså fortsætter med at opfatte os som virkelige i drømmen, og leve i en verden vi faktisk tror er derude, er drømmen ikke virkelighed. Til stadighed er der i vort sind den lykkelige tanke om opvågning, som er Guds Svar, og som allerede har ophævet hele egoets tankesystem. I tredje del vender vi tilbage til den virkelige verden, som det er Kursets mål at vi skal nå.

Hver eneste dag, og hvert eneste minut hver eneste dag, og hvert eneste øjeblik der er i hvert minut, gen-lever du kun det ene øjeblik, hvor rædslens øjeblik indtog kærlighedens plads. Og således dør du hver eneste dag, for at leve igen, indtil du krydser svælget imellem fortid og nutid, som intet svælg er overhovedet. (Og det følgende synes at være et meget klart udsagn om reinkarnation.) **Sådan er hvert liv; et tilsyneladende tidsrum imellem fødsel og død, og videre til liv igen, en gentagelse af et øjeblik der forsvandt for længe siden, som ikke kan gen-leves.** (Men vi tror alligevel at vi kan genleve det.) **Og al tid er blot den vanvittige tro på, at det der er forbi, stadig er her og nu.**

Dette udtrykker den samme ide som vi lige har talt om, nemlig at hvert øjeblik, som vi oplever som værende vores liv, og hvor vi opfatter os som adskilte væsener, gen-lever vi blot det ældgamle øjeblik. Den første sætning i den paragraf vi lige har citeret var forresten formuleret forkert i den oprindelige udgave af Kurset. Slutningen på sætningen var oprindeligt: "rædsel blev erstattet af kærlighed". Den korrigerede version i de senere optryk er: "rædsel overtog kærlighedens plads". Den fejlagtige version er faktisk også korrekt, blot er det ikke præcist det der er pointen her. Der syntes faktisk at være et enkelt øjeblik hvor rædslen overtog kærlighedens plads, og egoet erstattede Himlen, men i det selvsamme tilsyneladende øjeblik blev rædslen erstattet af kærlighed igennem Helligåndens tilstedeværelse i vores sind.

Denne passage indeholder også en henvisning til den tidligere citerede ide, at vi hvert enkelt øjeblik vælger imellem korsfæstelse og opstandelse. (T-14.III.4:1). Denne "død" refererer selvfølgelig ikke til fysisk død, men derimod til døden som egoets symbol. I den forstand er det altså sådan, at hver eneste gang vi vælger at identificere os med et eller andet aspekt af egoets tankesystem - det være sig vrede, skyld, specielhed, smerte - dør vi faktisk, fordi vi tror, at vi i og med det valg atter en gang har slået Gud og Kristus ihjel, og derfor fortjener at

blive slået ihjel til gengæld. Og dog har vi også i hvert eneste øjeblik magten til at vælge at leve, ved at vælge at identificere os med Stemmen for Livet.

Tilgiv fortiden, og lad den forsvinde, for den er væk. Du står ikke længere på det sted der ligger imellem verdenerne. Du er gået videre, og har nået den verden der ligger ved Himlens port.

Jesus er meget optimistisk her, men husk, at indeni det hellige øjeblik - udenfor tid og rum - er Svaret allerede givet, og derfor står vi faktisk ved Himlens port. Det er i almindelighed ikke den oplevelse vi har, men Jesus minder os om, at der er en anden del af os, en anden video vi kunne vælge, der rent faktisk vil have os til at være ved Himlens port. Vi har allerede fuldbyrdet denne rejse.

Spm: Hvordan passer det med udsagnet om, at det tidspunkt er fastlagt, da hvert enkelt sind vil acceptere åbenbaringen om at Faderen og Sønnen er eet?

Sv: Der er allerede en video vi kan vælge, der ville få os til at genopleve det øjeblik, når vi vågner op til den kendsgerning, at vi aldrig blev adskilt; vi har allerede oplevet den opvågning. Men iagttageren har stadig magt til at vælge hvornår han vil spille det videobånd.

Spm: Hvad er så i sidste instans formålet med at gå på en åndelig vej nu, hvis tidspunktet er fastlagt allerede, hvis jeg vælger i det øjeblik hvornår jeg ville acceptere den åbenbaring?

Sv: pointen i den åndelige vej er, at den fremskaffer midlet til at få os hen til det øjeblik, hvor vi vælger mentalt at gense det der allerede er forbi, at genopleve den fuldstændige tilstand af retsindethed. Det er det den åndelige vej går ud på. Det er tilsyneladende en lineær rejse, men vores vej træner os til at tage fingrene væk fra den uretsindede knap, og at sætte dem på den retsindede knap i stedet for. Men husk også, at vi i virkeligheden ikke er på nogen åndelig vej overhovedet, siden vi slet ikke er her. Det vi oplever som at være på en vej, er ganske enkelt afspejlingen af en beslutning truffet i iagttagernes sind.

Jeg har tidligere omtalt Donald Hebbs arbejde. Han var fysiologisk psykolog ved McGill Universitetet, og han docerede at indlæring fandt sted efterhånden som folk lavede synoptiske forbindelser i hjernen. Når folk gentog den samme handling, blev der dannet en fure i hjernen, som blev dybere og dybere. Hvis man for eksempel binder sine snørebånd igen og igen, bliver man god til det, og der formes en vane; så selvom det er en dårlig vane, som at binde snørebåndene forkert igen og igen, kommer der det Hebb kaldte celleansamlinger, der bygges ind, og som er meget vanskelige at bryde ud af. Dette er en nyttig analogi på følgende måde: Hvis vi bliver ved med at vælge at angribe og at adskille, som er det vores indeværende oplevelser kan være, bliver hånden på den uretsindede knap stærkere og stærkere, mere og mere knyttet til den knap, som gør det vanskeligere at opgive den. Det er med andre ord faktisk blevet vanskeligere at vågne fra drømmen. Derfor har vi brug for oplevelser der vil sætte os i stand til at bryde det vanemønster med den hånd der altid er på den uretsindede knap, så vi kan begynde at forstærke det retsindede valg. Det betyder at vi i stigende grad vælger at genspille videobånd der indeholder tilgivelse og forening fremfor adskillelse.

Spm: Betyder det så i sidste instans, at der er en del af mig der har valgt fuldt ud at acceptere åbenbaring i en bestemt tid-rum sekvens, og at når jeg vælger tilgivelse, vil de andre tid-rum sekvenser jeg bevæger mig igennem, i sidste instans opløses, og så vil der kun være det øjeblik hvor jeg modtager åbenbaring?

Sv: Ja, det er præcist hvad dette siger. Det er en måde at praktisere tilgivelse på, som faktisk er aflæring - der er en måde at aflære det det vi har lært os selv. Vi har lavet meget dybe furer med hensyn til vores oplevelse, furer af adskillelse, angst, skyld og vrede. Og derfor behøver vi at forandre dem, som i virkeligheden betyder hvordan vi skal vælge bedre bånd, bånd med lykkelige drømme, bånd med tilgivelse i stedet for dem med angreb.

Der findes ingen hindring for Guds Vilje, og intet behov for, at du gentager en rejse, der var forbi for længe siden.

Vi tror at vi er nødt til at gentage rejsen, men det behøver vi ikke i virkeligheden. Det er det *Et Kursus i Mirakler* mener i den tidligere sektion “Jeg behøver intet at gøre” (T-18.VII). Frelse behøver ikke at blive fuldbyrdet, eller opnået, men blot accepteret. Det er også det Kurset mener med at beskrive tilgivelse ikke som noget der “gøres” (a doing) men som en “ophævelse” (an undoing). Og som vi har set, er der et udsagn i teksten: “ Det er en rejse uden afstand, til et mål der aldrig har forandret sig” (T-8.VI.9:7).

Se med venlighed på din broder, og se den verden, hvor opfattelsen af dit had er blevet forvandlet til en verden af kærlighed.

Her er et af disse vidunderlige øjeblikke i Kurset, hvor det pludseligt skifter til vores personlige oplevelse. Det centrale her er det samme som i hindringerne for fred, hvor beskrivelsen af den sidste hindring fokuserer på tilgivelse af vores ene specielle had/kærligheds partner. (T-19.IV.D.8:21). Her ser vi også, at det der helbreder dette frygtelige øjeblik, som vi gennemlever atter og atter, er at se med venlighed på denne ene særlige person, som vi må tilgive. Det er Kursets effektive og praktiske hovedtema: Vi behøver ikke at fordybe os i metafysiske begreber, så som tidens illusoriske natur. Alt hvad vi faktisk behøver at gøre, er at tilgive. I det øjeblik vil vores verden blive forvandlet fra had til en verden af kærlighed; det er det helligste sted på jorden, som der tales om senere i teksten. (T-26.IX.6:1). Når vi faktisk tilgiver een person fuldstændigt, bliver hele Sønforholdet helbredt. Det er det der var meningen i udsagnet om, at vi var sammen med Jesus da han opstod. (H-C.6.5.5). Fordi sind er forenede, vil en helbredende tanke i en hvilken som helst del af Sønforholdet helbrede det hele. Det er også meningen i Arbejdsbogens lektion: “Når jeg helbredes, helbredes jeg ikke alene” (A-L.137)

Kapitel 4

KOMMENTARER TIL “NUETS ERINDRING”

Denne sektion indleder kapitel 28, og kommer således imellem de to sidste sektioner af kapitel 27, “Drømmeren af Drømmen” og “Drømmens Helt”, og den sektion der følger umiddelbart efter: “At Vende Virkning og Årsag om”. De her nævnte sektioner udgør en eenhed i behandlingen af årsag og virkning, af hvordan egoet vender dem om, så årsagen (drømmerens sind) bliver virkning, og virkningen (verdens drøm) bliver årsag. Således er miraklets funktion (som vi vil behandle mere dybtgående i del II) at tilbagegive “årsagen årsagens funktion, ikke virkningens” (T-28.II.9:3). Dette indebærer erkendelsen af, at alt er i vores sind, at virkeligheden ikke er derude i verden. Da temaet årsag virkning er meget vigtig for vores diskussion af denne sektion, vil jeg begynde med en kort beskrivelse af det. *1

I Himlen er Årsagen (Gud, Skaber-Faderen) fuldstændigt forenet med Sin Virkning (Kristus, den skabte Søn). Som vi allerede har set, er der ingen steder hvor Faderen ender og Sønnen begynder. Selvom der er en forskel imellem Årsag og Virkning, Skaber og Skabt, Fader og Søn, er der ingen dualistisk bevidsthed i Himlen til at opfatte det. Det ligger ud over et adskilt sinds (og derfor hjernes) evner at forstå eller kende Guds eller Kristi udelte eenhed.

I adskillelsen så det ud som om Virkningen var blevet skilt fra Årsagen, således at virkningen, Guds Søn, nu var uafhængig af sin Årsag, Gud. Dette var begyndelsen på egoets drøm om død, synd, skyld og straf. Helligåndens Soningsprincip ophæver denne drøm igennem at udtale, at Årsag og Virkning aldrig kunne være adskilt - en del af Gud ville aldrig kunne blive skilt fra Ham - og derfor skete det umulige aldrig. Men ved at identificere os med egoets tankesystem, troede vi naturligvis at adskillelsen fandt sted, og startede således egoets kosmiske intrige om at opretholde dets illusoriske eksistens.

I forkortet form nåede egoet sit design således: Egoet fortæller Sønnen, at han ikke alene har adskilt sig fra Gud, men også at han har begået en afskyelig synd, som han bør føle skyld over, en skyld der uvægerligt fortjener straf fra en hævnende Faders side. På den måde har egoet først fastslået at synd og skyld er virkelige, hvorefter det får den tåbelige Søn til at tro, at han nødvendigvis må have et forsvar imod den uundgåelige straf. Dette forsvar er projektionen af tanken om adskillelsen ud af sindet, som resulterer i en adskilt fysisk verden (universets fødsel!). Sønnen tror han kan skjule Sig for Gud i denne verden:

Verden blev lavet som et angreb på Gud. Den symboliserer frygt. Og hvad er frygt andet end kærlighedens fravær? Således var verden tænkt som et sted Gud ikke kunne komme ind, og hvor Hans Søn kunne være væk fra Ham. (A-d.II.3.2:1-4)

For at listen skal virke, må Sønnen til sidst glemme, at han lavede verden, så verden fremtræder som objektivt virkelig, udenfor og uafhængig af hans sind. På den måde "glemmes" egoets fejltagtige skabelsesdynamik (eller opfindelse), og fornægtes i et mesterligt taktisk strategisk træk. Det ser nu i Sønnens oplevelse ud som om den ydre verden (inklusive ens egen krop) er årsagen til hans lidelse og smerte, i stedet for at hans smerte (dvs. hans skyld) er årsag til verden.

Hvis vi gentager dette i forbindelse med årsag og virkning, ser vi, at det adskilte sind er årsag, og den fysiske verden er virkningen. Fordi årsag og virkning til stadighed forbliver forenet, på jorden så vel som i Himlen, har tanken om den fraspaltede verden aldrig forladt sin kilde i det fraspaltede sind: Det ydre og det indre er eet og det samme, ligesom iagttageren og det iagttagne. Men egoet har først adskilt virkningen fra årsagen - verden fra sindet - og så byttet dem om, så det nu ser ud som om verden er årsagen til den smerte vi oplever indvendigt. Som vi nu skal se, er miraklet det middel hvorved årsag og virkning genoprettes til deres korrekte position. Således er årsagen til min nød ikke ydre, men er derimod en beslutning der er truffet i mit sind. Mit sind er årsagen til min krops lidelse; min nød er den uundgåelige virkning af mit fejltagtige valg.

Når vi videreudvikler dette princip, ser vi, at en årsag ikke kunne være det den er, medmindre den forårsagede en virkning, og en virkning kunne ikke være det den er, hvis ikke den blev forårsaget af noget. Siden lineær tid endvidere er illusorisk, er årsag og virkning samtidige, som vi diskuterede i første del. Altså, siden årsag og virkning er uløseligt sammenbundne, må den ene eksistere hvis den anden gør det, og omvendt, hvis den ene ikke eksisterer, gør den anden det heller ikke. Syndens virkninger er ikke alene selve kroppen, men specielt smerten, lidelsen og døden, som vi oplever i kroppen. Troen på årsagen (synd) kræver tro på dens virkninger (virkeligheden af kroppen, enten igennem nydelse eller smerte) ligesom troen på virkningerne forudsætter tro på årsagen. Ved derfor ikke at gøre årsagen (synden) virkelig, igennem at huske vores Identitet som Kristus, fjernes oplevelsen af kropslig nydelse eller

smerte som virkelig. Det følger ligeledes, at ved ikke at gøre virkningen virkelig (kroppens nydelse eller smerte) fjernes troen på årsagen (adskillelsens synd).

Vi vender os nu til “Den Indeværende Erindring”, og husker os selv på, at tid ikke er lineær. Hændelse sker ikke nu, og de vil heller ikke ske fremover. Alting er allerede sket, og tiden ses i en holografisk fremfor i en lineær model. Helligåndens anvendelse af hukommelse, den “indeværende hukommelse” henviser til at vi lige her og nu, med Helligåndens hjælp, husker, at vi aldrig har forladt vores Faders Hus. Egoets anvendelse af hukommelse på den anden side, er at huske os på vores fortidige synder for at forstærke skylden, og derved gøre os bange for fremtiden. Men evnen til at huske anvendes af helligånden til at ophæve vores tro på fortiden, så vi kan huske den ældgamle erindring, “den glemte sang”, som der henvises til i sektionen af samme navn, og huske, at vi aldrig har forladt Gud. Nu begynder vi med den “Den Nuværende Hukommelse” (T-28.I)

Miraklet gør ingenting. Alt hvad det gør, er at ophæve. Og sådan udsletter det det der forstyrrer det der er gjort. Det tilføjer ikke, men fjerner blot. Og det det fjerner, er forsvundet for længe siden, men ved at blive fastholdt i erindringen, synes det at have umiddelbare virkninger. Denne verden var forbi for længe siden. De tanker der lavede den er ikke længere i det sind der tænkte dem, og elskede dem for en kort stund. Miraklet viser blot, at fortiden er forsvundet, og det der faktisk er forsvundet, har ingen virkning. At huske en årsag, kan blot frembringe illusioner om at den er der, ikke virkninger.

Som *Et Kursus i Mirakler* ofte understreger, gør miraklet ingenting (på samme måde som Soningen, tilgivelse eller frelsen) siden der intet er, som behøver at gøres. Derimod korigerer (eller ophæver) det egoets tro på, at der er et problem (dvs. vores skyld) som behøver forsvaret (dvs. verden og kroppen) og soning (dvs. offer og lidelse). Egoet klamrer sig til den ældgamle erindring om vores tro på at vi har adskilt os fra Gud, og det var den adskillelses tanke der blev årsag til kroppens verden, til lidelse og død. I vores oplevelse af individuelle liv genlever vi faktisk det gamle øjeblik, når som helst vi føler smerte eller anklager nogen for at gøre os til offer, idet vi sider: “Se hvor elendigt jeg har det; min synd imod Gud, har haft

meget virkelige virkninger”. Og egoet fortæller os, at denne smerte i sidste instans er straffen for det vi gjorde imod Gud, også selv om vi ikke er bevidst om det. “Det det fjerner, var væk for længe siden”; miraklet fjerner årsag/virkningsforbindelsen. Det hjælper os til at indse, at disse frygtelige virkninger, som vi tror er virkelige, ikke er det, og hvis de ikke er virkelige - hvis de ikke er virkninger - kan de ikke have en årsag. Hvis noget ikke er årsag, eksisterer det ikke, hvilket er Helligåndens måde at undervise os i, at synd er en illusion; den fandt aldrig virkeligt sted. Det er derfor det er bydende nødvendigt at forstå, at *Et Kursus i Mirakler* lærer, at verden er en illusion. Hvis vi anerkender verden, og derfor kroppen, som virkelige, siger vi, at synden har haft virkninger. Hvis vi tror at kroppen er evig, eller genopstår, og derfor er død (hvilket naturligvis betyder at den levede engang), siger vi, at kroppen har virkelighed, og derfor at synd har haft en virkning og lige så vel må være virkelig.

Et Kursus i Mirakler lærer, at kroppen ikke er virkelig fordi verden ikke er virkelig. De er illusioner, fordi de kom af den illusoriske tro på at vi har syndet imod Gud. “Den tanke der lavede den er ikke længere i det sind der tænkte på dem, og elskede dem en kort stund”; Helligånden har allerede ophævet den illusoriske tanke der lavede verden; fejltagelserne er allerede blevet korrigeret.

Alle virkningerne af skyld er her ikke længere. For skylden er forbi. Da den forsvandt forsvandt dens virkninger, da de blev efterladt uden årsag.

Det er en anden måde at sige det på som vi talte om lidt tidligere. Skylden er forbi, fordi synden er ophævet. Den tilsyneladende adskillelse fra Gud, som førte til vores skyld, blev korrigeret i det samme øjeblik, hvilket betyder, at den ingen virkninger havde. Og derfor er verden, som er skyldens virkning, lige så vel forbi, med samt alle de tilsyneladende konsekvenser af smerte, lidelse og død. Og alligevel sidder vi stadig foran skærmen og genspiller de gamle manuskripter, som om det allsammen sker i dag, som om vores synd og skyld var virkelige og havde virkelige virkninger.

Hvorfor vil du klamre dig til den i erindringen, hvis det ikke var fordi du begærede dens virkninger?

Den tanke der udtrykkes her, har vigtige implikationer for både teoretisk psykologi og psykoterapi. Fortiden har faktisk en virkning på os, hvis vi i nuet vælger at holde fast på den. Hvis jeg vælger at tro at mine forældre misbrugte mig og ikke elskede mig, vil jeg se mine lidelser som voksen som en direkte virkning af det misbrug. Og jeg vil kunne sige: “Ja, grunden til at jeg er sådan, er at jeg blev misbrugt da jeg var barn”. Alt dette er sandt indenfor egoverdenens illusoriske natur, og er en tro der fremføres af mange teorier om personligheden. Men den virkelige sandhed er, at jeg vælger lige nu at holde fast ved den erindring. Hvis jeg forandrer min tænkemåde i nuet, vil det ingen virkning have uanset hvad mine forældre gjorde eller ikke gjorde. Og jeg vælger at holde fast på de bitre erindringer fordi jeg vil have deres smertevirkning nu, men ønsker at fornægte mit ansvar for at vælge det. I stedet projiceres ansvaret ud på fortiden og konkrete figurer i den, og sådan tager jeg “uskyldens maske” på. (T-31.V.2:6)

Det samme er tilfældet med det større billede. Vi tror at vores lidelser i denne verden er et direkte resultat af vores synd imod Gud, og derfor klynger vi os til fortiden, som om den stadig var der. Og det er kun fordi vi vælger nu at holde fast ved fortiden; den smerte der hører sammen med det, er det der opretholder egoets eksistens. Som iagttagere vælger vi at lytte til egoets stemme. Derfor spiller vi egoets videobånd, som handler om adskillelse, elendighed, lidelse, angst, skyld, depression, sygdom og død. Og vi vælger at spille disse bånd fordi de genoplever den tilsyneladende virkelighed af adskillelsens tid. Vi er overhovedet ikke bevidst om, at problemet ikke er det vi tror vi oplever eller iagttagere; problemet er, at vi vælger at gøre det virkeligt for os nu, fra iagttagernes synspunkt, selvom det “nu” ikke eksisterer længere, men er et forsvar imod det hellige øjeblikks virkelige nu. Som tekstbogen slår fast:

Engang var du uvidende om, hvad grunden virkelig var til alt det, verden syntes at udsætte dig for, uden at du havde inviteret det eller bedt om det. Een ting var du sikker på: blandt alle de mange årsager du opfattede som det der bragte dig smerte og lidelse, var din skyld ikke at finde. (T-27.VII.7.3-4)

Erindring er lige så selektiv som at opfattelse, fordi det er dens fortidsform. Det er opfattelse af fortid, som om den foregik nu, og stadig var der og kan ses.

At opfatte er en beslutning, som Kurset siger igen og igen. En sektion med overskriften “Opfattelse og Valg” (T-25.III) siger, at det vi ser, kommer af et begær efter at se en konkret ting, et begær som derefter projiceres ud. Følgelig ser vi noget, ikke fordi det virkeligt er der, men fordi vi ønsker at se det. Vi husker mishandlinger (?) på nøjagtigt samme måde; den eneste forskel er, at opfattelse som vi opfatter den, foregår i nuet. Jeg opfatter dig lige nu. Hvis jeg husker noget du gjorde i går, er det indlysende i fortiden. Men i det splittede sind er fortid og nutid forskellige former af den samme illusion.

Spm: Hvad med den situation hvor du ikke har været kærlig, og så angrrer det, eller får det der kaldes “sund skyldfølelse”? Hvis du da tror at du på en eller anden måde er nødt til at bøde for det du har gjort, er det også en måde at holde fast på fortiden på?

Sv: Ja, det er faktisk et eksempel på at sone for vores fortidige synder, og det gør naturligvis fortiden virkelig.

Spm: Er ideen så, at helbredelse ikke ønsker du skal gøre noget, men derimod simpelt hen erkende, at der blev begået en fejltagelse, bede Helligånden om en korrigeret opfattelse, og så slippe den, i tillid til at man ved at slippe den vil den “uret” der blev begået blive helbredt.

Sv: Det er præcist det der er ideen. Hvis vi så føler os vejledt af Helligånden til at gå hen og tale med personen, vil det nødvendigvis skulle gøres ud fra en korrigeret opfattelse, som ville føre til en anden holdning, hvis helbredelsen skulle ske. Men det de fleste af os gør, er at føle os skyldige over noget, og så føle at vi skal bøde for det overfor personen, eller også fornægter vi skylden fuldstændigt, og fortsætter som om intet var hændt, imens skylden over fortiden forbliver dybt inden i os. Så på begge måder tjener egoets soning eller fornægtelse egoets formål, der er at gøre fortiden virkelig.

Hukommelse er, som opfattelse, en evne der er opfundet af dig til at indtage pladsen i stedet for det Gud gav dig da du blev skabt. Og som alle de ting du lavede, kan den anvendes til at tjene et andet formål (Helligåndens) og til at blive et middel til noget andet. Den kan anvendes til at helbrede i stedet for at såre, hvis du ønsker det skal være sådan.

Vi opfandt hukommelse, fordi hukommelse åbenlyst indebærer et lineært syn på tid, fortid og nutid, og derfor bliver tid en erstatning for det evige nu, som er det nærmeste vi kan komme en tilstand af virkelighed. Og alligevel, på trods af egoets formål med tiden, som er angreb, kan den anvendes af Helligånden til at hjælpe os. I et smukt udsagn siger *Et Kursus i Mirakler*:

Kroppen blev ikke lavet af kærlighed. Men kærligheden fordømmer den ikke, og kan anvende den kærligt, og respektere det Guds Søn har lavet, og anvende det til at frelse ham fra illusioner. (T-18.VI.4:7-8).

Denne lære er en af de vigtige i Kurset, og er grundlaget for vores eksempler på Helligåndens videoer eller korrektionshologrammet: Helligåndens anvendelse af det vi lavede, med adskillelse og angreb som formål, som midler til at forene og helbrede.

Spm: Hvordan ville du anvende den ide fra teksten i tilfælde af at en eller anden husker at han blev mishandlet som barn for eksempel? Hvordan kan hukommelse anvendes i ret-sindet forstand?

Sv: Een måde kunne være, som Kurset siger et par steder, at tænke på de positive ting den person gjorde for dig, i stedet for kun at fokusere på de negative. Der er for eksempel dette udsagn fra teksten:

Har du vedholdende værdsat de gode anstrengelser, og overset fejltagelserne? Eller er din værdsættelse blusset flygtigt op og blevet tåget i det der ser ud som fejltagelsens lys? (T-17.V.11:7-8)

Dette er et indledende skridt. Det er som at sige: “Mine forældre var ikke kun forfærdelige”. Det vil ikke blive den grundlæggende helbredelse, men hvis alt hvad vi gør er at fokusere på det negative, kan det være nyttigt at se at vores forældre også gjorde noget godt. I terapeutisk forstand kan det være nyttigt at få en person til at se, at han eller hun kun fokuserer på de dårlige ting, men at der også var gode ting. Det ville være en begyndelse til et skift i den persons holdning til fortiden.

Men en mere avanceret måde ville være at “huske” de fortidige krænkelser, men give dem en anden fortolkning, ved for eksempel at sige “men dette var mine forældres råb om hjælp lige så vel som mit”. Disse trin vil lede os til det grundlæggende niveau - erindringen om Gud - som er det sektionen “Den Nuværende Hukommelse” i virkeligheden taler om.

Det bør dog nævnes, at en situation der involverer et mishandlet barn indeholder en reel risiko for at springe over de trin der næsten altid er nødvendige for at lære lektionen i dette specielle klasseværelse. Disse trin omfatter i almindelighed at genkalde sig erindringen om misbruget, og tillade sig at føle smerten, skammen og vreden før man så kan skifte til en virkeligt tilgivende opfattelse af den voksne gerningsmand. Som en af arbejdsbogens lektioner slutter, idet den taler på baggrund af Guds sidste skridt:

Gud vil tage dette endelige skridt Selv. Nægt ikke at tage de små skridt Han beder dig om at tage. (A-L.193.13:6-7)

Alt for ofte kommer folk til at fornægte smerten i disse erindringer, som de har gjort virkelige, men føler de har sluppet som en del af deres åndelige tilgivelsesproces. Men alt hvad de i virkeligheden har gjort er at anbringe et åndeligt tæppe over smerten, og på strudseagtig maner tro, at fordi de ikke ser (eller føler) problemet, er det der ikke. “Undervurder aldrig magten i fornægtelse” var de ord Helen Schucman, som var den der nedskrev Kurset, hørte sig selv sige en morgen da hun vågnede. I tilfælde der drejer sig om smertefulde hændelser så som børnemishandling, er det en god tommelfingerregel, at et menneske ikke ville have valgt denne særlige video hvis der ikke var noget der skulle læres omkring at tilgive at blive gjort til offer (i een selv som den der gøres til offer, og i den voksne som den der gør det). En så smertefuld lektion vil næsten altid fremkalde smertefulde erindringer og derfor en

smertefuld tilgivelsesproces. I vores drømmeverden kræver en sådan proces uundgåeligt nogen tid. Hvis "opgivelsen" sker for hurtigt, er der stor sandsynlighed for at skylden og vreden - som i forvejen er gjort virkelige - ikke virkeligt er opgivet, men simpelt hen fortrængt. De vil derfor komme op til overfladen igen i andre former. Som teksten siger om synd:

Sommetider kan en synd blive gentaget igen og igen, med åbenlyst fortvivlende resultater, men uden at dens tiltrækning forsvinder. Og pludseligt ændrer du dens status fra synd til fejltagelse. Nu vil du ikke gentage den; du vil blot stoppe og opgive den, med mindre skylden bliver tilbage. For så vil du kun ændre syndens form, indrømme at det var en fejltagelse, men beholde den uoprettelig. Det er ikke en virkelig ændring i opfattelsen, for det er en synd der påkalder sig straf, ikke en fejltagelse.
(T-19.III.3.3-7)

Intet der anvendes til helbredelse repræsenterer nogen anstrengelse for at gøre noget overhovedet.

Med andre ord gør vi ikke noget i vores rette sind (som er det eneste sted helbredelse kan finde sted), for intet skal gøres; et mirakel gør ingen ting, det ophæver simpelt hen - det er sådan sektionen indledes. Når som helst vi oplever at vi anstrenger os - som er noget andet end at vores krop opfører sig på bestemte måder - ved vi, at vores ego er kommet i vejen. Når Lektion 155 fortæller os, at vi skal "træde tilbage og lade Ham vise os vejen" (A-L.155) er det den samme pointe som når Kurset andre steder beder os om at ophæve de forstyrrelser der forhindrer Helligåndens Kærlighed og helbredelse i at udvide sig igennem os. Kærlighed er ganske enkelt; den gør intet overhovedet.

Den er erkendelsen af, at du ingen behov har som betyder, at der må gøres noget.

Hvis jeg tror jeg har et behov, er jeg indlysende nødt til at gøre noget ved det; ideen bag miraklet (eller helbredelse) er, at intet behøver at gøres. Det betyder naturligvis ikke at vores

kroppe ikke gør ting i denne verden, men ganske enkelt at vi erkender at det er Helligåndens Kærlighed der “gør” det igennem os. Vores eneste behov er derfor at huske, at vi ingen behov har. Kurset fastslår at

den eneste meningsfulde bøn er om tilgivelse, fordi de som er tilgivet, har alt..... Bønnen om tilgivelse er ikke mere end en anmodning om at du må blive i stand til at erkende hvad du allerede har. (T-3.V.6:3,5)

Og for at fastslå det endnu engang ophæver miraklet ganske enkelt vores fejlagtige trossystem, hvilket så uundgåeligt fører til at vi husker vores eneste behov - Guds Kærlighed.

Det er en uselektiv hukommelse, som ikke anvendes til at gribe ind i sandheden.

Jeg kan have erindringer om fortiden, men jeg behøver ikke at dømme dem. Jeg tænker ikke “dette er godt eller dårligt, dette er et godt menneske, eller et slet menneske”. Som en af de første lektioner i arbejdsbogen siger, hvor den taler om at vælge tanker hvorpå vi vil anvende dagens ide som er, at vores tanker ikke betyder noget:

Hvis du allerede er dig ulykkelige tanker bevidst, så brug dagens ide på dem. Men undlad at udvælge de tanker du tror er “negative”. Hvis du træner dig i at se på dine tanker vil du opdage, at de repræsenterer en sådan blanding, at ingen af dem egentlig kan kaldes “positive” eller “negative”. Det er derfor de ingenting betyder. Ingen af dem repræsenterer dine virkelige tanker, som dækkes af dem. De “positive” er kun skygger af det som ligger bagved, og skygger gør det vanskeligt at se. De “negative” er blokeringer for synet, og gør det umuligt at se. Du ønsker ingen af dem. (A-L.4.1:4-7; 2:3-6)

Altså i stedet for at dømme det min erindring indeholder, må jeg indse, at det var lektioner jeg ønskede at lære, og som jeg valgte at genopleve, så jeg kunne lære den grundlæggende lektion i accept og Soning.

Alt hvad Helligånden kan anvende til helbredelse er blevet givet Ham, uden det indhold og de formål hvormed det blev lavet. Det er kun evner der ikke er anvendt. De afventer deres anvendelse. De har ingen bestemmelse og intet mål.

Her er vi tilbage i vores dualistiske manuskript - alt hvad Helligånden vil anvende, er allerede sket. Hvis der helt konkret er et forhold der virkelig har været forfærdeligt, gives det til Helligånden, men uden det egoistiske formål det blev indledt for at opfylde. På den måde bliver forholdet et instrument til frelse. Dette tema genoptages senere i teksten i en stærk passage, der udtrykker Helligåndens genfortolkning af vores specielhed:

Således er Helligåndens venlige opfattelse af specielhed, Hans anvendelse af det du lavede er at helbrede i stedet for at såre... Den specielhed han (Sønnen) valgte til at såre sig selv med, udpegede Gud til at være midlet til hans frelse, fra selve det øjeblik valget blev truffet. (T-25.VI.4:1; 6:6).

Formen forbliver den samme - selve forholdet - men indholdet er ændret fra det specielle, bygget på skyld, mord og adskillelse, til det hellige, bygget på tilgivelse, kærlighed og forening. Alle ting i verden er neutrale - "Min krop er en helt neutral ting" (A-L.294) - som venter på at et formål skal tilskrives dem. Som Kurset siger: "Kriteriet for al ting på jorden er ganske enkelt dette: "Hvad tjener det til" (T-24.VII.6:1). Tingen tjener enten egoets eller Helligåndens formål, afhængigt af hvad sindet vælger.

Helligånden kan virkelig gøre brug af hukommelse, for i den er Gud Selv. Men det er ikke erindring om fortidige hændelser, men kun om en nutidig tilstand. Du har så længe været vant til at tro, at hukommelse kun indeholder det der er forbi, at det er vanskeligt for dig at erkende, at det er en evne der kan huske nu.

Dette er et fuldkomment anderledes syn på hukommelse, og det henviser i sidste instans til den vigtige ide om iagttageren, som vi omtaler i skema 3. Der kan igen erindring være om fortidige hændelser, for der er ingen fortidige hændelser. Der er kun en beslutning truffet lige

nu af iagttageren, om at holde fast ved erindringen om tanken om adskillelsen, som ikke længere er der. Hukommelse er en evne, som vil hjælpe os til grundlæggende at huske, at vi aldrig har forladt vores sande identitet. På den måde kan den evne til at huske, som egoet lavede for at spærre os inde i erindringen om adskillelsens synd, nu anvendes af Helligånden, til at huske vores nuværende tilstand i Gud, hvor adskillelsens synd aldrig fandt sted.

De begrænsninger verden påtvinger hukommelsen, er lige så enorme som dem du lader verden påtvinge dig. Der findes intet erindringsled til fortiden. Hvis du vil have det der, så er det der. Men kun dit ønske lavede leddet, og kun du har forbundet det med en del af tiden, hvor skyld stadig synes at leve videre.

Vi er så fuldstændigt identificerede med verdens syn på lineær tid, at det forekommer os umuligt at tro, at tid kan være noget andet. I virkeligheden er den illusoriske verden naturligvis ikke i stand til at påtvinge os noget som helst, for det er faktisk ganske enkelt vores sinds magt der påfører os sådanne begrænsninger. Udsagnet om, at der ikke er noget erindringsled til fortiden, henviser til det der blev nævnt tidligere om at holde fast ved smertefulde erindringer fra fortiden. Det vi husker i nutiden har intet at gøre med fortiden. Det er virkeligt kun et valg i nutiden at holde fast ved skylden og troen på at adskillelsen er virkelig. At huske de frygtelige ting mine forældre gjorde ved mig for 30 eller 40 år siden, er kun en undskyldning egoet bruger for at opnå sit mål, der er at skjule sin grundlæggende tanke om adskillelsen for bevidstheden.

Helligåndens anvendelse af hukommelse er helt adskilt fra tiden. Han forsøger ikke at anvende den som et middel til at beholde fortiden, men derimod som en måde at opgive den på. Hukommelsen indeholder det budskab den modtager, og gør det det gives den at gøre. Den skriver ikke budskabet, eller udpeger hvad det tjener til. Ligesom kroppen, er den formålsløs i sig selv.

Dette er en vigtig ide i *Et Kursus i Mirakler*, og den dukker op en hel del gange. Kroppen gør ikke noget; den udfører blot de budskaber sindet har givet den. Temaet budskaber og

budbringere finder vi også i “Skyldens tiltrækning” i kapitel 19, som understreger, at problemet er de budbringere vi sender ud, ikke de budskaber der bringes tilbage. Budbringerne gør simpelthen det vi beordrede dem til at gøre. Angående verden fastslår Kurset på samme måde:

Den verden du ser, er kun det indholdsløse vidnesbyrd om at du havde ret. Vidnet er sindssygt. Du trænede det til dets vidneudsagn, og da det gav det tilbage til dig, lyttede du, og overbeviste dig selv om at det var sandt. Dette gjorde du ved dig selv. Se kun dette, og du vil også se, at den argumentation, på hvilken din måde at “se” på hviler, er cirkulær. (T-21.II.5:1-5)

Det samme princip virker for hukommelse. Vi kan anvende hukommelse enten til at holde fast ved skyld og synd fra fortiden, fra den ældgamle fortid som vi gen-lever, eller vi kan anvende hukommelsen til at opgive fortiden, og få erindringen om Gud til at dukke op i os. På samme måde diskuterer Jesus i teksten de to måder at anvende fornægtelse på: Egoets behov for at fornægte den skyld det først har gjort virkelig, i modsætning til Helligåndens fornægtelse af egoets fornægtelse af sandheden. Helligånden fornægter virkeligheden af egoets historie om synd, skyld og frygt, og fornægter at egoet virkelig har forandret vores virkelighed som Guds Søn:

(Fred) fornægter, at noget som helst der ikke er af Gud er i stand til at påvirke dig. Dette er den rette anvendelse af fornægtelse. Den anvendes ikke til at skjule noget, men til at korrigere fejltagelse.....Sand fornægtelse er et magtfuldt beskyttelsesmiddel. Du kan og bør fornægte enhver tro på at fejltagelse kan såre dig. Denne form for fornægtelse er ikke et skjul, men en korrektion. Fornægtelse af fejltagelse er et stærkt forsvar for sandhed, men fornægtelse af sandhed resulterer i misskabelse, eller egoets projektioner. (T-2.II.11-13; 2.1-3,5)

Og hvis den (hukommelsen) synes at tjene værdsættelsen af et gammelt had, og giver dig billeder af uretfærdigheder og krænkelse, som du gemte, er det det du bad dens budskab om at være, og det er det.

Problemet er ikke den konkrete form på de fortidige krænkelse vi genkalder i vores sind, men derimod at vi i nuet har valgt kun at se på disse fortidige krænkelse og det gamle had. Det er således ikke den konkrete hændelse eller person der er årsagen til vores fortvivlelse, men derimod det splittede sind (eller rettere sagt beslutningstageren) der vælger at blive oprørt fra starten. Når først valget af at blive oprørt er truffet, anvender sindet "uretfærdighedens billeder" til at retfærdiggøre en følelse, som det ikke ønsker at tage ansvar for. Det er en lumsk og specielt ondsindet måde at forholde sig til andre på, selvom den aldrig erkendes som sådan, fordi vores skyld forhindrer os i nogensinde at se på det egoet fortæller os er den frygtelige sandhed om os selv. Når vi endelig - som vi har set - er i stand til at se, ser vi at egoets kejser ingen klæder har på, at dets "sandhed" simpelthen er ikke-eksisterende. Der er ingen ord egoet hader mere at høre end dette enkle udsagn om sandheden, der følger en beskrivelse i Kurset af egoets krig imod Gud: "Og Gud tænker anderledes". (T-23.I.2:7)

Bundet til dets hvælvinger (egoets erindrings hvælvinger) er historien om hele kroppens fortid skjult her. Alle de mærkelige associationer der er lavet for at holde fortiden i live, og nuet dødt, er opmagasineret i dem, og venter på din ordre om, at de bringes til dig, og leves igen.

Hvis vi ser dette i en større sammenhæng, er egoets erindrings hvælvinger repræsenteret af kalejdoskopet på højre side på skema 3. Kroppens fortid er ikke skjult i kroppen eller dens hjerne, men i beslutningstagerens sind. Hvis vi husker på vores billede af iagttageren, der sidder foran tv-skærmen med fjernkontrollen, trykker vi på en knap og det er det vi ser, det vi har kaldt genfremkaldt fra vores videobibliotek, vores "hukommelsesbank". Egoet lever kun i fortiden, fordi det er der det tror synden er, hvorimod Helligåndens Kærlighed, som indeholder erindringen om Gud, kun lever i nuet, uberørt af synd, skyld og frygt, som er

egoets “liv”. Derfor kan dette nu slet ikke opleves af en krop (hjerne), men kun af det sind der har valgt at huske Gud, i det *Et Kursus i Mirakler* refererer til som det hellige øjeblik.

Og således ser deres virkninger ud til at blive forøget med tiden, som fjernede deres årsag.

I denne sætning refererer “virkninger” til kroppen, hvis antal helt sikkert synes at vokse som tiden går. Og tidens og rummets verden, som vi identificerer os så stærkt med, har effektivt gjort sit arbejde med at skjule verdens årsag for os, som er tanken om adskillelsen, der nu er begravet i vores sinds hvælvinger.

Dette ikke-lineære begrebsskema er fuldstændigt anderledes og radikalt forskelligt fra det vi sædvanligvis hører præsenteret. Den model af verden der anvendes af videnskaben har for størstedelen været lineær. Kvantefysikere er i stigende grad på vej væk fra den, selvom de sandsynligvis ikke ville acceptere den slags udsagn Kurset kommer med. Einsteins relativitetsteori var naturligvis et radikalt skift med hensyn til hvordan vi ser på tid. Jeg tror ikke disse fysikere begriber *Et Kursus i Miraklers* forståelsesniveau, som er at den tanke der er bag tidens og rummets univers, der var dets tilsyneladende årsag, også er illusorisk, idet den er tanken om skyld.

Men tid er blot et andet aspekt af det som intet gør. Den arbejder hånd i hånd med alle de andre egenskaber, med hvilke du søger at holde sandheden om dig selv skjult.

Dette refererer til egoet, tanken om adskillelse, som indeholder den gamle årsag til synd. Men, denne tanke gør ingen ting; den har ingen virkning haft. Siden tanken om adskillelse derfor intet er, er alt hvad der resulterer af den, som for eksempel tiden, heller intet; “Ideer forlader ikke deres kilde”. Tid er således blot et andet middel egoet benytter til at holde sandheden om os selv skjult - indlysende et meget magtfuldt middel, ligesom døden, rummet og kroppen. Denne sandhed er naturligvis at vi er evig ånd. Egoet vil have os til at tro at vores identitet er vores krop, som er bundet af tid og rum. Denne krop tjener altså som et

meget effektivt røgslør, som trækker vores opmærksomhed væk fra sindet, hvor vi virkeligt er.

Tid hverken fjerner eller kan genoprette. Og alligevel anvender du den mærkeligt, som om fortiden havde forårsaget nutiden, som kun er en konsekvens, hvori ingen forandring er mulig, fordi dens årsag er væk.

Dette er naturligvis det traditionelle psykologiske synspunkt. Lad os for eksempel atter forestille os en person der tror han har vanskeligheder som voksen, fordi han blev svigtet som barn. Virkningen er her, at den grundlæggende forudsætning låser alle muligheder for forandring, fordi årsagen er forsvundet. Der kan ikke eksistere noget håb om helbredelse, fordi gerningen er gjort, og fortiden kan ikke ændres. I drømmen, skete svigtet faktisk. Og siden fortiden ikke kan ophæves er personen derfor låst fast, som det uskyldige og håbløse offer som voksen, for noget der gik galt i barndommen. Og derfor er der faktisk intet han kan gøre ved sin situation. Den psykoanalytiske teori er ifølge sin natur pessimistisk, fordi den siger, at der ikke er nogen vej ud: fortiden kan ikke forandres. Det bedste man kan gøre er at forsøge at gøre sig "fri" af nogle af blokeringerne (sårende og smertefulde erindringer). Men vi forbliver stadig indenfor et lukket system, hvor fortiden har virkelige virkninger.

Den samme model gælder også på et ubevidst kosmisk plan, hvor vi siger, at vores synder imod Gud er virkelige, og der er intet vi kan gøre ved det. Det er hovedhjørnestenen i egoets fundament: Der er intet vi kan gøre ved vores syndighed. Vi kan ikke ændre det egoet har gjort til virkelighed; vi kan ikke forandre vores individuelle kroppe, naturlovene, verdenslovene. Vi er totalt magtesløse, på trods af alle hensigter og formål.

Denne håbløshed er indholdet i Håndbogens henvisninger til den trøstesløshed der præger verden, og tidens udmattede fremmarch. (H-1.4:4-5). Vi føler det som om vi er låst fast i et fængsel, hvortil årsagen er forsvundet så det ikke kan ændres. Imens vi lytter til egoets stemme, tror vi at fortiden er årsag til nutiden, og at nutiden er virkningen af fortiden. Så i dette større metafysiske perspektiv, har den ældgamle fortidige adskillelsens synd imod Gud forårsaget alle problemer i nutiden. Den var årsag til denne verden, kroppen og alle de

medfølgende problemer. Og på den måde er verden konsekvensen eller virkningen, og ingen forandring er nogensinde mulig, fordi årsagen er forsvundet; det er allerede sket i fortiden. Når *Et Kursus i Mirakler* siger at årsagen eller fortiden er forsvundet, mener det noget helt andet end det egoet mener. Fortiden er forsvundet fordi den aldrig skete; den var der aldrig fra begyndelsen. Det er hovedforskellen på disse to indstillinger, og i den ligger forskellen på Himlen og helvede.

Men forandring må have en årsag der bliver stående, ellers vil den ikke vare ved. Ingen forandring kan foretages i nuet, hvis dens årsag er fortidig. Men fortiden fastholdes i erindringen sådan som du bruger den, og sådan er det en måde at bruge fortiden imod nuet på.

Hvis der skal ske nogen forandring må det være på årsagens niveau, og i sidste instans er sindet det eneste sted hvor vi kan opleve virkelig forandring. Egoet fortæller os, at årsagen allerede er afsluttet. Man kan ikke ændre den årsag der allerede er sket, så derfor er du låst fast med konsekvenserne eller virkningen. På den anden side lærer Jesus os, at den eneste måde vi kan ændre noget på, er ved at ændre årsagen, nemlig troen på at vi har adskilt os fra Gud. Den forandring kan kun finde sted i sindet, fordi det er der troen "findes", og det er troen der er problemet. *Et Kursus i Mirakler* hjælper os til at træffe et andet valg ved at bringe os tilbage til det ældgamle øjeblik, da vi valgte at tro vi kunne være adskilt fra Gud. Dette gøres i vores forhold til hinanden, netop fordi det er i den sammenhæng vi gennemlever dette ældgamle øjeblik igen og igen.

Husk intet af det du lærte dig selv, for du blev dårligt undervist. Og hvem ville fastholde en meningsløs lektie i sit sind, når han kan lære og kan beholde en bedre?

Det er et andet perspektiv på Kursets grundlæggende formål, som er at lære os, at vi har lært meningsløse ting, der får os til at lide, og at vores lidelser finder sted fordi vi har valgt at lide for at lære disse meningsløse ting, ikke fordi de simpelthen sker med os. Men der er en anden Lærer i vores sind, Som vil lære os noget andet. I sidste instans betyder det, at der er en lærer

i vores sind. som vil minde os om, at vi bør vælge Hans videoer. Temaet at vælge en anden Lærer dukker tit op i *Et Kursus i Mirakler*. Jeg ynder at kombinere en sætning fra denne passage med et tidligere udsagn i teksten (T-12.V.8:3) så det lyder sådan: “Træd nu tilbage som din egen lærer, for du blev dårligt undervist”.

Når forhistoriske erindringer om had dukker op, så husk at deres årsag er forsvundet. Og derfor kan du ikke forstå hvad de tjener til.

Jesus fortæller os her, at når som helst vi føler vi bliver vrede på nogen, kommer vreden og hadet i virkeligheden fra dette ældgamle had, som vi blot genoplever igen og igen. Alt hvad vi behøver at huske er, at årsagen er forsvundet. Årsagen var synden ved adskillelsen, og den tanke er allerede blevet ophævet. Med hensyn til vores oplevelse oversættes den til at jeg ikke længere ser dig som en fjende der er adskilt fra mig; jeg ser dig som en broder og ven, forenet med mig. Som teksten siger et sted før:

I adskillelse fra din broder blev det første angreb på dig selv begyndt. Og det er det verden bærer vidnesbyrd om. (T-27.VII.6:4-5)

Derfor er det, når vi deler den fælles interesse det er at blive frelst og forener os med vore brødre, som vi oprindeligt opfattede som adskilte fra os, at vi ophæver årsagen til adskillelsen.

Lad ikke den årsag du vil give dem nu være det der gjorde dem til det de var, eller syntes at være. Vær glad for at den er forsvundet, for dette er det du vil blive tilgivet for.

“Årsagen” er genoplevelsen af det ældgamle øjeblik af adskillelsen, og “dem” henviser til de gamle erindringer. Jesus beder os med andre ord om ikke at gøre fejltagelsen om adskillelsen virkelig. Vi vil blive tilgivet for vores synd, som var at være adskilte. Når som helst vi er oprørte, bringer vi i virkeligheden dette ældgamle minde, som i sig selv er årsagsløst, frem i erindringen; dets årsag blev ophævet i det selvsamme øjeblik hvor det syntes at ske.

Og se i stedet for de nye virkninger af en årsag der accepteres nu, med konsekvenser her. De vil overraske dig med deres skønhed. De ældgamle, nye ideer de bringer dig, vil være de lykkelige konsekvenser af en Årsag, der er så gammel, at den langt overgår det spand af erindring din opfattelse ser.

Denne passage blev skrevet i 1967, omkring det tidspunkt da gestaltpsykologiens understregning af at leve “her og nu” begyndte at blive populær. Den “årsag” der accepteres nu” er Helligåndens Soningsprincip, og konsekvenserne af det er glæde og fred, som opleves nu. Det er det *Et Kursus i Mirakler* omtaler som den tilgivne eller virkelige verden, som indeholder så megen skønhed:

Kan du forestille dig, hvor smukke dem du tilgiver vil se ud for dig? Ikke i nogen fantasi har du nogensinde set noget så smukt. Intet du ser her, i søvne eller vågen, kommer nær en sådan skønhed.... for du vil Guds Søn. Du vil se den skønhed Helligånden elsker at se på, og som Han takker faderen for.... Denne skønhed er ikke en fantasi. Det er den virkelige verden, klar og ren og ny, hvor alting glimter under den strålende sol. (T-17.II.1.1-3, 6-7,2:1-2)

Eller med Mirandas ord fra Shakespeares “The Tempest”:

Oh under,
hvor mange gudelige væsener her er!
hvor skøn er ikke menneskeheden! Oh skønne nye verden,
der har sådanne folk i sig. (V. i)

Denne skønhed er naturligvis ikke noget ydre, men kommer derimod af den indre oplevelse af Kristi skønhed, vores såvel som alle vore brødres Identitet. De “nye” ideer såsom fred, glæde og kærlighed, er gamle, fordi de afspejler Soningsprincippet, som opstod i det ene øjeblik. De afspejler således Himlens evige natur. De er kun nye fordi de synes at være nye for vores oplevelse; nye for vores hukommelse, selvom de i virkeligheden altid har været der.

Dette er den Årsag (at den er med stort Å fortæller os at dette er Gud) **Helligånden har husket for dig, når du ønskede at glemme.**

Når vi glemmer Gud, og opdager at vi bliver oprørte, kan vi f.eks. huske at bede Helligånden være nærværende for os. I den form oplevelsen nu vil tale til os, føler vi straks Hans venlige hånd på skulderen, imens Han siger: Min broder, vælg igen. Der er intet behov for at fortsætte med at se dig som adskilt, og angribe nogen; du behøver ikke længere at beskytte din skyld ved at projicere den over på en anden. Der er ingen årsag til skyld i dig, da tanken om synd allerede er ophævet”. På den måde lader vi Helligånden vække os af drømmen, når vi byder Guds Kærlighed velkommen tilbage i vort glemsomme sind. Årsagen til at vi var oprørte - adskillelsen fra Gud - er blevet ophævet igennem vores forening med Hans Kærlighed igennem Helligånden, og igennem denne forening ophæves alle virkningerne ligeledes.

Den (Årsagen) er ikke fortidig, fordi han ikke lod den være uerindret. Den har aldrig forandret sig, fordi der aldrig var en tid, hvor Han ikke fastholdt den sikkert i dit sind. Dens konsekvenser vil virkelig synes nye, fordi du troede du ikke huskede deres Årsag.

Tilstanden af at være sammen med Gud er altid til stede, fordi Helligånden aldrig har ladet den forlade vores hukommelse, idet Han faktisk er denne erindring om Guds Kærlighed. Erindringen er i vores sind, og fordi den er det, er der en del af os som virkelig husker, at vi aldrig i virkeligheden forlod vores Faders Hus. Selvom vores splittede sind muligvis fortsætter med at tage afstand fra denne Kærlighed, og kun afspiller egovideoerne, er Helligånden også stadig i vores sind. Hans Kærlighed afventer tålmodigt det tidspunkt hvor vi tager imod det Han allerede har modtaget for os. Når vi pludselig har en oplevelse af Guds Kærlighed, vil den synes at være fuldstændigt ny. Men alt hvad der er sket er, at vi pludseligt blev i stand til at løsne fingrene fra egoets uretsindetheds-knap, og endelig afspille et bånd, hvor Guds Kærlighed vil dukke frem. Det bånd har altid været holdt for os af Helligånden. Denne tanke er parallel til en tidligere nævnt tanke i teksten, hvor Jesus siger, at han har opbevaret alle vores kærlige tanker og vores venlighed i deres fuldkomne stråleglans. (T-

5.IV.8:1-4). Oplevelsen vil så forekomme os ny, selvom den ikke er det i virkeligheden. Intet er nyt.

Alligevel var det aldrig fraværende for dit sind, for det var ikke din Faders Vilje at Han ikke blev husket af Sin Søn.

Faderens Vilje manifesteres i vores sind igennem Helligånden, og det er forbindelsesleddet tilbage til Ham. Således er der altid en del af vort sind - beslutningstageren - der kan vælge at huske hvad Helligånden holder for os. Guds Vilje er ganske enkelt udtrykket af Hans Værens sandhed, og Kristi Væren forenet med Hans: Faderen og Sønnen, Gud og Kristus kan aldrig skilles, eller glemmes af hinanden.

Det du husker var aldrig til. Det kom af årsagsløshed, som du forvekslede med årsag. Det kan kun fortjene smil, når du opdager, at du har husket konsekvenser der var uden årsag og aldrig kunne være virkninger.

“Du” her er beslutningstageren eller iagttageren i vores sind, som har valgt at identificere sig med egoet. Egoet vil have os til at huske alle fortidens synder, som aldrig var fra begyndelsen. Således er det vi husker - smerte, sorg og fortvivelse - virkningerne af deres årsag, synd. Nu lærer vi imidlertid, at synd ingen virkninger har, da den er uden årsag. Synd kom blot af en dum tanke - “en lillebitte vanvittig ide” - i vores sind, som blev ophævet i det øjeblik den syntes at dukke op.

For lige at repetere er ideen om årsag/virkning simpelt hen, at hvis noget ikke er en virkning, kan det ikke have en årsag, og hvis der ikke er en årsag, kan det ikke eksistere. Vores oplevelser i denne verden består af vores stadige forsøg på at lære os selv, at synd er virkelig, er en årsag med den meget virkelige virkning fortvivelse, som beviser at synd er virkelig. Men vi kunne lige så let spille et andet bånd, hvor lykke i stedet for fortvivelse er virkningen, som ville vise os, at synd ikke havde nogen virkning overhovedet. En anden måde at sige dette på er, at verden er årsagsløs. Det der tilsyneladende var årsag, nemlig synd, blev ophævet og korrigeret i samme øjeblik det syntes at komme til live. Således er ideen om, at

vi virkelig kan synde imod vores Kilde så absurd, at vi kun kan le ad det dumme i det hele. For at citere denne vigtige passage en tredje gang:

Sammen kan vi (Jesus og os) le dem begge (tanken om adskillelsen og dens tilsyneladende virkninger) væk, og forstå at tid ikke kan forstyrre evigheden. Det er en spøg at tro at tid kan overliste evigheden, og det betyder at der ingen tid er. (T-27. VIII.6:4-5).

Således husker vi endelig, med Jesu Kærlighed ved siden af os, at le.

Miraklet minder dig om en Årsag (Gud) som for evigt er nærværende, og fuldkommen uberørt af tid og forstyrrelser. Aldrig har den forandret sig fra det Den er. Og du er Dens virkning, lige så uforanderlig og fuldkommen som Den Selv. Erindringen om Den ligger ikke i fortiden, eller afventer fremtiden. Den åbenbares ikke i mirakler. De minder dig blot om at Den ikke er forsvundet. Når du tilgiver Den for dine synder, vil Den ikke længere være fornægtet.

Igen - miraklet gør intet. Det bringer ikke Guds Kærlighed til os, fordi Hans Kærlighed allerede er i os. Miraklet minder os ganske enkelt om at der i virkeligheden ikke er nogen virkelig forstyrrelse - dvs. synd - af Guds Kærlighed, og som udvidelser af denne Kærlighed har vi derfor aldrig forandret os fra vores virkelighed som Kristus. I en vidunderlig passage i begyndelsen, kommer Jesus med den samme pointe, hvor Han taler om Helligåndens rolle:

Helligåndens stemme kommanderer ikke, fordi den er ude af stand til at være arrogant. Den kræver ikke, fordi den ikke søger kontrol. Den overvinder ikke, fordi den ikke angriber. Den påmindrer blot. Den er kun overbevisende på grund af det den minder dig om. (T-5.II.7:1-5)

Du som har søgt at lægge en dom på din Skaber, kan ikke forstå at det ikke er Ham, der lagde en dom på Sin Søn.

Dette er en anden måde at sige på, at fordi vi er så skyldige, kan vi ikke begynde at forstå, at det ikke er Guds Vilje at vi lider. Det er kortfattet udtrykt i denne sætning der afslutter en sektion om specielhed: "Tilgiv din Fader, at det ikke var Hans Vilje at du blev korsfæstet" (T-24.III.8:13). Det er umuligt for vores egoselv at forestille sig, at Gud ikke vælger at korsfæste eller straffe os, og det er naturligvis det vores ego anklager vores elskede Fader for. Vores tro på at vi har syndet imod Ham, forleder os, igennem projektionens dynamik, til at tro, at Han nødvendigvis må angribe os til gengæld. Det bliver således umuligt for os at tro på, at vores synd og skyld og frygt for straf, blot er en slem drøm vi selv har fundet på. Fordi vi har dømt imod Ham i drømmen, må vi nødvendigvis tro, at Han også vil dømme os.

Du ville nægte Ham Hans Virkninger, og alligevel er De aldrig blevet fornægtet.

Et Kursus i Mirakler fastslår, at Gud er den Første Årsag, og vi alle, som Kristus, er Virkningerne af denne Første Årsag. Ydermere er der som vi allerede har set, ingen steder hvor Gud hører op og vi begynder. Imidlertid var hensigten med den lille vanvittige ide om adskillelsen at fornægte, at Gud var Første Årsag, og at vi var Hans Virkninger. Således er Guds Søn blevet det selv der er afspaltet fra sin Kilde, sin egen oprindelse så at sige, og nu med årsag og virkning som det samme:

Egoet tror det er fuldstændigt sin egen, hvilket blot er en omskrivning af hvordan det tror det opstod..... Egoet er sindets tro på at det er helt sin egen. (T-4.II.8.1,4)

Der var ingen tid hvor Hans Søn kunne blive fordømt for det der var uden årsag og imod Hans (Guds) Vilje. Det din hukommelse ønsker at bekræfte er blot frygten for Gud. Han har ikke gjort det du frygter. Lige så lidt har du. Og derfor er din uskyld ikke gået tabt.

Hvordan kan Gud fordømme os for tanken om adskillelsen, som Soningsprincippet klart fastslår aldrig er sket? Sandheden er og bliver at vi stadig er som Gud skabte os, og at Hans og vores Vilje er eet. Det var vores fraspaltede sind der opfandt adskillelsens drama og

følelsen frygt. Egoet vil have os til at tro på, at vi virkelig har opnået det umulige ved at adskille os fra vores Kilde. Det er det egoets tankesystem bekræfter, og hvis vi identificerer os med egoet, vil vi frygte Guds gengældelse. Det Jesus minder os om her, er at vi er uskyldige, dramaet er indbildning, og derfor har vi intet at frygte.

Du behøver ingen helbredelse for at blive helbredt. Se ganske roligt miraklet som en lektion i at tillade Årsagen at have Sine Egne virkninger, og i intet at gøre, som vil gribe forstyrrende ind.

Denne yderst vigtige lære, som indleder sektionen her, og som gentages mange gange i materialet, gentages også her: Miraklet gør ingen ting; helbredelse gør ingen ting; det gør tilgivelse og frelse heller ikke. De korrigerer blot den fejlagtige tro på adskillelsen, og genopretter vores sind til bevidstheden om det der altid var og er. Således er vi ikke nødt til at blive helbredt, fordi vi er helbredt. Der har aldrig været noget i os der havde brug for helbredelse. Vores tro på synd var ikke andet end en ubehagelig drøm. “at tillade Årsagen at have Sine Egne virkninger, og intet at gøre, som vil gribe forstyrrende ind” betyder at anerkende, at egoet i alt sit storhedsvanvid aldrig har og aldrig kan tilrane sig Gud som Første Årsag. Derfor er og bliver vi stadig som Gud skabte os - Hans virkning for evigt og i evighed. I vort sinds stilhed husker vi vores Årsag - “erindringen om Gud kommer til det stille sind” (T-23.I.1.1). Vi vælger omsider imod egoets hæse skrig, og forhindringen for at huske vores Skaber er væk, som vi nu ser:

Miraklet kommer roligt ind i det sind der stopper op et øjeblik og er stille.

Vi kan se hvorledes hele tonen i denne sektion forandrer sig, og afspejler den fred der kommer når vi vælger at tilgive i stedet for at fordømme, når vi vælger den blide ro i Helligåndens fred frem for de disharmoniske lyde fra egoets krig. Alt hvad vi behøver er at stoppe op et øjeblik og være stille, at holde op med at blive ved med at spille egoets videoer, og i stedet spille Helligåndens milde korrektionsvideoer. Lad mig blot atter nævne, at når vi taler om videoer, kalejdoskoper og hologrammer, anvender jeg blot symboler. I virkeligheden er der

naturligvis ingen videobånd etc. men disse symboler er det nærmeste vi kan komme den øjeblikkelige oplevelse til at spejle det der synes at foregå i vores sind. Vi taler således om symboler som om de er virkelige; i denne henseende er det altid nyttigt at huske udsagnet fra Håndbogen at “ord er kun symboler for symboler. De er således to gange fjernet fra virkeligheden” (H-21.1:9-10)

Det (miraklet) rækker blidt ud fra den stille tid, og fra det sind det helbredte i stilhed dengang, til andre sind for at de skal dele dets stilhed. Og de vil forene sig i intet at gøre for at lede dets strålende udvidelse tilbage til det Sind, Som er Årsag til alle sinds væren.

Dette refererer til miraklets udvidelse, som ikke er vores ansvar. Vores ansvar er ganske enkelt at vælge miraklets stilhed i vores sind, og så tager Helligånden eller Jesus den stilhed og udvider den til alle sind, fordi sind er forenede. Som teksten fastslår:

Den eneste måde at blive helbredt på, er at helbrede. Miraklet udvider sig uden din hjælp, men du er nødvendig for at det kan begynde. Modtag helbredelsens mirakel, og det vil gå videre fordi det er hvad det er. Det er dets natur at udvide sig i det øjeblik det fødes. Og det fødes i det øjeblik det tilbydes og modtages. Ingen kan bede en anden om at han skal blive helbredt. Men han kan lade sig selv blive helbredt, og på den måde tilbyde den anden det han har modtaget. Overlad altså overføringen af det du har lært (at helbrede) til Den Som virkeligt forstår dens love, og Som vil garantere at de ikke overtrædes og forbliver ubegrænsede. Din del er blot at anvende det Han har lært dig overfor dig selv, og Han vil gøre resten. (T-27.V.1:1-7; 10:1-2)

Alle Sønforholdets sind, som vil modtage udvidelsen af helbredelsen af et individuelt sind, vil så udvide sig tilbage ind i Guds Sind - Skaberen af og Årsag til alle sind. Dette minder om den lektion fra arbejdsbogen som er omtalt tidligere: “Når jeg helbredes, helbredes jeg ikke alene” (L.137) og om Kursets billede af Soningscirklen. (T-14.V)

Fordi det er født ved at dele (at forene sig med andre i tilgivelse) kan der ingen pause være i tiden, som kan forhindre miraklet i at ile til alle urolige sind, og bringe dem et øjeblikks stilhed, hvor erindringen om Gud vender tilbage til dem. Deres egen hukommelse er tavs nu, og det som er kommet for at indtage dens plads, vil ikke være ganske uhusket sidenhen.

Andetsteds taler teksten om vores overbevisning om, at et enormt spand af tid er nødvendigt imellem det tidspunkt hvor vi vælger tilgivelse og hvor vores sind er endeligt helbredt. (T-15.I.2:1, T-26.VIII.1:1; 3:1-2). Jesus gentager således, at miraklet sker på et øjeblik. Det tager ingen tid, fordi der ingen tid er, men det ser sådan ud, fordi vi stadig er fanget i illusionen. Men i virkeligheden forenes og helbredes alle sind sammen med os, i det øjeblik vi tilgiver. Fordi vores sind allerede er forenede, er alt hvad vi skal gøre at fjerne barrieren for bevidstheden om den virkelighed. Det er derfor det sker på et øjeblik, når beslutningstageren tager en anden beslutning.

Når vi først har oplevet hvordan det føles virkeligt at forene sig med en anden i stedet for hele tiden at angribe, kan vi aldrig fuldstændigt miste den oplevelse. Uanset hvordan vi måtte forsøge at bekæmpe den, betyder det, at vi har haft oplevelsen af den virkelige fred der kommer af tilgivelse, at vi aldrig mere kan vælge egoet et hundrede procent af tiden, på trods af vores frygt for at identificere os med Guds Kærlighed: Hans Kærlighed vil aldrig mere blive "helt uhusket"

Han (Helligånden) til Hvem tiden er givet, giver tak for hvert eneste stille øjeblik der gives Ham. For i det øjeblik tillades erindringen om Gud at tilbyde alle sine skatte til Guds Søn, for Hvem de har været opbevaret. Hvor glad tilbyder Han dem ikke til den, til hvem Han er blevet givet dem! Og Hans Skaber (Gud) deler Hans taknemmelighed, fordi Han ikke vil være foruden Sine Virkninger.

Helligånden opbevarer alle disse skatte (dvs. fred, glæde, kærlighed, helhed, evighed) for os, og afventer det øjeblik da vi (iagttageren) vælger dem. At se Kristi ansigt i hverandre er Kursets symbol på tilgivelse, og det er igennem tilgivelse alle barriererne af skyld i vores sind

fjernes. Det, der så bliver tilbage, er erindringen om Gud, der er blevet holdt på plads af Helligånden. Dette kan ses som det nærmeste Kurset kommer til en faktisk formel, der kortfattet beskriver tilgivelsesprocessen: Vi ser Kristi ansigt i vores broder, og så dukker erindringen om Gud frem i vores sind.

Passagen henviser til Helligåndens glæde ved at tilbyde os alt det der er blevet givet Ham af Gud, som på Sin side deler Hans taknemmelighed. Jesus taler naturligvis billedligt om at Gud tilbyder os Sin taknemmelighed for at vi accepterer sandheden om at vi for evigt er Hans Virkninger: Gud har intet dualistisk sind, der kan tilbyde en anden taknemmelighed. Passagen henviser snarere til den taknemmelighed vores splittede sind oplever ved at erfare, at Gud ikke er vred på grund af det vi tror vi har gjort imod Ham. Hans "taknemmelighed" er udtrykket for Hans Kærlighed, der forbliver den eenhed den var, og altid vil være, og som vi nu accepterer.

Øjeblikkets stilhed, som Hans Søn modtager, byder evigheden og Ham (Gud) velkommen, og lader Dem træde ind hvor de vil være. For i det øjeblik gør Guds Søn intet, der ville gøre ham bange.

"De" og "Dem" refererer til Kristus (Guds Søn) og Gud, hvilket er grunden til at ordene skrives med stort. Det er den samme form der anvendes i kapitel 26 i sektionen "For De Er Kommet" (T-26.IX). I nærvær af Guds Kærlighed forsvinder al frygt automatisk. Husk tekstens tidligere omtale af det bibelske udsagn: "Fuldkommen Kærlighed kaster frygt ud" (T-1.VI.5:4).

Det "øjeblik" der nævnes her er det hellige øjeblik, men ikke blot det hellige øjeblik hvor vi vælger et mirakel i stedet for en bebrejdelse. Vi finder her en mere kosmisk forståelse af dets mening, som henviser til det eene store hellige øjeblik hvor vi tilgiver fuldstændigt, og hvor erindringen om Gud så dukker frem i vores sind. Dette svarer til opnåelsen af den virkelige verden, som finder sted når vi hører op med at vælge de tanker der har fastholdt os i frygt.

Hvor øjeblikkeligt erindringen om Gud opstår i det sind der ingen frygt har til at holde erindringen væk! Dets egen erindring er borte.

Her tales der anderledes om tid end der normalt gøres i teksten. Den vigtigste pointe i denne passage er, at hele egoverdenen kan forsvinde på et øjeblik. Når vi tilgiver fuldstændigt, vil alle illusioner - sløret af skyld - forsvinde samtidigt. På det tidspunkt dukker erindringen om Guds Kærlighed frem i vores sind. Formålet med al frygt er selvfølgelig at forhindre denne erindring i at vende tilbage til os. Uden frygt er alt hvad der udgør egotænkning i sindet forsvundet. Når først iagttageren i vores splittede sind vælger at identificere sig med Helligånden, er der ikke længere noget formål med at huske egoets tanke om adskillelse, som vi nu ved aldrig var. På den måde forsvinder tanken, som *Et Kursus i Mirakler* siger i en anden sammenhæng der er citeret tidligere tilbage "til den intethed hvorfra den kom". (H-13.1:2)

Der er ingen fortid til at fastholde dens (erindringens) skræmmende billede, som kan stå i vejen for den glade opvågning til nuets fred. Evighedens basuner lyder igennem stilheden, og forstyrrer den dog ikke. Og det der huskes nu er ikke frygt, men Årsagen, som frygten lavedes for at glemme og ophæve. Stilheden taler i blide toner om den kærlighed Guds Søn husker fra før hans egen erindring kom ind imellem nuet og fortiden, for at udelukke dem.

Alt hvad der bliver tilbage i vores sind når frygten er væk, er erindringen om Gud, som er fastholdt der af Helligånden, og på dette tidspunkt begynder vi at høre "evighedens basuner genlyde". Det er faktisk forvarslet om vores hjemkomst, nu da vores frygt er ophævet og vi har ladet alle bitre minder fare. Det der er tilbage er erindringen om Gud. Som vi har set er formålet med skyld og frygt at de skal være et forsvar, et røgslør eller en afledning der holder os væk fra erindringen om vores virkelige Årsag, Gud. Egoet fortæller os at vores virkelige årsag er egoet selv, og det der får os til at blive ved med at tro på dets løgne, er ideen om at vi må frygte Gud. Det er sådan egoet benytter hukommelse, til at minde os om vores synder, der retfærdiggør skyld og frygt, som holder Guds Kærlighed væk fra os. Helligånden blev "anbragt" midt i denne pinefulde erindring for at fastholde erindringen om vores virkelige tanker om Guds Kærlighed for os: "I korsfæstelsen er forløsningen lagt" (T-26.VII.17:1).

Nu da frygten er væk, er den Kærlighed Helligånden har fastholdt for os alt hvad der er tilbage.

Nu er Guds Søn endelig bevidst om nuets Årsag og Dens velgørende virkninger.

Dette sætter Helligåndens anvendelse af hukommelse, som kun fokuserer på nuet, i modsætning til egoets anvendelse af hukommelse, som kun er fokuseret på fortiden. Årsagen, vores Årsag, er i nuet. Som Kurset siger adskillige andre steder:

Det eneste aspekt af tid der er evigt er nu. (T-5.III.6:5)

Hans (Helligåndens) fokus er derfor på det eneste aspekt af tid der kan udvides til uendelighed, for *nu* er den nærmeste tilnærmelse til evigheden denne verden tilbyder. (T-13.IV.7:5)

Nuet er og bliver den eneste tid. Her i nuet sættes verden fri. (A-d.I.132.3:1-2)

LEKTION 308

Dette øjeblik er den eneste tid der er.

1. Jeg har forestillet mig tid på en sådan måde, at jeg tilintetgør mit mål. 2. Hvis jeg vælger at nå forbi tiden til tidløshed, er jeg nødt til at ændre min opfattelse af hvad tid tjener til. 3. Formålet med tiden kan ikke være at fastholde fortid og fremtid som eet. 4. Det eneste tidsinterval hvor jeg kan blive frelst fra tiden, er nu. 5. For i dette øjeblik er tilgivelse kommet for at sætte mig fri. 6. Kristi fødsel er nu, uden fortid eller fremtid. 7. Han er kommet for at give Sin velsignelse til verden i dette øjeblik, og give den tilbage til tidløshed og kærlighed. 8. Og kærligheden er evigt-nærværende, her og nu.

2. Tak for dette øjeblik, Fader. 2. Det er nu jeg udfries. 3. Dette øjeblik er det tidspunkt Du har udvalgt til Din Søns befrielse, og til verdens frelse i ham.

Erstatningen for og forsvaret imod dette øjeblik i nuet er vores fortidige erindringer, hvis virkninger sandelig ikke er velgørende: Skyld, frygt, straf, lidelse, opofrelse og død. Virkningerne af at anse Gud for Årsagen derimod, er i sandhed velgørende: fred, glæde, lykke, og evigt liv.

Nu forstår han at det han lavede er uden årsag, og ingen virkning har overhovedet. Han har intet gjort. Og når han indser dette, forstår han at han aldrig har haft behov for at gøre noget, og aldrig gjorde det.

Denne erklæring er baseret på det årsag-virkningsprincip der blev nævnt tidligere. Hvis det jeg tror jeg gjorde, ingen virkning har haft, viser det, at jeg ikke kan have gjort det overhovedet. Hvis synd ingen virkning har, det vil sige hvis der ingen straf er, ingen frygt for døden, må dens tilsyneladende årsag også være ikke-eksisterende. Således er det egoet har lavet faktisk intet, fordi virkningerne - dvs. frygt og had - er blevet ophævet for os af Helligånden. Da der ikke længere er nogen virkninger, må deres årsag også være forsvundet, siden en årsag ikke kan være en årsag hvis den ikke frembringer virkninger.

Når først dette princip er accepteret, forstår vi, at vi ikke behøver at løse problemer ved vores egen hjælp. Symbolsk udtrykt, har Gud allerede løst problemet ved, igennem Helligånden, at vise os, at der intet er der skal løses. Egoet fortæller os, at der er et problem, som i sidste instans består i mangel og skyld. Egoet advarer os om, at dette problem nødvendigvis må løses. Egoets grundlag for dette er troen på at synd, som årsag, er virkelig, og derfor er nødt til at sones og ophæves. Jesus påpeger at intet behøver at blive gjort, fordi der intet problem er, der er nødt til at blive løst. Der findes ingen synd som årsag, og derfor ingen virkninger vi behøver at forsvare os imod.

Hans Årsag er Dens Virkninger. Der var aldrig en årsag ved siden af Den der kunne frembringe en anden fortid eller fremtid. Dens Virkninger er uforanderligt evige, hinsides frygt, og fuldstændigt hævet over syndens verden.

Guds Søns Årsag er Gud, Hvis Virkninger er Hans Søn. Vi kan også sige, at hvis vores Årsag (Gud) er Kærlighed, ville Kærlighedens virkning være Gus Søns Kærlighed, som er hans virkelige Identitet. Hvis vi siger, at vores Årsag er Sandhed, ville Sandhedens virkning være vores egen Sandhed, vores Identitet som Kristus. Med andre ord, kan der ikke være noget i Virkningen, som ikke er i Årsagen. Derfor kan Sønnen ikke have andre egenskaber end Faderen, bortset fra, at Faderen er Den Første Årsag, og at vi, som Kristus, er Hans Virkning. Det er meningen med den bibelske sætning Jesus citerer i Tekstbogen: “Jeg og min Fader er een” (T-1.II.4:7).

Men når vi lytter til vore egoer tror vi, at der var en årsag foruden Gud, og at denne årsag var selve egoet, der baserer sin eksistens på troen på synd, som igen fører til skyld. Skyld medfører både bekymringer over fortiden og frygt for fremtiden. Dette er affødt af en enkelt årsag: troen på adskillelse eller synd. Men disse passager lærer os, at alt hvad egoet har lavet er forsvundet, fordi der aldrig kan være nogen anden Årsag end Gud. Det er på den måde vi ved, at Gud ikke skabte denne verden. Intet her er uforanderligt eller evigt; og som vi alle ved, er der elementer af frygt associeret med alt i denne adskillelsens og syndens verden.

15. Hvad er gået tabt, ved ikke at se det årsagsløse? 2. Og hvor er opofrelse, når erindringen om Gud er kommet for at indtage det tabtes plads? 3. Hvilken bedre måde findes der til at lukke den lille kløft imellem illusioner og virkelighed på, end at tillade erindringen om Gud at flyde hen over den, og gøre den til en bro, som kan passeres på et øjeblik? 4. For Gud har udfyldt den med Sig Selv.

Fra egoets synspunkt er noget virkeligt gået tabt - en tro der er oprindelsen til mangelprincippet - og den skal vi aldrig genvinde. I virkeligheden er alt hvad vi har mistet bevidstheden og Kristi uskyld, som vi tror vores syndighed bekræfter. Så tror vi at vi er nødt til at sone igennem opofrelse for det tab, som er frembragt af vores synd. På den måde bliver ofrer og opofrelse en speciel aftale med Gud om af vinde hans Kærlighed tilbage. Når erindringen om Gud dukker op i vore sind, som nu er vasket rene af tilgivelse, forsvinder al lidelse og tab, og vi opfatter ikke længere årsagsløsheden.

Billedet af en bro er et fremtrædende symbol i Kurset, og henviser sommetider til broen imellem denne verden og den virkelige verden. Men her henviser det til broen imellem opfattelse og virkelighed, og det er Helligånden, som bærer os over den bro. Erindringen om Guds Kærlighed - Helligånden - som er nærværende i det tilsyneladende adskillelsens øjeblik - lukkede den illusoriske kløft imellem Gud og Hans Søn. det diskuteres igen i “Kløften lukkes”. (T-29.I.)

5. Erindringen om Ham er ikke forsvundet, og har efterladt en strandet Søn for evigt på en strandbred, hvor han kan skimte en anden bred han aldrig kan nå. 6. Hans Fader vil, at han løftes op og blidt bæres over. 7. Han har bygget broen, og det er Ham Der vil bære Sin Søn over den. 8. Vær ikke bange for at Han skal svigte i det Han vil. 9. Eller at du skal blive udelukket fra den Vilje der er til dig.

Jeg har tidligere talt om det billede Helen havde af en bred, der er vores hjem, men at vi drømmer at vi er på en fremmed bred. Denne metafor gjorde det klart, at det at vi drømmer om eksil ikke har nogen virkning på sandheden om hvor vi er i virkeligheden. Her i denne passage anvendes det samme billede af en bred, men nu den anden vej rundt: Gud ville aldrig efterlade os strandet på en bred uden nogen måde at komme hjem på. Men det vi tror er, at vi er håbløst indfanget i denne verden, uden nogen måde at komme tilbage på. Som *Et Kursus i Mirakler* siger tidligere:

Enhver er fri til at nægte at tage imod sin arv, men han er ikke fri til at bestemme hvad hans arv er. (T-3.VI.10.2)

Det der bærer os over broen, er Helligåndens lektioner i tilgivelse, som Han underviser i igennem miraklet, der er hovedemnet i II del. På det punkt hvor vi fuldstændigt har tilgivet alle, tager Gud det sidste skridt og bærer os hjem. Vi kommer tilbage til “Guds Sidste skridt” i III del.

II DEL

SONNINGSPLANEN MIRAKLET

INTRODUKTION TIL II DEL

Størsteparten af diskussionen i denne del afspejler det andet niveau der er i *Et Kursus i Mirakler*, og som vi har set giver Kurset os på dette niveau et syn på tid, der er meget forskelligt fra de metafysiske udsagn der hører til det første niveau. På det andet niveau anskues tiden som lineær, og det vil vi især opdage, når vi ser på nogle af de passager der omhandler miraklet. Det er ikke fordi tiden er lineær, som vi allerede har været inde på, men fordi vi oplever den sådan. Derfor oplever vi også Helligåndens arbejde igennem os som lineært. At Helligånden møder os der hvor vi er, så Han kan undervise os i hvad sandhed er, er et tema vi vil se gå igen i de fleste af de passager vi undersøger. Det er når studerende prøver på at forstå disse passager udenfor en niveau-to sammenhæng de ofte bliver forvirrede om det *Et Kursus i Mirakler* faktisk siger.

Mange steder synes det at blive fremstillet sådan at tiden er lineær - fortid, nutid og fremtid - og at det at spare tid er vigtigt. For eksempel siger Kurset hvor det taler om andre spirituelle veje:

4. Mange har tilbragt et helt liv med forberedelse, og har virkelig opnået deres øjeblikke med succes. 5. Dette kursus prøver ikke på at lære dig mere end de lærte i tiden, men det sigter sandelig på at spare tid.

5. Din vej vil være anderledes, ikke med hensyn til målet, men til midlet. 2. Et helligt forhold er et middel til at spare tid. 3. Der er blevet sparet tid for dig, fordi du og din broder er sammen. 4. Dette er det specielle middel, som dette kursus benytter for at spare dig tid. 6. Spar tid for mig ved kun denne ene forberedelse, og praktiser ikke at gøre andet. 7. "Jeg behøver intet gøre" er en troskabserklæring, en sand, udelt loyalitet. 8. Tro dette blot for et øjeblik, og du vil opnå mere end der gives til et århundredes kontemplation eller kamp imod fristelser. (T-18.VII.4:4-5;5.1-2;6:3-4,6-8)

Denne understregning af at spare tid forekommer at være i modstrid med det synspunkt, at tiden er illusorisk og ikke-lineær, som vi allerede har understreget i I del. Men som vi skal se modsiger *Et Kursus i Mirakler* ikke sig selv; men Jesus møder os der hvor vi er, i illusionen om tid og i den lidelse der følger med den. Jeg kommer kort tilbage til denne passage.

I II del har jeg samlet mange forskellige steder i Kurset, som afspejler dets syn på tid i relation til miraklet og Soningen. Vi vil komme til at studere udvalgte passager fremfor hele sektioner.

Kapitel 5

ET KURSUS I MIRAKLERS PLAN

Vi begynder med paragrafferne to og fire i sektionen “Hvem er Guds Lærere?” i Håndbogen for Lærere (H-1.2,4). Disse paragraffer, samt en anden passage fra tekstbogen, udgør en introduktion til II Del, idet det drejer sig om den overordnede plan.

De kommer fra hele verden. De kommer fra alle religioner og fra ingen religion.

“De” er en henvisning til Guds lærere. Faktisk er det kun i Håndbogen ordene “Guds lærere” findes, selvom begrebet er underforstået i teksten og i arbejdsbogen, og refererer til studerende af *Et Kursus i Mirakler*. “En Guds lærer er hvem som helst der vælger at være sådan en” (H-1.1:1) og som Kurset ofte forklarer, er vi både lærere og elever samtidigt. For lige at gøre det helt klart, mener Jesus ikke med “lærer” een der underviser i en klasse, leder en workshop eller skriver en bog. En lærer kan være hvem som helst, når vi først har valgt at undervise i Helligåndens lektion om tilgivelse, som vi selv ønsker at lære.

Det er ganske klart her, som andre steder, at selvom *Et Kursus i Mirakler* helt bestemt indeholder et religiøst tankesystem, er det ikke en religion; det vil sige en formaliseret religiøs institution. En person kan være virkelig religiøs på den måde Kurset mener det, uden at være medlem af en organiseret religion, eller uden endog at tro på Gud i en begrebsmæssig forstand. Som det siges i hæftet “Psykotterapi”, i en sektion med overskriften “Religions rolle

i psykoterapi”: “4. Og tro på Gud er heller ikke et virkeligt meningsfuldt begreb..... (P-2.II.4:4). Teister og ateister, for ikke at tale om agnostikere, afspejler ganske enkelt trossystemer, eller former, som måske og måske ikke deler den kærlighed, som alene er indholdet i sand religion. I denne verden spejles kærlighed i tilgivelse, som så igen i Kurset er defineret som det at dele den fælles interesse i frelse med en anden.

2. Hans (en Guds lærers) kvalifikationer består ene og alene i dette: På en eller anden måde, et eller andet sted, har han truffet et omhyggeligt valg, hvor han ikke så sine egne interesser som adskilt fra en andens. (H-1.1:1-2)

Det er dem der har svaret. Kaldet er universelt. Det foregår hele tiden, overalt. Det kalder på lærere til at tale for Sig, og udfri verden.

Hvis vi tænker på billedet på skema 3, af iagttageren der sidder foran tv-skærmen, og iagttager det der allerede er sket, repræsenterer Helligånden dette Kald (det er derfor Kald er med stort K her). Han taler hele tiden til os i vore sind, hvor Han er til stede, imens vi oplever os selv i tidens og rummets lineære dimension. Dette Kald er en appel til os, om at lære og at undervise verden i at der ingen synd findes, at adskillelsen fra Gud aldrig virkelig har fundet sted, og at det vi tror er virkelighed ikke er andet end en drøm. Denne lære har helt tydeligt intet med form at gøre, men med det at dele dens indhold igennem vores daglige og vedvarende tilgivelse i praksis.

Mange hører Det, men få vil svare.

Dette er naturligvis taget fra det nytestamentlige udsagn om, at “mange er kaldede, men kun få er udvalgte” (Mat.22.14). Jesus korrigerer det i tekstbogen når han siger: “Alle er kaldede, men få vælger at lytte” (T-3.IV.7:12). Dette er vigtigt: “få vil svare”. Det er en almindelig misforståelse blandt folk der arbejder med *Et Kursus i Mirakler*, eller andre spirituelle skoler for den sags skyld, at de, simpelt hen fordi de ønsker at praktisere åndelige principper, også allerede har gjort dette. Lektion 185, “Jeg ønsker Guds Fred” begynder med linien “At sige

disse ord er intet. Men at mene disse ord er alt". (A-d.I.185.1:1-2). På samme måde kunne folk tro, at de vælger at høre Kaldet, og besvarer det, uden at de overhovedet gør det i virkeligheden. Som jeg har sagt mange andre gange, er dette ikke en let vej. Det vækker beskedenhed i en mirakelstuderende et genlæse dette udsagn i lærerhåndbogen: "Kun få kan overhovedet høre Guds Stemme" (H-12.3:3)

Men det er altsammen et spørgsmål om tid. Alle vil svare til sidst, men afslutningen kan være meget, meget langt væk. Det er derfor planen om lærerne blev udformet. Deres funktion er at spare tid.

I sidste instans vil alle svare, fordi alle allerede har svaret, som vi har set; i det samme øjeblik adskillelsen fandt sted, blev den ophævet. Men afslutningen, i den forstand vi oplever den, kan være "meget, meget langt væk", og det henviser til det tidspunkt hvor alle der iagttager skærmen med egoprojektioner endelig erkender, at de intet er andet end en drøm. Egodramaet er ligesom et Cecil B. DeMille epos, som bliver ved og ved og ved i vores oplevelse her. Denne ide om, at afslutningen kan være meget langt væk, vil vi komme tilbage til i en passage der handler om Dommedag, som vi skal diskutere i III del.

Vi har allerede set, at en af de påstande *Et Kursus i Mirakler* fremsætter om sig selv er, at det vil spare os tid. "Planen med lærerne" er at få flere og flere mennesker til at høre Helligåndens Kald, og reagere på det ved at forene sig med hinanden. Det er det der ophæver troen på adskillelse. Når mennesker underviser i denne lektion om tilgivelse, forstærkes den i dem selv.

De begynder hver især som et enkelt lys, men fordi Kaldet er i dets centrum, er det et lys der ikke kan begrænses. Og de sparer hver især tusinde år i tid, som verden bedømmer den. For Kaldet Selv har tid ingen mening.

Dette er endnu et eksempel på hvordan *Et Kursus i Mirakler* præsenteres på to niveauer. Der spares tusind år, i vores oplevelse af tiden som lineær. Lidt senere, når vi taler om mirakler, skal vi se hvordan den samme ide gentages. Vi taler altså om tid sådan som verden mener

den er. I virkeligheden er der selvfølgelig ingen tid der skal spares, som er det den sidste linie siger. For Helligånden, som er udenfor tiden, har det ingen mening at spare den. Men han taler til os om tid som vi oplever den - i fortid, nutid og fremtid - fordi det er på den måde vores splittede sind arbejder; men passagen fortsætter med at påpege, at siden vore sind er forenede, vil det lys, jeg lader skinne ind i mit sind, skinne ud til hele Sønforholdet. Fordi det er Helligånden der udvider det lys igennem mig, har det ingen grænse. Lad os nu gå videre til paragraf fire.

Dette er en Håndbog til en speciel kursusplan, der er beregnet til en speciel form af det universelle kursus. Der er mange tusinde andre former, der alle har det samme resultat.

Den instruktion der gives her er meget vigtig, for den kan hjælpe med til at forhindre, at studerende af *Et Kursus i Mirakler* begår den åndelige specielheds almindelige fejltagelse. Det er helt klart, at Kurset kun er een form blandt mange tusinde andre spirituelle veje, som alle er en del af det universelle kursus: Helligåndens grundkursus, der lærer, at vi alle er een, og at adskillelsen fra Gud aldrig er sket. Det undervises der i på mange forskellige måder, og *Et Kursus i Mirakler* præsenterer en af disse måder. Hvis vi svinger med dets undervisning, bliver det vores vej; hvis ikke, kan vi finde en anden.

De sparer blot tid. Men det er kun tiden der træt vakler videre, og verden er meget træt nu. Den er gammel og udslidt og uden håb.

Formålet med en hvilken som helst vej er at spare tid. I nærværende sammenhæng betyder det at forkorte den tid, vi som iagttager sidder foran skærmen, og “mentalt genser det der er sket” (A-d.I.158.4:5). De tusind år *Et Kursus i Mirakler* ofte refererer til som den tid vi sparer, er altså i virkeligheden tid vi sparer i at gense disse forhistoriske videoer, som vi en gang troede var virkelige.

Men indenfor tidens lineære dimension, vakler vores tid træt videre, på trods af vore forsøg på at skjule denne smerte igennem specielle forhold. Det er således et meget klart udsagn om, hvad de fleste mennesker i verden føler, hvis de åbnede sig for det. Situationer i verden

synes at blive være og værre, problemer bliver mere komplicerede og tilsyneladende uløselige. Det er sandt for både politiske, sociale, økonomiske og miljømæssige situationer, for ikke at tale om individuelle situationer. Verden synes at gå videre og videre, uden noget håb om en vej ud af lidelserne. Ud fra skema 3 kan vi forstå dette som vores fortsatte genspillen af gamle bånd, hvor det ene er værre end det andet. Vi fremturer i dette gensyn, fordi der er en del af os, der ikke ønsker at vågne af drømmen, og derfor bruger drømmens “virkelighed” som er forsvar imod Guds Kærlighed, som egoet har fortalt os vil ødelægge os, hvis vi vender tilbage til den.

Der har aldrig været tvivl om udfaldet, for hvad kan ændre Guds Vilje? Men tiden udmatter verden og alle ting i den, med sine illusioner om forandringer og død. Men tiden har en afslutning, og det er den Guds lærere er udnævnt til at fuldbyrde. For tiden ligger i deres hænder. Det var det de valgte, og det gives dem.

I virkeligheden er der ingen faktisk håbløshed eller fortvivlelse her, fordi verden allerede er hørt op. Men det er ganske tydeligt ikke vores oplevelse. Og derfor minder Jesus os i Tekstbogen om at vi skal “vær tålmodig lidt, og husk, at udfaldet er lige så sikkert som Gud” (T-4.II.5:8). Dette udsagn antyder klart en fremtidig hændelse, ligesom passagen her i Håndbogen. Men faktisk er alt hvad der vil ske, at vi vågner op fra drømmen om fortiden, til Guds evige tilstedeværelse. Det “valg” der omtales, drejer sig om hvornår folk vælger at vågne op af drømmen. Med andre ord kan de vælge hvornår de vil trykke på retsindetknappen i stedet for u-retsindetknappen, og til sidst vælge kun at se og opleve lykkelige drømme. Med endnu et citat fra introduktionen til Tekstbogen husker vi, at fri vilje “kun betyder at du kan vælge hvad du vil tage på et givet tidspunkt” (T-in.1:5).

Lad os nu vende os til den sektion i Tekstbogen der kaldes “Jeg behøver intet gøre” (T-18.VIII). Den lille del vi vil se på er Kursets præsentation af sig selv, som kun een åndelig vej. I sin form er det anderledes i sammenligning med andre veje, der lægger vægt på lange perioder med kontemplation og meditation. Sådan er dets vej imidlertid ikke. Selvom det

ikke er hensigten at dømme andre veje, påstår Jesus faktisk, at Kurset vil virke hurtigere end andre.

Et Kursus i Mirakler forstår vores grundlæggende problem som ubevidst skyld, den skjulte tro på synd, og intet bringer dette op til overfladen hurtigere end et andet menneske. Som vi alle ved, er det i vores forhold at vores knapper bliver aktiveret stærkest, og vores sovende skyld, der nu vækkes, projiceres uundgåeligt over på andre. På den måde får vi mulighed for at tilgive den. Hvis vi ser vores skyld i en anden, kan vi forholde os til det der har været ubevidst for os. Det er grundlaget for påstanden om at *Et Kursus i Mirakler* sparer tid. Vi kommer til at diskutere andre aspekter af dette efterhånden som vi går videre.

Før vi gør det, vil jeg lige sige et par ord om Kursets syn på meditation, siden emnet dukker op i denne sektion af teksten. *Et Kursus i Mirakler* er helt sikkert ikke imod meditation; faktisk kan Arbejdsbogen ses som et program for træning af sindet, der skal hjælpe studerende til meditation, når de går i gang med det første års rejse med Kurset, som er "en begyndelse, ikke en afslutning" (A-ep.1:1). Men meditation er helt sikkert ikke Kursets grundlæggende drivkraft. Dets proces er i højere grad at få os til at blive bevidst om og indstillet på Helligåndens tilstedeværelse, så vi oplever Ham dagen igennem, især når vi er fristet til at blive oprørt over det andre gør eller undlader at gøre, eller af en eller anden problematisk situation vi kommer ud for.

Helt sikkert vil det at begynde hver dag med meditation eller bøn, og afslutte den på en lignende måde, og tænke på Gud så ofte vi kan ind imellem - som Kurset alt sammen foreslår at vi gør - hjælpe os til at gøre vore sind stille. Men at gøre dette alene, uden at bringe Helligåndens eller Jesu tilstedeværelse med os i løbet af dagen, vil ikke vække os fra den drøm vi har svøbt os ind i. Forskellen på disse to indfaldsvinkler kan derfor ses i lyset af forståelsen af hvad meditation er.

Selvom det ikke nødvendigvis sker, kan meditation forstærke adskillelsen af det indre og det ydre, fordi traditionel meditation adskiller os fra den daglige verden, og så at sige fører os ind i tilbagetrukket i vores sind. I værste fald opleves verden altså som syndig og i bedste fald som distraherende, imens vi forsøger at gå ind i et stille rum for at være alene med Gud, eller hvem det Oprindelige opfattes som. Og på den måde gøres syndens verden virkelig, som det antydes midtvejs i den fjerde paragraf i denne sektion. (T-18.VII.4:6-11)

Men Kursets mål er at hjælpe os med at erkende, at det indre og det ydre ikke virkeligt er adskilte, og at man ikke behøver at trække sig fysisk tilbage fra verden for at kunne være nær Gud, og at praktisere Hans budskab. *Et Kursus i Miraklers* basale mål er derfor, at få os til at føle Helligåndens tilstedeværelse, og at Huske Hans budskab dagen igennem. Det betyder naturligvis ikke, at vi bør stoppe, hvis vi synes at lange perioder med meditation er personligt nyttige. Det ville være tåbeligt. Meditation er ikke Kursets proces, men den er heller ikke i modstrid med Kurset, så længe den ikke nærer adskillelse af verden og vores tanker. Hvad som helst der bringer os nærmere Helligånden, og gør os i stand til at leve et kærligere og fredeligere liv i verden, kan ikke være skadeligt. Men hvis meditation ikke er vores specielle form, er der heller intet i Kurset der taler for regelmæssig meditation, når først arbejdsbogens etårige træningsprogram er fuldført. Som med alt andet, ledes vores “højest individualiserede” (H-29.2:6) livs-kursusplan af Helligånden, og beslutninger bør overlades til Hans Kærlighed.

Lad os nu vende os til den sjette paragraf i sektionen “Jeg behøver intet gøre” (T-18.VII.6), som allerede er citeret i introduktionen til denne del. Den forudgående linie handler om den glade erkendelse, at “jeg behøver intet gøre”, og det er det der henvises til i den første sætning her:

Her er den endelige befrielse, som alle på et eller andet tidspunkt vil finde på sin egen måde, til sin egen tid. Du har ikke brug for denne tid. Der er blevet sparet tid for dig, fordi du og din broder er sammen. Dette er det specielle middel, som dette kursus benytter for at spare dig tid.

Her tilkendegiver Kurset den specifikke måde hvorpå det ser sig selv passe ind i Soningens plan. Denne måde er i øvrigt helbredelsen af forhold igennem tilgivelse. At koncentrere sig om forhold som vores spirituelle klasseværelse sparer tid, som vi allerede kort har omtalt, og skal diskutere igen sammen med miraklet, fordi andre mennesker synes at bringe meget af den skyld frem i vores bevidsthed, som det ellers ville tage betydeligt længere tid at gennemarbejde.

Du anvender ikke dette kursus, hvis du insisterer på at anvende metoder som har tjent andre godt, og derved ser bort fra det som er lavet til dig.

Dette er i overensstemmelse med en udtalelse Jesus kom med til Helen midt i en vred fordømmelse af en eller anden hun en gang fremsatte. “Lad være med at gøre en andens vej til din, ligesom du også bør lade være med at fordømme den”. Med andre ord, betyder det at Kurset virker for dig ikke, at du er bedre end en anden, eller at Kurset er bedre end denne andens metode. Din præference er simpelthen et udsagn om, at dette er vejen for dig. En andens vej kan være lige så effektiv som din i hver eneste detalje.

Jesus advarer os også her om at forsøge at følge to spirituelle veje samtidig. Selvom det i princippet kan være muligt for et menneske at praktisere *Et Kursus i Mirakler* og følge en anden vej samtidigt, vil det i almindelighed være meget vanskeligt at gøre dette uden konflikt. Der er forskellige spirituelle veje fordi der er forskellige behov, og den ene er ikke i sig selv bedre eller dårligere end den anden. Men de er forskellige, og rigtig mange af deres ideer vil være i modstrid med hinanden. Hvis du f.eks. til stadighed hengiver dig til een vej, og så gør det samme med en anden der indeholder tanker der modsiger den første, er konflikt uundgåelig. Slutresultatet betyder, at for at kunne lave harmoni i denne dissonans, er du nødt til at omfortolke visse ideer, ikke kun i Kurset, men også i den anden metode. På den måde ydes der dem begge uretfærdighed. Det er altså muligt, at det at følge andre veje samtidigt med Kurset, gøres ud fra en ubevidst frygt for det *Et Kursus i Mirakler* lærer. Derfor udvander du Kursets budskab ved at fokusere på en anden vej, en subtil men almindelig måde egoet forsvare sig imod dets lære på. Hvis vi altså føler at *Et Kursus i Mirakler* er vores vej, er det det vi bør praktisere; det er det vi bør hellige os. Og for at gentage et tidligere udsagn, bør vi finde en anden vej hvis vi efter nogen tid finder, at Kurset ikke er for os.

Spar tid for mig (Jesus) ved kun denne ene forberedelse, og praktiser ikke at gøre andet.

Jesus siger grundlæggende, at den eneste forberedelse vi behøver, er at acceptere at der er intet vi behøver at gøre. Vi behøver ikke udføre nogle indviklede ritualer eller praktikker. Der er faktisk sektioner i den tekst der går forud for denne, der siger, at vi ikke behøver at

forberede os til det hellige øjeblik (T-18-IV.1-5; T-18.V.2-3). Derfor er den eneste forberedelse Jesus beder os om hele vejen igennem *Et Kursus i Mirakler* er at erkende at “Jeg behøver intet gøre”. Dette betyder ikke, at vi adfærdsmæssigt ikke gør noget. Udsagnet henviser derimod til det faktum, at der ikke er noget vi absolut må gøre, fordi problemet allerede er løst for os. Ikke blot det, udsagnet understreger også, at der ikke er noget problem udenfor os der kræver handling; problemet er i vores sind.

Egoet opstiller en verden, der hvor der er problemer hele tiden, og så tilbringer vi resten af vores tid med, med store anstrengelser, at prøve at løse et problem der i virkeligheden er et pseudoproblem. Det er et af de midler der anvendes af egoet til at afholde os fra erkendelsen af, at der kun er eet problem, og at det problem er i vores sind - vores tro på adskillelse.

“Jeg behøver intet gøre” er en troskabserklæring, en sand, udelte loyalitet. Tro dette blot for et øjeblik, og du vil opnå mere end der gives til et århundredes kontemplation eller kamp imod fristelser”.

Dette er en henvisning til vores udelte loyalitet overfor indholdet i *Et Kursus i Mirakler*. Denne loyalitet kan omfatte Jesus, og udtrykke vores beslutning om at modtage hans kærlighed og de specielle midler han har forsynet os med til at opnå den. Som det forklares i paragraf fire i denne sektion lægger der sig dertil, at vi ikke er nødt til at kæmpe imod synd igennem kontemplation eller kampe imod ydre fristelser. Siden synd ikke er andet end en illusorisk tanke i vore sind, behøver vi ganske enkelt at skifte tænkemåde og erkende, at vi ikke behøver at gøre noget, fordi der intet er sket, der behøver korrektion.

De to sektioner vi lige har gennemgået tjener som en introduktion til det *Et Kursus i Mirakler* ser som et af sine hovedformål: at spare tid igennem helbredelse af forhold. Diskussion af denne tidsbesparelse er hjertet i II del: Miraklet og dets rolle i Soningsplanen.

Kapitel 6

MIRAKLET

Ved at introducere begrebet miraklet henviser jeg til skema 6, spiralen. Den var en del af et personligt budskab Helen modtog 1*, som var en anden måde Jesus hjalp hende til at forstå forholdet imellem tid og evighed. Det er næsten magen til skema 5, men her er den lille trekant blevet til en spiral. Helen fik forklaret, at tiden er som en nedadgående spiral, der tilsyneladende bryder evighedens ubrudte linie. Spiralen repræsenterer med andre ord tanken om adskillelsen, som vi tror har rystet Himlen. Denne linie er faktisk ubrudt. Himlen er uforandret, ligesom dens Søn. Forholdet imellem Skaber og det skabte er stadig lige så forenet som det altid har været. Spiralen repræsenterer det vi tror vi har afstedkommet. En af fordelene ved at se tiden som en spiral i stedet for som en lille trekant er, at billedet rummer mulighed for at give os oplevelsen af, at tiden går og går.

Hvis vi forestiller os at vi er på forskellige punkter på spiralen, ser tiden forskellig ud for os, hvilket viser at vores syn på Himlen og Gud skifter hele tiden, afhængigt af hvor vi tror vi er: som altid: projektion laver opfattelse. Hen ad spiralen er alting fordrejninger af hvad sandheden er. Dette repræsenterer egoets første kaoslov om, at sandheden er relativ, og forskellig for alle. (T-23.II.2:1-2). "Miraklet" forbinder os altså med Helligåndens omfortolkning af vores oplevelse på spiralen, og har til formål at korrigere fejlopfattelserne i vores sind.

At tænke på den måde at vores hjerne automatisk korrigerer kroppens forvanskninger vil hjælpe os til at forstå hvad et mirakel gør på et andet niveau. Fysiologisk korrigerer vore hjerner automatisk fordrejninger i det der synes at være den objektive verden. For eksempel er det billede der vises på vores nethinde i virkeligheden vendt om, og vores hjerne korrigerer meget tidligt i vores liv denne fejl, så vi i stedet for at opfatte verden på hovedet, "opfatter" den retvendt. Kroppens misopfattelser korrigeres således automatisk. Berømte eksperimenter med opfattelse af lukkethed fremviser andre eksempler: En person får forevist en gruppe cirkler, og en af cirklerne er ufuldstændig, og har en ganske lille afbrydelse. De fleste mennesker ser ikke afbrydelsen, men ser cirklen som hel. Når man læser en side i en bog, hvor det sidste ord er "en", og det første ord på den næste side også er "en", vil de fleste ikke opfatte dobbeltordet, men automatisk korrigere det de har set. Det kan jeg selv bekræfte efter at have gennemgået de "intense lidelser" ved at læse korrektur på *Et Kursus i Mirakler*.

Først for nylig hørte jeg om en fejl jeg aldrig havde set: ordet “search” var stavet uden “r”, men min hjerne indsatte automatisk det manglende bogstav.

Disse eksempler på hjernens spontane korrektioner af øjets fejlopfattelser, er analoge til hvordan Helligånden underviser os hen ad spiralen. Vi misopfatter konstant Himlen og Gud, fordi vi gør Ham til et billede på vores straffende egoer. Helligånden lærer os derfor at tilgive, og korrigere vores misopfattelser af Gud og af hinanden.

Vi begynder vort studie af miraklet og Soningsplanen med en kort omtale af det smukke resume i Arbejdsbogen, der definerer et mirakel (A-d.II.13). Når vi læser det, vil det være nyttigt at huske tidens spiral og dens forhold til evighedens ubrudte linie.

Et mirakel er en korrektion. Det skaber ikke, eller forandrer noget overhovedet. Det ser blot på ødelæggelse, og minder sindet om at det det ser er falsk.

Denne passage påpeger, at miraklet hører til på det andet af de niveauer *Et Kursus i Mirakler* er skrevet på. Den henviser ikke til Himlen på nogen måde, men drejer sig kun om spiralen. Dets funktion er at korrigere den måde vi opfatter på. Et af Kursets mål er at få vores sind til automatisk at korrigere det kroppen tilsyneladende ser. Et vigtigt punkt her er, at miraklet ikke gør noget, helt bogstaveligt; der er intet der skal gøres. Vi ugør ganske enkelt de fejltagelser egoet har gjort. Derfor udsagnet her om, at miraklet (som i virkeligheden betyder vore sind forenede med Helligånden) simpelt hen ser på den ødelæggelse egoet har lavet, og minder os om at vi kan træffe et andet valg, og identificere os med Helligåndens sandhed, i stedet for med egoets falskhed.

Det (miraklet) ophæver fejltagelser, men prøver ikke på at gå ud over opfattelse, eller at overskride tilgivelsens funktion. Det holder sig således indenfor tidens rammer. Men det baner vejen for tidløshedens tilbagevenden og kærlighedens opvågnen, for frygten må forsvinde for det milde lægemiddel det bringer.

Vi kommer til at se denne ide udtrykt i teksten. Miraklet finder sted indenfor tiden; det ophæver den ikke, men får den til at falde sammen, og sparer os derfor tid. Når al tid er blevet korrigeret og ophævet af miraklet, forsvinder den, og virkeligheden, som er vores evige

tilstand af at være Guds Søn, genoprettes i vores bevidsthed. På den måde ophæver miraklet egoets fejltagelser, og gør det splittede sind syndfrit, som er den tilstand *Et Kursus i Mirakler* kalder den virkelige verden (som vi kommer til at tale om i del III). Der forsvinder vores personlige verden af angreb og adskillelse.

Et mirakel indeholder nådens gave, for det gives og modtages på samme tid. Og på den måde demonstrerer det sandhedens lov, som verden ikke adlyder, fordi den ikke forstår dens væsen overhovedet. Et mirakel vender opfattelse, som før var vendt op og ned, og gør således ende på de mærkelige fordrejninger, der var åbenbare.

Miraklet forandrer fejlopfattelserne i vores urette sind, hvilket afspejler formålet med *Et Kursus i Mirakler*. Som det siger to steder:

“Dette er et kursus i træning af sindet” (T-1.VII.4:1)

“Formålet med arbejdsbogen er, på en systematisk måde, at træne dit sind til at opfatte alt og alle i verden på en anden måde.” (A-in.4:1).

Nu vender vi tilbage til vores spiral - efterhånden som vi bevæger os rundt på dens forskellige sider, der afspejler de mange facetter i vores daglige oplevelser, fortsætter vi med at opfatte tingene anderledes. *Et Kursus i Miraklers* mål er derfor at rette vores misopfattelser ud, så spiralen bliver en lige linie; så vi med andre ord opfatter alt på samme måde. Det er meningen i den Nytårsbøn der kommer i slutningen af Tekstbogens kapitel 15: “Gør dette år anderledes ved at gøre alt til det samme” (T-15.XI.10:11)

Nu er opfattelse åben for sandhed. 5. Nu ses tilgivelse som berettiget.

3. Tilgivelse er miraklers hjem. 2. Kristi øjne giver dem til alt hvad de ser på, med barmhjertighed og kærlighed. 3. Opfattelse korrigeres i Hans syn, og det der var tænkt til at skulle forbande, er kommet for at velsigne.

Miraklet laver om på vores identificering med egoets opfattelser. Fremfor at se andre som vores fjender, der har gjort os til ofre, eller som vi tror vi har gjort til ofre, ser vi det som at alle deler de samme velsignelser fra Helligånden. Miraklet vækker os ikke af drømmen, men korrigerer den fejlagtige opfattelse, at vi allerede er vågne selvom vi faktisk stadig sover. Miraklet påvirker og forandrer kun det der er i illusionen, og forbereder på den måde vejen til opvågningen. Det der er hinsides drømmen angår det ikke. Naturligvis er tilgivelse miraklets middel, der udtrykker denne forandring i den måde vi opfatter hinanden på; den specielhed vi havde lavet for at forbande, bliver til det klasseværelse hvor vi lærer at velsigne. I sektionen "For De er kommet" finder vi de inspirerende ord:

Hvor der stod et kors, står nu den opstandne Kristus, og gamle ar helbredes for Hans åsyn. Et ældgammelt mirakel er kommet for at velsigne, og for at erstatte en ældgammel fjendtlighed, der kom for at dræbe. (T-26.IX.8.4-5)

Det behøver næppe kommentarer. Passagen er en smuk fremstilling af miraklets og tilgivelsens rolle, hvor liljen selvfølgelig er Kursets symbol for sidstnævnte. Alteret refererer til det sted i vores sind, hvor vi vælger Gud eller egoet. Her er alteret for Guds og Kristi eenhed.

Miraklet accepteres først igennem tro, fordi at bede om det, forudsætter at sindet er blevet forberedt til at opfatte det det ikke kan se og ikke forstår.

Selve den kendsgerning, at vi vil bede om et mirakel, hvilket betyder at vi beder om Helligåndens hjælp til at forandre vores opfattelse af noget eller nogen i den verden vi har angrebet, viser, at der må være en del af vores sind der vælger ikke at identificere sig med egoet. Den del har vi refereret til som beslutningstageren, som er det aspekt af det splittede sind, der vælger om det vil identificere sig med egoet eller Helligånden. Selvom vi ikke til fulde forstår det der ligger hinsides egoet, kan vi ikke desto mindre blive bevidst om, at den konflikt og lidelse vi oplever, ikke er det vi virkelig ønsker. Vi ønsker derimod rent faktisk "den anden måde", som Bill Thetford og Helen Schucman blev enige om at finde sammen.

Ud fra billedet på skema tre betyder det at bede om et mirakel at vi siger, at vi ønsker at se på et andet billede; vi er trætte af at føle os som ofre, føle os ulykkelige, skyldige og bange. Endelig ønsker vi noget andet.

Men troen vil bringe sine vidnesbyrd for at vise, at det den hvilede på virkeligt er der. Og således vil miraklet retfærdiggøre din tro på det, og vise at det hvilede på en verden der er mere virkelig end den du så før; en verden der er befriet for det du troede var der.

Den kendsgerning at vi vælger miraklet vil frembringe vidnesbyrd der vil vise os, at Kilden til miraklet virkelig er til stede. Selvom vi endnu ikke forstår eller oplever Himlens fred, kan vi i det mindste begynde at forstå, at der er en tilstand af fred i denne verden, som det er muligt at nå. Læg også mærke til udsagnet om, at miraklet befrier verden for den synd vi troede der var. Med andre ord er det ikke verden selv der forandres (eller befries) men simpelt hen det vi tænker om den. Som det siges i Tekstbogen:

Derfor, søg ikke at forandre verden, men vælg at forandre den måde du tænker om verden på. Opfattelse er et resultat, og ikke en årsag. Og det er derfor sværhedsgrader for mirakler er meningsløst. Alt hvad der ses på med vision bliver helbredt og helligt.
(T-21.in.1:7-10)

Mirakler falder som dråber af helbredende regn fra Himlen, på en udtørret og støvet verden, hvor udhungrede og tørstige væsener kommer for at dø. Nu har de vand. Nu er verden grøn. Og overalt springer tegnene på liv frem for at vise, at det der er født aldrig kan dø, for det der har liv har udødelighed.

Denne første sætning er et ekko af udtrykket i Håndbogen, der er omtalt tidligere, om verdens trætte håbløshed (H-1.4:4-5). Og dog er der virkelig håb på et sådant bedrøveligt og forfærdeligt sted; ikke sådan at verden vil forandres, (for at understrege denne vigtige pointe) men at vi kan lære hvordan vi skal opfatte verden anderledes. Det er ikke vore kroppe der

sulter og tørster, men vore sind der længes efter den kærlighed, som kun Gud kan nære dem med. Således genopretter miraklet altså vores sande liv som Kristus i vores bevidsthed, et liv der aldrig er afgået ved døden.

Billedet af ørkenen, der er anvendt her, forudantydtes smukt i den følgende passage fra "Den Lille Have", der beskriver sindets skift fra adskillelse og angreb til forening og kærlighed, idet det anvender symbolerne ørken og have:

I dit lille bitte rige har du så lidt! 5. Burde det så ikke være der du ville bede kærligheden om at komme ind? Se på den ørken som udgør dit lille rige - udtørret og ufrugtbart, afsveden og glædesløs. 7. Og erkend livet og glæden, som kærligheden ville bringe til den derfra hvor den kommer, og hvortil den ville vende tilbage med dig.

9. Guds Tanke omgiver dit lille rige, og venter ved den barriere du har bygget, på at komme indenfor og lyse på den golde jord. 2. Se hvordan livet springer op alle vegne! 3. Ørkenen bliver til en have, grøn og dyb og rolig, der giver hvile til dem der for vild og vandrer i støvet. 4. Giv dem et tilflugtssted, der af kærligheden er gjort rede til dem, hvor der engang var ørken. Og under dens godgørenhed vil din lille have udvide sig og nå ud til alle som tørster efter levende vand, men som er blevet for trætte til at fortsætte alene. (T-18.VIII.4,6-7; 9.1-4,8)

Hvis vi nu vender os til Tekstbogen, vil vi undersøge nogle få af mirakelprincipperne, der specifikt taler om miraklets forhold til tid (T-1.I).

13. Mirakler er både begyndelser og afslutninger, og derfor laver de om på den tidsmæssige orden. De er altid bekræftelser på genfødsel, som synes at gå bagud, men som i virkeligheden går fremad. De ophæver det fortidige i nutiden, og befrier således fremtiden.

Det er umuligt at forstå dette princip, samt en del af de andre, uden at forstå de begreber der er repræsenteret af billedet i skema 2. Også her taler Kurset om miraklet som det opererer i en verden af lineær tid. Dette betyder ikke, at tiden faktisk er lineær, men siden det er det vi tror, er det der korrektionen er nødvendig. Set ud fra tidstæppet på skema 2, er vi alle låst fast

et eller andet sted på dette tæppe, og processen består i at vende tilbage til den venstre side af tæppet: Himlen, Gud og Kristus. I tidens verden, som er illusionernes verden, forekommer det som om det er en meget lang rejse. Når Kurset siger at miraklet sparer tid, henviser det til at spare tid i illusionen om denne rejse, og i denne illusion forekommer det faktisk som om ophævelsen af vores skyld ville tage ekstrem lang tid. Med et sjovt ordspil nævner Jesus senere det samme behov for at beskytte vore frygttanker: “Måske synes du, at det på nuværende tidspunkt ville kræve et mirakel at sætte dig i stand til det, hvad der er fuldstændig sandt” (T-2.VII.1:8)

Lad os for eksempel antage, at der er en massiv klump af skyld associeret med et bestemt problem, en speciel måde vi har følt os gjort til offer af en eller anden, hvad der synes at retfærdiggøre vores vrede imod denne person. Lad os sige, at det indenfor det normale hændelsesforløb på dette tæppe, ville tage adskillige liv at gennemarbejde dette problem og/eller forhold. Hvis vi vælger det, sætter det os i stand til at ophæve denne massive klump skyld i det bestemte forhold, og faktisk at tilgive den person i dette liv. Med held at tilgive den klump skyld, er det der sparer tid igennem at ophæve fortiden og befri fremtiden. Her afspejles således den ide, at skyld eksisterer i fortiden - vi føler os skyldige på grund af noget vi tror vi har gjort eller undlod at gøre, som er betydningen af synd. Skylden projiceres ud på fremtiden, hvor vi tror vi fortjener at blive straffet. Så glemmer vi, at det er os der har projiceret vores skyld, og derfor tror vi nu, at de andre uretfærdigt gør os til ofre.

Miraklet afspejler således den ændring i tænkemåden, der sætter os i stand til at give slip på vores skyld, troen på vores fortidige synd. Dette gør Helligånden fri til at arbejde igennem os i den forstand at vi nu tillader udvidelsen af Hans Kærlighed. Med ordene fra lektion 194: “Jeg lægger min fremtid i Guds Hånd” (A-d.I.194). Det er ikke muligt så længe vi klamrer os til egoets skyld. Det er selvfølgelig muligt, når vi opgiver skylden, og det er det der befrier fremtiden. Den “begyndelse og slutning” der henvises til, kan forstås som begyndelsen og slutningen på et forhold. “Begyndelsen” er det specielle forhold egoet har gjort virkeligt, og “slutningen” er tilgivelsen af det forhold - som gør det helligt. Vi går nu videre til princip nummer 15:

15. Hver dag bør helliges mirakler. Formålet med tid er at sætte dig i stand til at lære, hvordan du skal anvende tid konstruktivt. Den er således et undervisningsredskab og et middel til at nå et mål. Tiden vil ophøre, når den ikke længere er nyttig til at fremme indlæring.

Pointen her er, at egoet lavede tiden som en måde at fange os på, der forstærker vores tro på at adskillelsen og skylden er virkelige, og sådan at vores frygt for straf er berettiget. Men Helligånden anvender tiden på sin egen måde i illusionen, så Han kan lære os noget andet. For at tydeliggøre denne ide, vil jeg læse en passage fra kapitel 2 i Tekstbogen. Det er meget vigtig ide med hensyn til at forstå hvorfor Jesus på eet niveau taler om, at tid er en illusion, og at verden allerede er forbi, og alligevel på det andet niveau, i sammenhæng med vores oplevelse her, taler om den som om den er virkelig. Den sammenhæng passagen fremkommer i, og det der følger efter den, drejer sig om anvendelsen af magi, og især dens medicinske former. Nu vi er ved det, forstås magi af Kurset, som hvad som helst der forsøger at løse vore problemer ved at forholde sig til deres ydre manifestationer, frem for til deres kilde (skyld) i vores sind. Jesus lærer os her, at anvendelsen af magi hverken er ond eller syndig; det afgørende i hjælpens form ligger i det formål den gives med.

5. Soningens værdi ligger ikke i den måde den kommer til udtryk på. 2. Faktisk vil den, hvis den anvendes sandt, uundgåeligt komme til udtryk på en hvilken som helst måde, som er til størst hjælp for modtageren. 3. Det betyder, at et mirakel, for at opnå sin fulde virkning, må udtrykkes på et sprog modtageren kan forstå uden frygt. 4. Det betyder ikke nødvendigvis at dette er det højeste kommunikationsplan han magter. 5. Men det betyder, at det er det højeste kommunikationsplan han magter nu. 6. Hele miraklets mål er at hæve kommunikationsniveauet, ikke at sænke det ved at forøge frygt.

Dette falder sammen med noget jeg sagde i del I - at Kurset kommer for at tilfredsstille et specielt behov vi har lige nu, men det er ikke det højeste kommunikationsniveau vi kan klare. Det er dog tydeligt, at det er det højeste niveau vi kan acceptere på dette punkt i den

menneskelige historie, hvor vi stadig er meget optaget af grundlæggende ego-selvcentrerethed, grådighed, at få nydelse og voldsom specielhed. Jesus møder os helt præcist der hvor vi er, og giver os sin milde tilgivelses korrektion, for at hjælpe os afsted på vores rejse hjem.

Vi har helt åbenbart gjort tiden virkelig, hvilket er meget tydeligt i vores nuværende vestlige verden, med dens næsten tvangsmæssige tidsbesparelser: fast food, hurtigrejser, og længslen efter hurtige fix, det være sig igennem stoffer, sex, eller øjeblikkelig opnåelse af rigdom. Derfor har vi brug for et tankesystem der bevæger sig indenfor disse rammer, og lærer os, at formålet er at spare tid igennem miraklet. Derfor taler *Et Kursus i Mirakler* om, at miraklet udsletter fortiden, og befrier fremtiden. I virkeligheden er intet af dette virkeligt, siden det allerede er sket, og allerede er ophævet. Som vi talte om i del I, sidder vi udenfor tiden, som iagttageren, og gen-lever det der allerede er sket. (skema 3). Denne understregning af at spare tid er som sagt ikke det højeste kommunikationsplan vi kan forstå, men det er det højeste kommunikationsplan vi er i stand til at forstå nu.

En anden måde at sige det samme på er, at en af grundene til at verden er sådan en stor fælde er, at vi har glemt forholdet imellem årsag og virkning, og den magt i vore sind, der helt bogstaveligt opfandt denne verden. Vi tror på den fysiske verdens virkelighed, fordi vi har fortrængt den kendsgerning, at vi har opfundet den. Et hovedsigte i læren i *Et Kursus i Mirakler* er at genoprette bevidstheden for sindet, om den magt det har til at være årsag til alle illusioner. For at gentage en passage der er citeret tidligere:

Miraklet er det første skridt i at tilbagegive årsagen dens funktion som årsag, og ikke som virkning. (T-28.II.9:3)

Her vender vi tilbage til princip nummer 15. Helligånden anvender tid som et “undervisningsredskab”, ikke fordi det er virkeligt, men fordi det er et redskab vi kan lære med. Når vi har lært vores lektier, vil tiden forsvinde. Fordi tiden ikke blev lavet af Gud, er den ikke evig, og vil kun var så længe, som den drøm, der var ophav til den, tillægges virkelighed. Lad os nu se på princip 48:

48. Miraklet er det eneste redskab til kontrol af tid, som er til din umiddelbare disposition. 2. Det overgås kun af åbenbaring, som intet har med tid at gøre overhovedet.

Miraklet er altså det eneste redskab der kontrollerer, ophæver og sparer tid for os. Det er et meget vigtigt redskab der er til vores disposition, som studerende af Kurset, hvorimod åbenbaring medfører et pludseligt skift til Eet-sindethed, idet den er en direkte kommunikation fra Gud til os, der transcenderer tiden fuldstændigt. Miraklet medfører et skift fra u-ret- til ret-sindethed; på den måde sparer det tid for os, men det ophæver den ikke. Miraklet korrigerer vore fejltagelser; åbenbaring transcenderer dem.

Vi vil nu vende os til den anden sektion i kapitel 1, paragraf 6 (T-1.II.6), som sammenfatter mange af mirakelprincipperne, især dem der omhandler miraklets tidsbesparende egenskaber. Det er faktisk en videreudvikling af princip 47, som jeg citerer nedenfor. Når vi gennemgår denne passage vil det være nyttigt at huske billedet af tæppet i skema 2. Der er to punkter "A" og "B" på den stiplede linie i skemaet, der repræsenterer delingslinien på tidstæppet. "A" repræsenterer det punkt vi tror vi er på, lad os sige at vi er låst fast i et problem med skyld i et forhold. Indenfor det normale span af tid ville det tage tusind år at gennemarbejde denne skyld. Vi ville med andre ord være nødt til at genopleve mønsteret, som det er på denne video, igen og igen. Miraklet løfter os lodret op over tæppet, og bærer os tilbage og nærmere til begyndelsen af tiden ved punkt "B", hvor vi blidt lander på tæppet. Dette er en metaforisk beskrivelse af hvordan miraklet sparer os tid. I det øjeblik vi vælger miraklet og tilgiver, flyver vi hen over de "tusind år" det ville have taget os, at give slip på vore beklagelser over at blive uretfærdigt behandlet.

Hvis vi ser på skema 3 kan "tidsbesparelsen" forstås som det tidsrum det ville tage os at presse Helligåndens drømmeknap ned, i stedet for egoets mareridtsknap, og kun vælge de videoer der helbreder og tilgiver. Endelig bemærker vi, at miraklet er tidløst, for så vidt som det ikke adlyder tidens love, men finder sted i et "u-sædvanligt tidsinterval". Miraklet finder altså sted udenfor tiden, selvom det opleves i den. Det er dets paradoksale natur, som det ses i princip 47:

47. Miraklet er et indlæringsredskab, som mindsker behovet for tid. 2. Det etablerer et u-sædvanligt tidsinterval, som ikke er underlagt de sædvanlige tidsmæssige love. 3. I denne forstand er det tidløst.

Vi begynder nu på kapitel 1 sektion II, paragraf 6

Miraklet gør behovet for tid mindst muligt. På det vandrette eller horisontale plan (et lineært syn på tiden), synes erkendelsen af lighed imellem alle medlemmerne af Sønforholdet at kræve næsten endeløs tid.

Fordi Helligåndens formål med tid er at ophæve skyld, ved at Han får os til ophæve skyld hurtigere, mindskes vores behov for tid. I illusionen om tid ville erkendelsen af, at Faderen og Sønnen er een, og af, at Sønforholdet er eet med Sig Selv, synes at tage et uendeligt span af tid, og afslutningen at være meget langt væk. Som det siges senere i Tekstbogen (T-2.VIII.2:5) kunne den proces tage millioner af år. Det forekommer os sådan på grund af den enorme mængde skyld og frygt der synes at være i verden, for ikke at nævne vores individuelle specielle forhold.

Men miraklet bevirker et pludseligt skift fra vandret til lodret opfattelse. Dette indfører et interval, hvorfra både giveren og modtageren dukker op længere fremme i tiden, end de ellers ville have været. Miraklet har således den enestående egenskab, at det ophæver tid i samme udstrækning som det gør den tid det spænder over unødvendig.

I stedet for at gå tilbage i en linie på tæppet, løftes vi op over tæppet af miraklet. Det er det der menes med "lodret". Miraklets giver og modtager (i.e. tilgivelse) går nu fra punkt "A" til punkt "B". Det er således ikke nødvendigt at opleve det interval på tusind år, fordi tiden ikke længere er nødvendig når lektionen er lært. Formålet med den - Helligåndens - at ophæve skyld, er blevet fuldført, og en fremtidig oplevelse af tiden er unødvendig.

Der er intet forhold imellem den tid et mirakel tager, og den tid det dækker.

Et mirakel tager kun et øjeblik, som *Et Kursus i Mirakler* kalder et “helligt øjeblik”, og alligevel kunne den tid det dækker være eet tusind år, som vi kan se på skemaet. Dette synes at kuldaste alle logikkens love, men det er kun fordi vore logiske love bygger på et lineært syn på tid. Miraklets virkninger giver langt mere mening hvis vi indser, at tid ikke er andet end et “taskenspillerkneb”, et magisk trick egoet narrer os med, som det tidligere er nævnt. Tiden kan imidlertid ses på en fuldstændigt anden måde - som faldet sammen et øjeblik. Som vi har set kræver Kurset ikke at vi forstår tidens metafysik; det beder os blot om at vi forstår betydningen af at vælge miraklet.

Miraklet erstatter indlæring som kunne have taget tusinder af år. Det gør det igennem den underliggende erkendelse af den fuldkomne lighed imellem giver og modtager, som miraklet hviler på.

Manglen på forskel imellem giver og modtager, er en betydningsfuld underliggende dimension ved miraklet. Arbejdsbogen siger “At give og at modtage er eet i sandheden” (A-d.I.108): Der er ingen adskillelse imellem os; vi er alle den samme. Fra det perspektiv på spiralen vi så på i skema 6, ser det ud som om vi alle er forskellige, og vores opfattelse forvrænges og skifter fra det ene øjeblik til det andet. Men i virkeligheden er alle ting den samme, fordi illusioner kun er forskellige i form; deres indhold er det samme.

Miraklet forkorter tid ved at lade den falde sammen, og således udslette visse intervaller i den. Dog gør det dette inden for den større tidsmæssige sekvens.

Miraklet fjerner tiden imellem interval “A” og “B” på skema 2, hvorved tiden falder sammen. Men miraklet ophæver ikke tiden, idet det opleves indenfor illusionen om dets tidsbegrænsede varighed. Derfor er hele formålet med miraklet at spare tid for os, ligesom det er for *Et Kursus i Mirakler*.

Spm: Den linie der siger “Miraklet erstatter indlæring som kunne have taget tusinder af år” synes at antyde, at hvis alt skete samtidigt, i eet øjeblik, ville miraklet eliminere

nødvendigheden af at arbejde hen imod at korrigere forhold et for et. At sige at “tusind år” vil falde sammen ved hjælp af miraklet, synes at implicere, at en hel klump skyld, der involverer et bestemt offermønster, ville falde sammen igennem alle inkarnationer lineært.

Sv: Rigtigt. Hvis man tænker på dette ud fra billedet af en computer, der har alle disse offerprogrammer, når man beder om korrektion, trykker man faktisk på slettetasten, og sletter derved alle offerprogrammer. Det er på en måde derfor vi har brug for et billede af et tæppe, fordi det udtrykker den linearitet vi tror på. Men for bedre at forstå hvordan et mirakel virker, er et holografisk ikke-lineært billede, vist på en computerillustration, at foretrække. Der er en smuk passage i Tekstbogen, der illustrerer denne ide om at spare tid igennem tilgivelse:

Blandt dem vil din broder først blive set, men tusinder står bag ham, og bag hver eneste af dem står der tusinde mere. 5. De synes måske hver især at have et problem, som er anderledes end de andres. 6. Men de løses sammen. (T-27.V.10:4-6)

Lad os nu gå videre til sektion V i kapitel 1, paragraf 2. (T-1.V.2)

Den mirakelsindedes grundlæggende beslutning er, ikke at vente på tid længere end højst nødvendigt. Tid kan ødelægge, og den kan ødes. Derfor accepterer mirakelarbejderen med glæde tidskontrol-faktoren.

Sætning nummer to er tydeligt nok et ordspil. Kursets oversættere har det ret vanskeligt med den linie, fordi de ikke forstår det engelske vending “wasting time”, som ikke har nogen parallel på andre sprog. Det vigtige i den linie er, at vi kunne anvende tiden til vores fordel, ved at betragte den lineære tids verden som et klasseværelse hvor vi lærer, at tid ikke findes. Omtalen af “tids-kontrol”faktoren er en henvisning til det næste kapitel, hvor Jesus diskuterer nødvendigheden af at overlade alt hvad der ingen betydning har til ham, og underlægge vore egoer hans kontrol, så han kan komme til at vejlede os om det der faktisk betyder noget. (T-2.VI.1:3). Og så minder han os om, at “tid og rum er under min kontrol” (T-2.VII.7:9) Det betyder, at når vi overlader vore sind til ham, kan hans kærlighed dirigere os i den illusoriske

verden af tid og rum, så vi kan lære vore lektioner i tilgivelse igennem miraklet. På den måde spares det at “se på tiden” for os, for nu er Jesus vores videovejleder i stedet for egoet.

Spm: Kan det her betyde at forhaling er et egomiddel - at tiden kan ødelægge vores evner, eller at tiden svækker os?

Sv: Ja, og i den sætning finder vi et omvendt subjekt og prædikat. Vi taler om at spille tid, men dette siger at tiden spilder.

Han erkender, at hvert eneste sammenbrud i tiden bringer alle nærmere den endelige befrielse fra tiden, hvor Sønnen og Faderen er een.

Dette ser frem imod lektion 158, der som vi har set siger, at det tidspunkt, hvor åbenbaringen om at Faderen og Sønnen er een, allerede er passeret. Hovedideen i denne paragraf er, at alle sind er forenede. Det er derfor svaret på spørgsmålet i Håndbogen om: “Hvor mange Gudslærere er nødvendige til at frelse verden” er “een” (H-12.1:1). Fordi Jesu sind er fuldstændigt helbredt, er Sønforholdets sind også helbredt. Det er bevist at Soningsprincippet er sandt. Men vi mindes i Kurset om, at Helligånden holder denne helbredelsestanke - og en hvilken som helst kærlig tanke i Riget - for os, indtil det tidspunkt vi er parat til at acceptere den (T-6.V.C.1; T-9.II.3; T-11.VIII.2). Vi kan ikke undgå ansvaret for at acceptere den sandhed der allerede er til stede i vore sind. Så længe vi tror vi er i drømmen, har vore sind således behov for at blive helbredt; men på et andet niveau, er alles sind helbredt hvis Jesu sind er helbredt, fordi sind er forenede.

Lighed indebærer ikke lighed nu.

I illusionen om tid, synes nogle mennesker på tæppet at være nærmere hjemkomsten end andre. Nogle at have højere udviklede åndelige evner end andre; det er en kendsgerning i verden, der ikke kan benægtes. Den benægtes heller ikke af *Et Kursus i Mirakler*. Således taler Håndbogen for eksempel om lærer, udviklede lærere, og Læreres lærere. Den sidste

kategori omfatter naturligvis Jesus, der i tidens verden er mere udviklet end nogen af os. Men det er kun i tidens illusion. Som han siger:

Der er intet ved mig du ikke kan opnå. Jeg har intet, som ikke kommer fra Gud. Forskellen på os nu er, at jeg ikke har andet. Herved er jeg i en tilstand, som kun er potentiel i dig.

"Ingen kommer til Faderen uden ved mig", betyder ikke at jeg på nogen måde er adskilt fra dig eller anderledes end dig, undtagen i tid, og tid eksisterer ikke virkeligt. (T-1.II.3:10-4:1).

På samme måde minder Jesus os senere i teksten om ikke at fornægte vores oplevelse af skyld i drømmen om tid:

Du er ikke skyldfri i tiden, men i evigheden. (T-13.I.3:2)

Vores næste diskussion drejer sig om den anden sektion i kapitel 2. (T-2.II.5)

Soningen blev indbygget i troen på tid/rum, for at sætte en grænse for behovet for selve denne tro, og for i sidste instans at fuldende lærdommen. Soningen er den sidste lektion. Selve læreprocessen er tidsbegrænset, ligesom det klasseværelse hvor den finder sted.

Vi lavede tid og rum i det øjeblik egoet syntes at vise sig, og i det samme øjeblik "gav" Gud Helligånden som korrektionen, Soningens princip. Dette bliver altså grænsen for egoets verden af tid, og fastslår den kendsgerning at fejltagelsen er helbredt. (Som det tidligere er citeret, taler Jesus senere i kapitel 2 om at Soningen (eller Helligånden) er den grænse Gud har sat for Sønnens evne til at missskabe. (T-2.III.3:3))

Et Kursus i Mirakler anvender metaforer fra klasseværelset hele vejen igennem - selve titlen er pædagogisk. Således beskriver Kurset tidens og rummets verden som et klasseværelse. Når vi går i en klasse på et universitet, og klarer den, behøver vi den ikke længere. Situationen er den samme her. Soningen er den sidste lektion, og den totale accept af Soningen for een

selv, er den endelige erkendelse af at adskillelsen fra Gud aldrig fandt sted. Når vi til sidst har lært denne lektion, forsvinder klasseværelset, ligesom egoet selv.

Evnen til at lære har ingen værdi, når forandring ikke længere er nødvendig. Den evigt skabende har intet at lære. Du kan lære at forbedre dine opfattelser, og blive en bedre og bedre elev. Dette vil bringe dig i stadigt voksende overensstemmelse med Sønforholdet; men Sønforholdet selv er en fuldkommen Skabning, og fuldkommenhed er ikke et spørgsmål om grader. Kun så længe der er en tro på forskelle, er det meningsfuldt at lære.

Lærdom kan ikke eksistere i Himlen, hvor der kun er fuldkommenhed. Det er kun påkrævet at lære i denne verden. Set ud fra skema nummer 6 tror vi, at vi er på spiralen, og derfor har vi brug for at lære, at spiralen ikke er vores sande hjem. Når vi som sagt til sidst lærer vores lektie, forsvinder spiralen. Vores lærdom kan vokse fordi Helligånden har forenet sig med os på spiralen, for at hjælpe os med at korrigere og rette vores fejlopfattelser. "Sønforholdet" refererer til Kristi eenhed, som vi er en del af. I tæppeanalogien på skema 2, er Kristi eenhed repræsenteret på venstre side. Efterhånden som vi bevæger os mod venstre på skemaet, for eksempel fra "A" til "B" og stadigt længere tilbage, kommer vi i større og større overensstemmelse med Sønforholdets eenhed, Som den sidste linie i passagen fastslår, er det kun i den ufuldkomne og vanskabte verden af tid og rum vi finder grader, hvilket er en fejltagtig tro der nødvendiggør vores lærdom. Når vi først har lært vores lektioner fuldstændigt, er alt hvad der er tilbage i vore sind ren oplevelse af vores eenhed med Kristus og Gud. Men indtil da, er lærdom nødvendig til at hjælpe os med at aflære egoets tankesystem om forskelle.

Evolution er en proces hvor du synes at gå fremad fra een grad til den næste. 2. Du korrigerer dine tidligere fejltagelser ved at gå fremad.

Dette udsagn giver mening når du tænker på, at evolutionen går lineært frem igennem tiden. På samme måde taler næsten alle mennesker om deres spirituelle liv som en rejse, der også

bevæger sig lineært frem igennem tiden. *Et Kursus i Mirakler* anvender også dette billede, selvom det, som vi allerede har set, på et andet niveau lærer, at “rejsen uden afstand” allerede er fuldført, og faktisk aldrig fandt sted. I den forstand vil vores tæppe på skema 2 ikke gælde. Rejsens faktiske “bevægelse” er baglæns, og går frem fra højre til venstre, i stedet for det mere konventionelle lineære syn fra venstre til højre. Det angives i den næste linie fra teksten:

Processen er faktisk uforståelig i tidsmæssig forstand, fordi du vender tilbage efterhånden som du går fremad.

Vi oplever det som om vi udvikler os, men i virkeligheden vender vi tilbage til den Himmel vi tror vi har forladt. På skema 6 er tiden afbildet som en nedadgående spiral, og denne lodrette akse er faktisk en bedre model end den horisontale på tæppet. Andre steder taler *Et Kursus i Mirakler* om adskillelsen som en stige, hvor vi er på de nederste trin, og Helligånden leder os op ad den stige adskillelsen førte os ned ad. (T-28.III.1:2). Således går vi tilbage til udgangspunktet, som vi som sagt aldrig virkelig har forladt.

Denne synsmåde afviger i øvrigt fra den kendte jesuit Teilhard de Chardins, der så den biologiske evolutionsproces som stort set fuldført, og at vi spirituelt bevæger os mod noget han kaldte Omegapunktet, hvor vi erkender at vi alle er een. Men fra hans perspektiv som palæontolog tænkte han sig denne proces som en evolutionær udvikling, der udvikler sig over tid. Kontrasten til *Et Kursus i Mirakler* er tydelig, for her er helbredelsen af sindet allerede sket. Processen består i at acceptere Soningen, der allerede har fundet sted.

Soningen er det redskab hvormed du kan befri dig selv fra fortiden, efterhånden som du bevæger dig fremad. Den ophæver dine fortidige fejltagelser, og gør det således unødvendigt for dig, at blive ved med gå tilbage uden at komme nærmere din hjemkomst.

Dette er tydeligt hvis vi igen ser på skema 2: Vi ser hvordan miraklet (i dette tilfælde Soningen) sparer os tid ved at løfte os lodret op over tæppet, og på den måde befri os fra fortiden efterhånden som vi går fremad, og gøre det unødvendigt for os at gå tilbage i vores

egne fodspor, imens vi går fremad på vores hjemvej. Hvis vi tænker på dette i lyset af vores analogi på skema 3, betyder det, at vi ikke er nødt til at genspille den samme video, eller genopleve det samme offermareridt. Soningen ophæver vore fortidige fejltagelser, som i virkeligheden er skyldens fejltagelser, de fejltagelser vi holder fast ved i sindet.

I den forstand sparer Soningen tid, men ligesom miraklet, som den tjener, ophæver den ikke tiden. Lige så længe der er brug for Soning, er der brug for tid. Men Soningen har, som en fuldstændig plan, et usædvanligt forhold til tid. Indtil Soningen er fuldbragt, vil dens forskellige faser skride fremad i tiden, men hele Soningen står ved tidens afslutning. Ved det punkt er hjemkomstens bro bygget.

Hvis vi tænker på Soningen som Helligånden, kan vi se Ham stå udenfor tiden sammen med os (iagttageren), og vente på vores beslutning om at vågne op af drømmen. Det er det der menes med at sige, at Soningen går fremad i tiden, “men hele Soningen står ved tidens afslutning.” Der er en smuk passage i Arbejdsbogen, der siger det samme, og taler om Helligånden:

Vores Kærlighed venter os når vi går til Ham, og går ved siden af os og viser os vejen. Han svigter ikke i noget. Han er det mål vi søger, og Han er det middel vi går til Ham ved. (A-d.II.302.2)

Den næste gruppe citater fokuserer på Kursets distinktion imellem tid og evighed, og fortæller hvordan de begge er i vores sind. Hvis vi tænker på iagttageren på skema 3, repræsenterer egoet tiden og Helligånden evigheden. Begge tanker er i vores sind, og vi kan vælge hvilken vi vil identificere os med. Vi starter med introduktionen til kapitel 10 i Tekstbogen: (T-10.in.1)

Intet udenfor dig kan gøre dig bange eller kærlig, fordi intet er udenfor dig.

Det splittede sind indeholder alle illusioner, der projiceres ud fra sindet (iagttageren), men stadig bliver i sindet, fordi "ideer forlader ikke deres kilde". Derfor er alting i vore sind, og intet er udenfor: det indre og det ydre er eet og det samme. En lignende læresætning findes i lektion 70: "Min frelse kommer fra mig":

Den tilsyneladende pris for at acceptere dagens ide er denne: Det betyder, at intet uden for dig selv kan frelse dig; at intet uden for dig selv kan give dig fred. Men det betyder også, at intet uden for dig selv kan såre dig, eller forstyrre din fred, eller gøre dig urolig på nogen måde. A-d.I.70.2:1-2)

Og i Tekstbogen:

Intet kan såre dig, medmindre du giver det magt til at gøre det. (T-20.IV.1:1)

Se den store projektion, men se på den med beslutningen om at den må helbredes, og ikke med frygt. Intet du lavede har nogen som helst magt over dig, medmindre du stadig vil være adskilt fra din Skaber, og med en vilje der er imod Hans. (T-22.II.10:2)

Tid og evighed er begge i dit sind, og de vil være i konflikt, indtil du opfatter tid udelukkende som et middel til at genvinde evigheden.

Dybt nede deler vi alle troen på, at vi er i konflikt med Gud. Det er egoets grundlæggende tro, og en af de vigtigste ideer der fremsættes i "Kaoslovene" (T-23.II.) Vi vil fortsætte med at være i konflikt indtil vi lader Helligånden genfortolke tid for os, så den ikke længere ses som et angreb på Gud, som var grunden til at den blev lavet fra starten. Helligånden kan derimod hjælpe os med at se tid som et undervisningsredskab, der kan lære os at angrebet på Gud aldrig er sket. Så vil tiden ikke længere blive set som en modsætning til evigheden; spiralen er med andre ord blevet en lige linie, fordi alle opfattes som den samme. Den korrigerede opfattelse øger farten på hjemrejsen.

Dette kan du ikke gøre, så længe du tror at noget som helst der sker med dig, er forårsaget af faktorer udenfor dig selv.

Så længe vi tror vi er ofre for en verden Gud lavede, eller som blev lavet af kræfter udenfor vore sind, vil vi fortsætte med at opfatte tidens og rummets verden som virkelig. Så må vi nødvendigvis tro på, at egoets angreb på Gud er virkeligt, hvilket på grund af projektionens dynamik betyder, at vi tror at Gud gik til modangreb, og smed os ud af Himlen. Som *Et Kursus i Mirakler* fastslår om egoets tanker angående Gud i to meget stærk passager:

Og aldrig vil Gud ophøre med Sin hævn....., for i Sit vanvid må Han have denne erstatning for kærlighed, og slå jer ihjel. (T-23.II.13:3)

Hvis det (synden) var således, ville Himlen blive modstået af sin egen modsætning, der ville være lige så virkelig som den. Så ville Guds Vilje være splittet i to, og hele skabningen være underkastet lovene om to modsatrettede kræfter, indtil Gud bliver utålmodig, splitter verden ad og retter angreb mod Sig Selv. (T-26.VII.7:3-4).

Lige her er det naturligvis umuligt at se tiden som venlig, fordi vi allerede opfatter verden som grusom, det vil sige som Guds hævn over os.

Du er nødt til at lære, at tid udelukkende er til din disposition, og at intet i verden kan tage dette ansvar fra dig.

Dette afspejler en af de mere grundlæggende læresætninger i *Et Kursus i Mirakler*, nemlig at vi giver tiden, for slet ikke at tale om verden, magt over os. Vi giver mennesker magt til at såre os, og gøre os til ofre, og det gør tiden til en fjende fremfor den ven den kan blive, når Helligånden genfortolker den for os. I overensstemmelse hermed ønsker Kurset at vi bliver bevidst om at vi er ansvarlige for hvordan vi anvender tiden i illusionen, og at ingen anden kan holdes ansvarlig for dens virkninger på os - tiden er til vores disposition, det er ikke den anden vej rundt, som egoet vil have os til at tro. Verden er derfor, i sin oprindelse og i selve

sit væsen, egoets forsøg på at skjule, at sindet er ansvarligt for sine egne projektioner. Det er dette ansvar der må accepteres hvis vore sind skal blive helbredt, og tiden blive set som vores allierede i Soningen.

Lad os nu gå videre til den sidste paragraf i kapitel 10 (T-10, V.14):

Arrogance er fornægtelse af kærlighed, fordi kærlighed deler og arrogance holder tilbage. Så længe de begge synes ønskværdige for dig, vil begrebet at vælge, som ikke er af Gud, blive hos dig.

Så længe vi tror der er et valg i verden, imellem Gud og egoet, og at vi ønsker dem begge - sommetider ønsker vi egoets arrogance, sommetider ønsker vi Guds Kærlighed - vil vi blive ved med at være i konflikt. Vi bliver her mindet om serien af tre af lektionerne:

“Den verden jeg ser indeholder intet jeg ønsker”

“Hinsides denne verden er der en verden jeg ønsker”

“Det er umuligt at se to verdener” (A-d-I.128,129 130)

Som før sagt ender det allsammen med valget. At vælge er illusorisk, fordi valg blandt forskellige muligheder er umuligt i Himlens absolutte eenhed. Men når først ideen om valg imellem Gud og egoet er kommet ind i drømmen i det splittede sind, er det at lære at vælge imellem Helligåndens Soning og egoets soning meningsfuldt:

Evnen til at lære er en færdighed du har lavet, og givet dig selv..... Men du vil lære dem, for at lære dem, er det eneste formål med din evne til at lære, som Helligånden ser i hele verden. (T-31.I.5:1,5).

Selvom dette ikke er sandt i evigheden, er det sandt i tiden, således, at der vil være valg så længe tiden varer i dit sind.

Dette er en anden måde Kurset kontrasterer tidens og evighedens verden på. Som sagt er der ingen valg i Himlen. Begrebet fri vilje, som vi almindeligvis tænker på det, har ingen mening i Himlen, siden vi er en del af Gud, og derfor ikke kan have en vilje der er adskilt fra Hans. Derfor kan vi ikke vælge at være adskilt fra Ham. Kun i en dualistisk drømmeverden hvor Gud og Hans Søn er adskilte, har begrebet fri vilje mening. Men Himlen er en ikke-dualistisk tilstand, hvor Gud og Kristus er forenede, og derfor er Deres Vilje een. Som *Et Kursus i Mirkaler* siger:

Gud deler Sit Faderskab med dig, der er Hans Søn, for Han skelner ikke imellem hvad der er Ham Selv, og det der stadig er Ham Selv. Det Han skaber er ikke adskilt fra Ham, og ingen steder ophører Faderen og begynder Sønnen som noget der er adskilt fra Ham.
(A-d.I.132.12:3-4)

Den samme ide udtrykkes i en tidligere lektion:

5. Luk så dine øjne for den verden du ser, og iagttag i det stille mørke de lys, som ikke er af denne verden tændes et for et, indtil det mister al mening hvor det ene begynder og det andet slutter, efterhånden som de løber sammen til eet. (A-d.I.129.7:5)

Begrebet fri vilje er dog meningsfuldt når det omformuleres til at betegne, at vores vilje er fri. Men det betyder ikke fri vilje på valgniveauet, fordi Guds Søn kan ikke vælge at være noget andet end det Gud skabte ham til at være. Fri vilje betyder således viljens frihed: Guds og Hans Søns Vilje kan fængsles af egoets illusioner. Som Kurset siger:

12. Riget er fuldkomment forenet og fuldkomment beskyttet, og egoet vil ikke stå sig imod det.
13. Amen.

Og senere:

Og Himlen selv repræsenterer kun din vilje, hvor alt hvad der er skabt er til dig.....Hvor er det vidunderligt at gøre din vilje! For det er frihed. Intet andet burde nogensinde kaldes ved frihedens navn. Hvis ikke du gør din vilje, er du ikke fri. Og ville Gud lade Sin Søn være uden det han har valgt for sig selv? Gud ønsker ikke Sin Søn gjort til fange af det han ikke ønsker. Han forener Sig med dig i at ville, at du skal være fri.....Din vilje er grænseløs; det er ikke din vilje at den skal være bundet. Det der ligger i dig, har forenet sig med Gud Selv i hele skabningens fødsel.....Tro ikke, at Han Som har gjort dig til medskaber af universet sammen med Sig, vil binde dig. Han ønsker kun for evigt og i evighed at bevare din vilje uden grænser. (T-30.II.1:8;2:1-5,8-9;3:4-5;4:4-5)

Derfor har valg og beslutning kun mening i denne verden, der synes at være udenfor Gud. Her forekommer det os at vi er i stand til at vælge enten egoet eller Helligånden. I den virkelige verden, hvor det at vælge hører op, er der kun Himlens spejling: Helligåndens Kærlighed.

Tiden selv er dit valg. Hvis du vil huske evigheden, må du kun se på det evige.

I denne verden ser vi ikke på det evige i Guds forstand eller i åndelig forstand, som ikke kan opfattes. Vi ser på “det evige” som det er oversat for os af Helligånden, hvilket betyder at se på Kristi Ansigt, at se på nogen med fuldstændig tilgivelse, at se alt og alle som den samme. Det er det *Et Kursus i Mirakler* mener med vendinger som “hellighedens spejling” og “evighedens herolder”. Som Arbejdsbogen fastslår:

Gud har intet navn. Og alligevel bliver Hans Navn den sidste lektion om at alle ting er een, og med denne lektion forsvinder al lærdom. Alle navne forenes; alt rum fyldes med sandhedens genspejling..... Oplevelse må nødvendigvis komme for at fuldstændiggøre Ordet. Men først må du acceptere al virkeligheds Navn, og forstå at de mange navne du har givet dens aspekter har fordrejet det du ser, men ikke har forstyrret sandheden overhovedet.....Og selvom vi benytter forskellige navne til hver bevidsthed om et

aspekt af Guds Søn, forstår vi at de kun har eet Navn, Som Han har givet dem. A.d.I.184.12:1-3;13:2-3; 14:1)

Hvis du vil huske evigheden, må du kun se på det evige. Hvis du tillader dig selv at blive optaget af det tidsbegrænsede, lever du i tiden. Som altid vil dit valg være bestemt af det du værdsætter. Tid og evighed kan ikke begge være virkelige, fordi de modsiger hinanden. Hvis du kun vil acceptere det der er tidløst som virkeligt, vil du begynde at forstå evigheden og gøre den til din.

Dette henviser til egoets måde at anvende tid på, som medfører fokus på fortidens synder, der forstærkes af vores skyld, og dernæst projiceres ud på fremtiden, og får os til at tro vi vil blive straffet. Dette er selvfølgelig en del af egoets plan om at binde os til sin verden, og derved forårsage at vores bevidsthed trækkes væk fra Helligåndens verden af tilgivelse, der er Hans ækvivalens til Himlens evige Kærlighed. I denne verden vælger vi faktisk tiden, fordi det er der vi tror vi er, men det er Helligåndens fortolkning af den, som bliver en spejling af Himlens evighed for os. Det er altså et spørgsmål om hvad vi vælger. I de foregående passager betragtes det som valget imellem tiden og evigheden; andre steder er det imellem egoet og Helligånden, eller imellem et mirakel og en beklagelse. I vores oplevelse af denne verden kan vi klart nok ikke virkeligt vælge tidløshed, som ikke kan kendes her. Jesus refererer som sagt her til tidløshedens udtryk i denne verden, der kan tænkes som tilgivelse, der er “spejlingen af Guds Kærlighed på jorden” (A-d.I.60.1:5)

Vi går nu videre til den første sektion i kapitel 13 i Tekstbogen. Den sektion indeholder den passage jeg brugte som inspiration til ideen om tiden som et tæppe. Det er faktisk det eneste sted i “*Et Kursus i Mirakler*” der omtaler “tæppet”. Vi begynder med den tredje paragraf. (T-13.I.3)

Når du betragter dig selv, og ærligt dømmer det du gør, fristes du muligvis til at undre dig over hvordan du kan være skyldfri.

Det er sandt om alle der begynder at tænke over hvor enorme deres følelser af værdiløshed og utilstrækkelighed er. Tanken om at være uskyldig forekommer absolut umulig. Men det er naturligvis også nøjagtigt den bedømmelse egoet vil have os til at foretage. Det er faktisk dets oprindelige dom over os. For det er troen på vores nedarvede skyld, der gjorde det nødvendigt at lave verden som et forsvar imod Guds uundgåelige straf for den synd der aldrig kan fjernes: den synd der blev begået “kan ikke gøres ugjort. 13. Blodet kan aldrig fjernes” (H-17.7:12-13). Nu fortæller Jesus os i en linie jeg allerede har omtalt, at vi ikke behøver at betragte os selv som uskyldige for at kunne blive helbredt:

Men tænk over dette: Du er ikke skyldfri i tiden, men i evigheden.

Denne ekstremt vigtige linie, som jeg allerede har citeret, er skrevet til de studerende der stræber efter at gøre sig fuldstændigt fri af alle specielle forhold, og så føler sig skyldige fordi de ikke har nået deres mål. Jesus siger meget klart, at i tidens verden, i dualitetens verden, er vi skyldige, og at vi vil opleve alt det der følger med skyld - vrede, depression, angst og sygdom. Det er derfor vi er kommet til denne verden, som Tekstbogen senere forklarer:

Koncentrer dig kun om den, (din villighed) og lad dig ikke forstyrre af at den er omgivet af skygger. 5. Det er derfor du er kommet. 6. Hvis du kunne komme uden dem, ville du ikke have brug for det hellige øjeblik. (T-18.IV.2:4-6)

Og fra Håndbogen:

Så fortvivl ikke over begrænsningerne. 2. Det er din funktion at undslippe dem, men ikke at være uden dem. (H-26.4:1-2)

Derfor er vi skyldfri i evigheden; i tiden, hvor vi tror vi er, er vi skyldige per definition, fordi tiden blev lavet ud af skyld. Derfor bliver vi ikke bedt om at være fuldkomne her, men ganske enkelt om at have villigheden til at blive fuldkomne igennem at lære hvordan vi skal tilgive

os selv, eller undslippe, de begrænsninger der er påtvunget af vores tankesystem om synd skyld og frygt.

Du har “syndet” i fortiden, men der er ingen fortid. Altid har ingen retning.

Her finder vi både niveau eet og to udtrykt i to komprimerede sætninger. “Retning” antyder helt klart en kontrast imellem det sted vi er og det sted vi går til, og det har kun mening i en verden af form. “Altid” er ikke-dualistisk, og har derfor ingen kontrast eller retning.

Tiden synes at gå i een retning, men når du når dens afslutning, vil den rulle sig sammen som et langt tæppe der er bredt ud langs fortiden bag dig, og forsvinde. Så længe du tror Guds Søn er skyldig, vil du gå langs med dette tæppe, og tro det fører til døden. Og rejsen vil synes lang og grusom og meningsløs, for sådan er den.

Denne rejse er tidens verden, “lang, grusom og meningsløs”. Det er skyldens vej, tæppets struktur. Når vi fuldstændigt accepterer Soningen for os selv, og ophæver troen på at skyld er virkelig, er behovet for tid forbi, og derfor ruller tæppet op og forsvinder.

I den ovenfor citerede passage opstiller Jesus en syllogisme der er typisk for hans præsentation af Kurset:

Hvis jeg er skyldig, er jeg i tiden.

Jeg er skyldig.

Derfor er jeg i tiden. (eller oplever i det mindste tiden som virkelig)

Han siger også:

Hvis jeg er i tiden, må jeg nødvendigvis være skyldig.

Jeg er i tiden (eller tror i det mindste at jeg er)

Derfor må jeg nødvendigvis være skyldig.

For at kunne fjerne os fra tidens fængsel, må vi derfor ophæve skylden ved at løsne vores tro på at tid og rum er virkelige. Det er den rolle tilgivelse har, og formålet med *Et Kursus i Mirakler* er at undervise os så vi vælger det.

Den rejse Guds Søn selv har bestemt sig for er i sandhed nytteløs, men den rejse hans Fader sender Ham ud på, er befrielsens og glædens rejse.

Tidligere i Tekstbogen siger Jesus at "rejsen til korset bør være den sidste "nytteløse rejse" vi foretager. (T-4.in.3:1). Bortset fra de åbenlyse henvisninger til sin egen korsfæstelse, anvender Jesus ordet som et symbol for egoets tankesystem af lidelse, opofrelse og død. Egoets rejser er derfor unyttige og går ingen steder hen, hvorimod Helligåndens rejse fører os væk fra drømmen om død - der symboliseres ved korset - ved at vække os. Det er faktisk ikke en rejse, for som sagt har rejsen ingen afstand og er allerede forbi. Men for os er det en rejse på grund af vores oplevelse af os selv som tids- og rumbegrænsede væsener. Rejsen består altså i den proces det er at ophæve denne egoidentitet, og med glæde frisætte erindringen om hvem vi virkeligt er.

Faderen er ikke grusom, og Hans Søn kan ikke såre sig selv. Den hævn han frygter, og som han ser, vil aldrig røre ham, for selvom han tror på den, ved Helligånden at den ikke er sand. Helligånden står ved tidens afslutning, hvor du må være fordi Han er med dig.

Der er en stemme i vore sind der altid fortæller os, at Gud aldrig kan straffe os, at vores frygt er ubegrundet og ikke berettiget. Men egoets stemme synes at overdøve Helligåndens, og dets forfærdede stemme skriger bestandigt, at Gud helt sikkert vil straffe os, om ikke med det samme, så uden tvivl i fremtiden. Det tilsyneladende paradoks, at Helligånden står ved tidens afslutning sammen med os, selvom Han alligevel er til stede sammen med os på rejsen, er forståeligt i lyset af vores tidligere diskussion af, at tiden allerede er forbi, selvom vi oplever os som om vi er her. Det er parallelt med udsagnet (der er omtalt tidligere) om, at vi var med Jesus da han opstod (O.6.5:5). Det vil sige, da han vågnede af drømmen, og stod ved tidens

afslutning, var vi med ham, samtidigt med at han bliver sammen med os i drømmen. Fordi sind er forenede, må vi nødvendigvis være med ham, fordi Sønforholdet er forenet, selvom det stadig er muligt for os at tro, at vi kan adskille os fra tanken om eenhed.

Han har allerede ophævet alt det der er Guds Søn uværdigt, for det var Hans mission, givet Ham af Gud. Og det Gud giver har altid været.

Således står Helligånden som sagt ved tidens afslutning, og spejler Guds kærlige tilstedeværelse i vore sind. Vores sande virkelighed er Kristus, og for at gentage den vigtige linie er vi “stadig hjemme i Gud, imens vi drømmer om eksil”. (T-10.I.2:1). Helbredelsen af adskillelsen er allerede fuldbragt, tæppet er allerede rullet tilbage. Der er dog stadig det problem, at vi sidder foran skærmen, og ser på noget vi endnu tror er virkeligt.

Den sidste linie i den paragraf “Og det Gud giver har altid været” synes at være en læresætning der er i overensstemmelse med kirkens traditionelle teologi, nemlig at Helligånden altid har været med Gud. Men *Et Kursus i Mirakler* lærer os noget ganske andet: Helligånden blev skabt og givet af Gud som svar på adskillelsen: nemlig Soningen. Dette kan forstås på to niveauer, som de fleste ting i Kurset kan. Siden Helligånden er en del af Gud og en forlængelse af Hans Kærlighed, har Han altid været; men Hans specifikke funktion som budbringer til Sønnen i adskillelsen, og som kommunikationsled imellem Gud og Hans Søn opstår først efter adskillelsen, og hører derfor til drømmen. Men som det er nævnt tidligere, er en sådan diskussion om Helligånden metaforisk, og bør ikke tages bogstaveligt, som om Gud gav et svar på et problem, der ikke eksisterer.

Du vil se mig, når du lærer at Guds Søn er skyldfri.

“Mig” er selvfølgelig Jesus, og det der holder ham skjult for os, er skyld. Når han for eksempel siger, at han er i det hellige forhold (T-19.IV.B.5:3-4;8:3) betyder det ikke, at han ikke er i det specielle forhold. For så vidt som han er i vore sind, er hans kærlighed altid med os. Men det specielle forhold er skyldens hjem, og det er skyld, der vil holde den person der repræsenterer skyldfrihed skjult for os. Skyld fungerer således som et slør, der holder

skyldfrihedens lys, som Jesus holder, væk fra vores oplevelse. Nu vi er ved det bør man ikke tro at dette udsagn antyder, at vi bogstaveligt ville “se” Jesus. Men det skal forstås som et udtryk for vision, der er en holdning sindet indtager, og ikke har noget at gøre med opfattelse. Med Hamlets ord, vil vi se Jesus med “sindets” øje.

Han har altid søgt sin skyldfrihed, og han har fundet den. For enhver søger at undslippe det fængsel han har lavet, og måden at finde befrielse på er ham ikke nægtet. Siden den er i ham, har han fundet den. Hvornår han finder den er kun et spørgsmål om tid, og tid er kun en illusion.

Denne ide giver mening når vi tænker på, at den tilsyneladende adskillelse allerede er ophørt, og at den ret-sindede del af det splittede sind ved dette på eet plan, selvom resten af det splittede sind faktisk endnu ikke har accepteret det. Det vi tror vi har gjort, er allerede ophævet; vi har fundet en vej ud af fængslet, og venter kun på vores accept af det der altid er der. Det er således kun et spørgsmål om tid at vi vælger det uundgåelige.

Helligånden er i det splittede sind, og fortæller os altid at drømmen er forbi. Fordi vi identificerer os med egoet, får vores situation os til at vælge mareridt i stedet for lykelige drømme. Vi foretrækker at have ret frem for at være glade (T-29.VII.1:9). Processen med at skifte tænkemåde synes at tage tid, men som sagt er tid kun en illusion. Man kan i øvrigt se, at passager som denne ikke giver nogen mening, uden en vis forståelse af den underliggende metafysiske lære om tidens fundamentale uvirkelighed; eller mere konkret af ideen om at tiden er forbi, og at vi blot gen-oplever noget der allerede er forsvundet.

Kapitel 7

SKYLD: EGOETS MÅDE AT ANVENDE TID PÅ

Før vi går til de næste passager, vil jeg sige lidt mere om den måde egoet anvender tid på. Vi har talt om tid på niveau to, som ikke er den metafysiske synsmåde vi anlagde i første del.

Her er sammenhængen, at alt hvad egoet har lavet, og fortsætter med at anvende, er et forsvar imod Gud. Måske er det stærkeste af disse forsvar tiden, som blev lavet af egoet som en måde at beskytte sig selv på imod den trussel det opfatter fra evigheden. I den forbindelse er skyld egoets mest effektive redskab til at sikre at vi tror på tiden, fordi det er skyld der fortæller os, at vores fortids synder er sket og er virkelige, som vi vil komme til at se i nogle af de passager vi skal til at studere. Dette betyder, at den straf, som skylden fortæller os at vi fortjener, skal frygtes i fremtiden. På den måde gør egoet både fortid og fremtid virkelige, hvorved det forankrer sin version af tiden sikkert, idet den skjuler nuet, som er vinduet til evigheden.

En af de fremtrædende ideer vi finder i mange, om ikke alle, verdens spirituelle systemer, både østlige og vestlige, er, at fordi tiden er virkelig, er frelsen nødt til at være helt i overensstemmelse med tidens love. I vesten, og især indenfor kristendommen, læres mennesker, at måden at sone fortidens synder på, er at ofre sig og lide lige nu, så Himlens belønninger vil blive sikret i fremtiden. Dette forstærker selvfølgelig egoets lineære tidsforsvar. Den østlige parallel til denne ide er karmaloven, der også hviler tungt på ideen om at tid er lineær. Denne østens synsmåde påstår, at vi er nødt til at arbejde os igennem vore fortidige synder igennem successive reinkarnationer, som er en anden måde at sige på, at vores frelse ligger i fremtiden.

Helt klart er en vigtig pointe, som vi allerede har talt om, og som vi møder hele vejen igennem *Et Kursus i Mirakler*, at frelse er nu. Det er nuet der er repræsenteret af iagttageren på skema 3. Vi får ikke frelsen igennem hændelserne indeni kalejdoskopet, som er den højre side af skemaet. Vi får den ved at vælge, udenfor tiden, at opgive alt hvad der synes at være i tiden. Kurset taler ikke om den samme slags ting vi for eksempel finder i gestaltterapien, der også understreger her og nu. Kursets “her og nu” ligger på et meget dybere niveau. Det er ikke specielt optaget af simpelt hen at leve i nuet, og opgive fortiden, som er en proces der stadig er fokuseret på kroppen, selvom dette er en vigtig del af processen. Dets grundlæggende mål er helt at opgive ideen om tid. Det er derfor Kurset hele tiden understreger at frelse er nu, i det hellige øjeblik, der direkte fører os ud af tidens linearitet. Lige der bryder hele tidens forsvarsorienterede væsen sammen, og selve egoet forsvinder “ind i den intethed hvorfra det kom” (H-13.1:2). De passager vi kommer til at se på nu afspejler denne karakteristiske måde

at betragte tiden på. Vi begynder med paragraf fire i “Tidens Funktion” i kapitel 13 (T-13.IV.4)

Egoet har en besynderlig forestilling om tid, og du kunne meget vel begynde med at sætte spørgsmålstejn ved denne forestilling.

Som Jesus gør mange andre steder i Kurset, beder han os om at se på egoets tankesystem sammen med sig. To andre fremtrædende eksempler følger lige efter, inklusivt det vi allerede har citeret i I del.

Frygt ikke for at se på det specielle had-forhold, for friheden ligger i at se på det.....Når du ser på det specielle forhold, er det nødvendigt først at forstå at det indebærer megen lidelse. (T-16.IV.1:1; T-16.V.1:1)

Når du ser på det specielle forhold, er det nødvendigt først at forstå at det indebærer megen lidelse..... Lad os derfor roligt se på dem, så vi kan komme til at se ud over dem, og forstå det de er, og ikke det de vil påstå at være. Det er afgørende at det forstås hvad de tjener til, for hensigten med dem er at gøre sandheden meningsløs, og at angribe den. Her er de love der styrer den verden du lavede. Og dog styrer de intet, og de behøver ikke at brydes; kun set på og gået forbi. (T-23.II.1:1, 4-7)

I denne specielle række af passager, beder Jesus os om at undersøge egoets manipulatoriske måde at anvende tid på igennem skyld og frygt. Når vi først kan forstå denne dynamik, og erkende formålet med skylden, kan vi træde tilbage og forstå at vi ikke er skyldige af de grunde vi tror. Alt hvad der er sket er, at vi har spillet egoets video i stedet for Helligåndens, og har forankret os i en tro på at skyld og frygt var virkelige og berettigede. Problemet er aldrig hvad vi tror vi er skyldige i eller bange for, men derimod at vi har valgt at blive slave af tidens skyld og frygt. Således tillader forståelsen af den måde egoet anvender tiden på os, at træffe et andet valg, og det igen tillader os at tage et vigtigt skridt i retning af at blive fri for det fængslende i egoets tankesystem.

Nu vender vi tilbage til kapitel 13 i Tekstbogen (T-13.IV.4:2).

Egoet investerer stærkt i fortiden, og tror i sidste instans, at fortiden er det eneste aspekt af tid der er meningsfuldt. Husk at dets understregning af skyld sætter det i stand til at sikre sin kontinuitet, ved at gøre fremtiden magen til fortiden, og således undgå nutiden. Ved ideen om at betale for fortiden i fremtiden, bliver fortiden det der afgør fremtiden, og gør dem kontinuerlige uden en mellemliggende nutid. For egoet betragter kun nuet som en kort overgang til fremtiden, hvor det bringer fortiden til fremtiden, ved at fortolke nutiden i fortidige begreber.

Vi har talt om egoets kontinuitet længe nok, så vi behøver ikke igen diskutere dets dynamik i detaljer. Ifølge egoet er "Kontinuitet" sammenkædning af fortid og fremtid, der så bliver et forsvar imod den "sande" kontinuitet i nuet, som hele tiden fører mod Himlen. Modsat er egoets kontinuitet dets Himmel, som blot er helvede. De mere fremtrædende psykologiske teorier, der næsten alle er afledt fra Freud, er eksempler på dette. Sådanne teorier påstår typisk på en eller anden måde, at barnet er mandens fader, det vil sige, at det der sker i fortiden fængsler os, og bestemmer hvordan fremtiden vil blive. Det er som om vore fortidige oplevelser udskærer fremtiden i sten, hvis kerne aldrig kan forandres, men kun klædes anderledes på. Alt opleves så igennem filteret fra vores skyldige fortid.

"Nu" har ingen mening for egoet. Nuet minder det blot om fortidig lidelse, og det reagerer på nuet som om det var fortiden. Egoet kan ikke tolerere befrielse fra fortiden, og selvom fortiden er forbi, forsøger egoet at bevare dens billede, ved at reagere som om den var tilstede.

Grunden til at "nu" ingen mening har er naturligvis, at i det hellige øjeblik, der er nu, slipper vi fortidens skyld og frygten for fremtiden, der havde skjult Helligåndens stadige tilstedeværelse. Således er det at sige, at egoet ikke kan tolerere befrielse fra fortiden, ikke anderledes end at sige, at egoet er bange for kærlighed, eller at egoet er bange for tilgivelse.

Tiltrækningen fra skylden bliver så den måde egoet beskytter sig imod Helligåndens Kærlighed, for accepten af denne Kærlighed betyder enden på dets tankesystem.

Det (egoet) dikterer dine reaktioner overfor dem du møder i nutiden ud fra et fortidigt synspunkt, og skjuler deres nuværende virkelighed. Resultatet er, at hvis du følger egoets diktat, vil du reagere overfor din broder som om han er en anden, og det vil med sikkerhed forhindre dig i at se ham som han er.

Åbningssætningen foregriber senere diskussioner om specielhed, og især sektionen “fortidens Skygger” i kapitel 17. Når vi først ser igennem fortidens filter, kan vi ikke se det Kristuslys der skinner i andre. Vi vil derimod kun se en skygge af skyld, som vi har anbragt der. Vi anbringer den der, fordi vi har projiceret den ud af vore sind, som et magisk forsøg på at undgå skylden fra vores egen fortid. Et eksempel på det er mennesker der har uløste konflikter med deres fader, og med autoritetsfigurer i det hele taget, der så ser en hvilken som helst autoritetsfigur som om han var deres fader. Autoritetsproblemets grundlæggende oprindelse er selvfølgelig vores tro på adskillelsen fra Gud, der er den eneste Autoritet. Se for eksempel de to sidste sektioner i kapitel 3 i Tekstbogen for en diskussion om dette vigtige emne. (T-3.VI, VII)

Og du vil modtage budskaber fra ham ud af din egen fortid, fordi du ved at gøre den virkelig i nuet forbyder dig selv at opgive den. Du nægter således dig selv budskabet om befrielse, som hver eneste broder tilbyder dig nu.

“Budskabet om befrielse”, som er budskabet om tilgivelse, er, at der ingen fortid er, fordi der ingen synd og skyld er. Det er den afgørende faktor, fordi det er skyld der holder egoets tidssystem sammen. I mit valg af den måde jeg vil se en anden på, er mit valg af den måde jeg vil se mig selv på: skyldig eller uskyldig, fængslet eller fri.

Spm: Hjernen har formodentlig været programmeret igennem evolutionens æoner til, konstant at reagere på fortiden. Faktisk forekommer det jo som om al tanke beskæftiger sig med den. Hvilken metode kan vi bruge til at ophæve dette mønster af handling-reaktion?

Sv: Krishnamurti talte ofte om det. Det første skridt er at erkende, i det mindste intellektuelt, nøjagtigt hvad formålet med tid er set fra egoets synspunkt. Rent praktisk, skal vi træde tilbage så hurtigt vi kan, og se på os selv blive fanget, så snart vi begynder at blive vrede, for det betyder at vi allerede er fanget midt i egoets tankesystem. Det er det "den lille villighed" drejer sig om; der er virkelig ingen anden måde. Ideen er at stoppe egoreaktionen så nær som muligt ved dens startpunkt.

Denne proces er forresten magen til den buddhistiske praksis med at træde tilbage og iagttage sine tanker, og den er ekstremt nyttig som øvelse. Vi forsøger ikke at stoppe tankerne, men simpelthen at træde tilbage og iagttage dem. Som en følge af det formindskes styrken af disse tanker, fordi deres styrke ligger i ikke at iagttage dem. Hvis vi træder tilbage og iagttager os selv blive ophidsede, kan den del der iagttager ikke være den del der bliver ophidset. Dette indleder processen med at svække vores identifikation med egoet. *Et Kursus i Mirakler* forklarer, at vi ikke har andet valg end at vælge enten egoet eller Helligånden som vejleder. Der findes ikke andre alternativer, og vi kan ikke ikke vælge. Som Tekstbogen siger:

Men - du kan ikke tage beslutninger alene. 4. Det eneste spørgsmål er faktisk hvad du vælger at tage dem med. 5. Det er virkelig alt.Du vil ikke tage beslutninger alene, uanset hvad du beslutter. 8. For de tages enten med afguder eller med Gud. 9. Og du beder enten anti-Krist eller Kristus om hjælp, og den du vælger vil forene sig med dig, og fortælle dig hvad du skal gøre. (T-30.I.14: 3-5; 7-9)

Egoet forsøger at lære os, at når først vreden er begyndt, er det en kædereaktion der må følge sin kurs til enden, og først på et eller andet fremtidigt tidspunkt - nogle timer, en dag eller to senere, osv. - er det forbi, og vi er tilbage til det normale igen. I en forstand er vi naturligvis stadig fanger, fordi vi stadig er offer for vreden indtil en gang i fremtiden, når vi igen er

fredelige. På den måde er denne holdning stadig rodfæstet i et lineært syn på tiden, og bekræfter derved ideen om, at vi er fanger af det vi har lært i fortiden.

Vejen ud af dette fængsel er som sagt simpelthen at stoppe reaktionen så hurtigt som muligt. Jeg indrømmer at det er meget vanskeligt at gøre dette, i hvert fald i begyndelsen. Men hvis det var let, ville Jesus ikke tale om denne vanskelighed så ofte som han gør. At træde tilbage og iagttage os selv gå igennem processen er nyttigt selvom vi ikke kan stoppe den. Det er bedre at iagttage sig selv gå igennem den, end at være et hundrede procent i den. Det er virkeligt fremskridt. Og når vi kan se på vores egoangreb roligt og venligt, det vil sige med Jesu eller Helligåndens venlige kærlighed ved siden af os, har vi faktisk fuldført vores del af tilgivelsesprocessen. Det er at se med denne kærlighed ved siden af os, der udgør de tre trin i tilgivelsen jeg har omtalt andetsteds. (Se for eksempel "Tilgivelse og Jesus" fjerde udgave s. 55-61)

Her fortsætter vi nu med det midterste af paragraf seks i "Tidens Funktion" (T-13.IV.6:6)

Egoet vil bevare dine mareridt, og forhindre dig i at vågne og forstå de er forbi.

Det kan man tænke sig på den måde, at man sidder foran skærmen og har to knapper at trykke på, mareridtsknappen og knappen til den lykkelige drøm. Egoet forstærker konstant ideen om, at vores mareridtsverden er virkelig: Synd og skyld er kendsgerningerne, og straffen er fortjent. Som vi har set er det grundlaget for egoets fortids- og fremtidsdimensioner i egoets tidssystem, og er det egoet vil have os til at vælge fremfor Helligåndens knap, der lærer os, at det eneste øjeblik er nu. Hans lære er, at tilgivelse, ikke frygt, er vores virkelighed i denne verden. Når vi træffer det rigtige valg går vi ind i den lykkelige drøm, som efterhånden fører til at vi vågner.

Spm: Sommetider tilbringer mennesker, der føler sig ensomme i deres aktuelle situation, en masse tid med at fremkalde minder om deres barndom, eller deres børns barndom etc., Er det en måde at bruge deres fortid til at holde deres egodrøm intakt på?

Sv: Absolut. Det er det Kurset mener med fantasier, og fantasier er altid et forsvar imod en virkelighed vi ikke ønsker at have noget med at gøre. Så trækker vi os tilbage ved at vende os mod minderne fra fortiden - enten smertelige erindringer, der så tillader os at sige: “Jeg var offer, og det er derfor jeg er så ulykkelig”, eller behagelige minder, der fører til: “Tiderne var vidunderlige dengang”, hvad de selvfølgelig aldrig var i virkeligheden. Men troen på at vores fortid var lykkelig, sætter os i stand til at føle os lige så ulykkelige som hvis vores fortid var forfærdelig, for vi føler os retfærdiggjort i vores aktuelle oplevelse af at være offer, igennem kontrasten til vores vidunderlige fortid. Egoet får os i en fælde uanset drømmens form.

Lad os gå videre til den næste paragraf (T-13.IV.7)

Det er tydeligt, at Helligåndens opfattelse af tid er nøjagtigt den modsatte af egoets. Årsagen er lige så klar, for de opfatter formålet med tid diametralt modsat. Helligånden fortolker formålet med tid som at gøre behovet for tid unødvendigt. Han betragter tidens funktion som midlertidig, fordi den kun tjener Hans undervisningsfunktion, som per definition er midlertidig.

Dette er en almindelig struktur i mange af Tekstbogens sektioner, hvor egoets synspunkt sættes overfor Helligåndens. Formålet med egoet er at lære os, at tid er virkelig, hvorimod Helligåndens mål er at lære os præcist det modsatte. Den sidste sætning er faktisk et ordspil. Tidens funktion er tidsbegrænset, fordi den ikke skal vare ved. Den er også tidsbegrænset, fordi den per definition foregår i tiden. Formålet med tid, som er tilgivelse, blev givet af Helligånden som svar på egoets formål med tid, som er skyld.

Vi fortsætter med en passage der delvist er citeret tidligere.

Han understreger derfor det eneste aspekt af tid, som kan udvides til det uendelige, for nu er den nærmeste tilnærmelse til evigheden denne verden kan tilbyde. Det er i “nuets” virkelighed, uden fortid eller fremtid, at begyndelsen af værdsættelsen af evigheden ligger. For kun “nu” er her, og kun “nu” frembyder mulighederne for hellige møder, hvor der kan findes frelse.

Vi opererer stadig på det andet niveau, indenfor denne verdens illusoriske natur, hvor tiden ses som lineær - fortid, nutid og fremtid. Men Helligånden hjælper os med at udnytte denne linearitet til at tilgive fortiden, slippe frygten for fremtiden og så at fortsætte med at beholde nuet. Vi taler således helt tydeligt ikke om evigheden, som er uafhængig af tid, men derimod om de trin i drømmen, der vil føre os til Himlen. Der er et andet punkt. Som jeg nævnede før bør dette ikke forveksles med gestaltterapiens understregning af nuet, "her-og-nu", for dette ses kun indenfor lineær tid, i en "denne verden" sammenhæng. I modsætning til det taler *Et Kursus i Mirakler* om at udnytte "nuet" til at lede os fuldstændigt hinsides tiden. Hertil føjer sig, at den rent psykologiske holdning til at værdsætte nuet, fremhæver vore følelser: Vi lever med vore følelser i nuet. Kursets forståelse er, at følelser ikke er nøglefaktoren, men de er derimod virkninger af de tanker der giver anledning til følelserne.

Spm: Faktisk, kan man ikke sige, at de følelser vi oplever, antageligt i nuet, ifølge gestaltterapien, i virkeligheden er fortiden ifølge Kurset? De forekommer ikke virkelig i nuet, for det virkelige "nu" er kun det øjeblik hvor vi forener os med en eller anden.

Sv: Rigtigt. Gestaltsynsmåden er stadig ifølge sin natur placeret i denne verden, fordi de følelser den lægger vægt på forekommer i kroppen, som automatisk gør fortiden virkelig. Kursets synsmåde er naturligvis radikalt anderledes. Men det bør siges, at gestaltterapiens understregning af "her og nu" var en nyttig korrektion til den Freudianske forståelse af nuet som værende indespærret af fortiden.

Spm: Du siger med andre ord, at det første skridt i at være i stand til at træde tilbage og iagttage sig selv gøre noget, er mere i overensstemmelse med den psykologiske model, men at sand tilgivelse vil sætte dig i stand til at gå til det næste skridt, som er at erkende, at hverken de udtrykte tanker eller følelser i virkeligheden er dig overhovedet?

Sv: Ja, det er præcist hvad jeg siger. Det er det at se venligt på egoet, med Helligåndens Kærlighed ved siden af os, der kaster os fra egoets verden til Guds, hvorved vi befries fra følelsernes tyranni - gode og dårlige - fuldstændigt.

Egoet betragter derimod tidens funktion som en udvidelse af sig selv i stedet for af evigheden, for ligesom Helligånden, fortolker egoet formålet med tid som sit eget.
13.IV.8:1

Senere diskuterer kapitel 15 egoets anvendelse af helvede, som i virkeligheden er at det fortsætter. (T-15.I.3-7). Anvendelsen af ordet “udvidelse” her er interessant på grund af at det anvendes om egoet. Næsten altid forbeholder *Et Kursus i Mirakler* Helligånden ordet “udvidelse”. Denne passage er en undtagelse, og den er et smukt eksempel på, at Jesus ikke er rigtigt konsekvent med hensyn til form, selvom han er strengt konsekvent angående indholdet.

Kontinuitet af fortid og fremtid under dets ledelse, er det eneste formål egoet opfatter med tid, og det lukker over nuet, så ingen afbrydelse i dets egen kontinuitet kan opstå. Dets kontinuitet vil således holde dig fast i tiden, hvorimod Helligånden vil befri dig fra den. Det er Hans fortolkning af midlet til frelse du må lære at tage imod, hvis du vil dele Hans mål om frelse for dig.

Helligånden anvender tid, ligesom egoet, men Helligåndens formål med at anvende tiden er at befri os fra den, hvorimod egoets formål er at rodfæste os dybere i sin verden. Vi ønsker alle at dele Helligåndens mål, som er frelse, fordi der er en del af os, der er dybt ulykkelig i den verden vi har lavet. Men vi er først nødt til at aflære egoets lektion om, at tiden vil beskytte os imod evighedens hævn. Derfor må vore sind først vælge at acceptere Helligåndens sandhed om Hans mildhed. At praktisere tilgivelse, er det middel hvormed vi aflærer egoets lære om at frelse er adskillelse, hvorefter vi forener os med Helligånden og med hinanden imens vi rejser sammen igennem tiden imod vores mål: først det hellige øjeblik, og så vores hjem i evigheden.

Også du vil fortolke tidens funktion som du fortolker din egen.

Hvis vi vælger at vores funktion er at angribe, adskille og opretholde egoet, vil vi selvfølgelig se tiden som et middel til at opnå disse mål. Hvis vi derimod siger, at vores funktion her er at tilgive, vil tiden blive set som et middel til at opfylde den funktion. Som sagt vælger vi først i vore sind hvad vi ønsker, hvorefter vi tænker og opfører os i overensstemmelse med det: Projektion laver opfattelse (T-13.V.3:5; T-21.in.1:1)

Hvis du accepterer din funktion i tidens verden som at helbrede, vil du kun lægge vægt på det aspekt af tiden, hvor helbredelse kan finde sted. Helbredelse kan ikke fuldbyrdes i fortiden. Den må nødvendigvis fuldbyrdes i nutiden, for at den kan befri fremtiden.

I både den psykoanalytiske tradition og andre psykologiske systemer, er helbredelse altid rettet mod fortiden. Vi går tilbage til fortidens smerte og frustrationer for at frigøre dem, og det er det der helbreder os i nutiden. Alt hvad der er sket er selvfølgelig, at fortiden er gjort virkelig, og fastslået som årsagen til vore nuværende problemer. På den måde fornægter sindet, som kun eksisterer i nuet, sin magt. Når det er gjort magtesløst, er sindet ude af stand til at vælge sand helbredelse og fred. Den helbredelse og fred der måtte komme er ikke ægte i den forstand at den ikke er varig; den virkelige årsag til elendigheden - sindet skyld - er forblevet uundersøgt og derfor uhelbredt. Men på et andet niveau fremmes helbredelse selvfølgelig, når som helst to mennesker forener sig i et ønske om at hjælpe og blive hjulpet. Men denne helbredelse har intet at gøre med hjælpens form - i dette tilfælde en form for intervention med psykoanalytisk teori - men derimod med foreningen i sindet af patienten og terapeuten. Kursets tillæg om "Psykotterapi" omhandler dette:

Helbredelsen begrænses af psykoterapeutens begrænsninger, ligesom den begrænses af patientens. Processens mål er derfor at overskride disse begrænsninger. Ingen af dem kan gøre dette alene, men når de forener sig, er potentialet til at overskride alle begrænsninger blevet givet til dem. Nu afhænger omfanget af deres succes af hvor meget af dette potentiale de er villige til at udnytte.....Udvikling bliver et spørgsmål om beslutning; den kan nå næsten til Himlen, eller ikke gå længere end et skridt eller to bort fra helvede.....Men i sidste instans må der være en eller anden grad af succes. En

beder om hjælp; en anden hører det, og forsøger at svare med en form for hjælp. Dette er frelsens formel, og den må nødvendigvis helbrede. (P-2.III.2:1-4; 6; 3:3-5)

Denne fortolkning binder fremtiden til nutiden, og udvider nutiden fremfor fortiden. Men hvis du fortolker din funktion som tilintetgørelse, vil du tabe nuet af syne, og holde fast ved fortiden for at sikre en tilintetgørende fremtid.

Den første sætning refererer naturligvis til Helligåndens fortolkning af, hvad sand helbredelse gør. Vores fremtid bliver nu en udvidelse af nuets helbredelse, som ophæver troen på en fortidig synd. Den heraf resulterende fred udvides nu igennem os, både i tidsdimensionerne (fra nuet og ind i fremtiden) og i rumdimensionerne (til hinanden). Men hvis jeg tror min funktion er at tilintetgøre, vil jeg føle mig skyldig. Hvis jeg nu fokuserer på min fortids synder, vil jeg projicere dem over på fremtiden. Disse projektioner fra mit sind, vil uundgåeligt vende tilbage og angribe mig, fordi de følger egoets lov. Som Tekstbogen siger:

Det er derfor de som projicerer er meget på vagt over for deres egen sikkerhed. De er bange for at deres projektioner vil vende tilbage og såre dem. Samtidigt med at de tror de har udslettet deres projektioner fra deres sind, tror de også at deres projektioner prøver at snige sig tilbage. (T-7.VIII.3:9-11)

Derfor kræver min skyldfølelse over tanker om at tilintetgøre verden, at verden så vil forsøge at tilintetgøre mig. Disse projektioner af skyld er således grundlaget for al frygt, ikke en "objektiv" ydre verden. Kurset understreger vedholdende, at egoets grundlæggende drivkraft er at tilintetgøre: Himlen, Gud og Kristus. Og denne tilintetgørelse opstår og vil kun ophøre i sindet, på trods af at den ser ud til at komme frem i verden.

Og tiden vil være som du fortolker den, for i sig selv er den intet.

Som alt andet i verden, er tiden neutral. Selvom egoet lavede den som et angreb, bliver tiden neutral, for så vidt som at vi kan vælge om vi vil fortsætte med at anvende verdens ting til angrebsformål, eller anvende dem som redskaber til at tilgive angreb.

Spm: Hvad nu hvis man er karriereorienteret, og ser sin funktion som gartner eller som postbud, i stedet for at forstå sammenhængen imellem en karriere og de to formål Kurset taler om her?

Sv: For dig kunne tiden så blive et redskab til at flytte dig fra det frygtelige nu du føler du er i. Du længes måske efter den dag du kan gå på pension, og blive fri for det du opfatter som et trælst job som gartner eller postbud eller hvad det nu er. Tiden opfattes så som et fængsel i nuet, som du har et fremtidigt håb om at komme ud af, og klart nok er tiden blevet gjort meget virkelig, fordi den er det middel egoet anvender til at “undslippe” det pinefulde “nu”. Selvom du holder af dit arbejde for dets egen skyld er den samme frygt, bare i en anden form: “Jeg elsker mit job, men hvad sker der hvis jeg mister det ved at komme til skade, ved at blive fyret, eller ved at gå på pension? Hvad skal jeg så lave?” Den nydelse der er associeret med form, og som opleves i det tilsyneladende nu, er sårbar overfor forandringer i fremtiden, og nu gøres tiden virkelig ved at blive en fjende. I disse eksempler tænkes der ikke bevidst på tiden som destruktiv, men vi kan se, at dens underliggende indhold helt sikkert ikke er kærligt.

Spm: Grundlæggende er det at leve i tiden et fængsel, fordi dens begrænsninger begrænser vores virkelige frihed ved at leve i nuet sammen med Helligånden. Men der er så mange måder vi bliver rodet ind i denne verden. Vi bliver så let fanget i verdens krav om at vi skal være nogen, gøre noget, udvikle vores viden etc. Er det muligt faktisk at leve i tidens verden, og blive hængende fast i den ved at føle sig som en fange eller en fremmed?

Sv: Absolut. Det gjorde Jesus, og han er blevet det forbillede vi prøver på at ligne på vores rejse igennem tiden. Gnostikerne brugte i mange af deres skrifter nøjagtigt de samme ord som vi finder i *Et Kursus i Mirakler* omkring det at se sig selv som fremmed, og fange i denne verden. Disse gnostikere kunne ikke vente med at slippe fri for verden. Men ser I, de blev også hængende i illusionen om at gøre tidens og rummets verden virkelig. Det er derfor de endte med at gøre de samme fejltagelser, som vi finder i andre religiøse bevægelser. Men den rigtige ide er at erkende, at selvom vi er fremmede her, kan vi alligevel identificere os med Helligåndens formål med verden. Og så skifter vores holdning, og det bliver muligt

at være i denne verden uden at lide, ikke fordi verdens tilsyneladende lidelser fornægtes, men fordi vi forstår, at kroppen har en anden mening og et andet formål. Det er unødvendigt at sige, at dette skift ikke er let. Det kræver stor villighed og lærdom først at være låst fast i kroppen, og dernæst indse, at den kan ses anderledes. Vi har alle tilladt os selv at være offer for den enorme over-indlæring der har lært os, at kroppen skal anvendes til angreb og adskillelse, og at den til gengæld vil blive angrebet, lide, blive offer og dø. Vi taler her om et massivt skift i hvordan vi tænker. Jesus skriver om denne lære:

Ingen..... kunne nogensinde betvivle styrken i din evne til at lære. Der er ingen større magt i verden. Verden blev lavet med den, og afhænger selv nu ikke af andet. De lektioner du har lært dig selv er blevet så overindlært og dybt prentet, at de hænger som tunge slør der skjuler det enkle og indlysende... Du er blevet ved, og har taget hvert eneste skridt, uanset hvor vanskeligt det var, uden at beklage dig, indtil en verden der passede dig var bygget op. Og hver eneste lektion der udgør verden, opstod af den første indlæringspræstation; en uhyrlighed så stor, at Helligåndens Stemme synes lille og stille overfor dens størrelse. Verden begyndte med een mærkelig lektion, der var stærk nok til at få dig til at glemme Gud, og gøre Hans Søn til en fremmed for sig selv, i landflygtighed fra det hjem hvor Gud bosatte ham. (T-31.I.3:1-4; 4:3-5)

Denne proces med at skifte fokus for vores tænkemåde kan være meget upålidelig, fordi egoet listigt vil grave sig ind alting, som en femte kolonne. Dets motto er: "Hvis du ikke kan slå dem, så foren dig med dem". Egoet tager således en bog som *Et Kursus i Mirakler*, der er så egoløs som en bog kan være, og udnytter den alligevel til egoformål. Som Jesus sagde om den omhyggelighed Kurset blev skrevet med:

Jeg har gjort mig enhver anstrengelse for at bruge ord som er næsten umulige at forvrænge, men det er altid muligt at forvrænge symboler hvis du ønsker det. (T-3.I.3:11)

Egoet er meget listigt i sin måde at arbejde på, for at sige det mildt.

Spm: Taler du ikke i virkeligheden om det nødvendige skift der skal til for at få os ud af den låste situation, og som ikke en gang kan beskrives med ord? Det forekommer næsten som en mystisk proces, som en art klik, indsigt eller erkendelse, der vil skifte os lige ud af vores egoer.

Sv: Jo, og det er fordi skiftet foregår udenfor vores bevidste oplevelse. Hvis vi lige tænker på skema 3, så husk, at sagen er ikke hvad der sker i cirklen på højre side af strengen, men derimod er forbundet med det valg der træffes af iagttageren, der i sidste instans ligger udenfor denne verden af tid og rum. Iagttageren er som sagt udenfor tiden, og er ikke vores bevidst oplevede selver. Som vi alle har oplevet og bemærket, er denne proces ikke let. Det er relativt enkelt at praktisere dette Kursus, og tro at vi faktisk gør hvad det siger, selvom vi faktisk end ikke er begyndt at trænge til bunds i det. Det er ikke simpelthen en proces der får os til at elske alle, selvom det er en sådan kærlighed Jesus grundlæggende underviser i. At lære at elske som han gjorde, forudsætter en massiv tankevending: Når den opgave begynder at forekomme os overvældende, er det altid nyttigt at huske Jesu forsikring om, at “udfaldet er så sikkert som Gud” (T-4.II.5:8), der er citeret tidligere.

Lad os gå til kapitel 6 i Tekstbogen, sektion “Alternativet til Projektion”, paragraf ti. (T-6.II.10). Her beskriver Kurset igen forskellen imellem Helligåndens måde at anvende tid på, og egoets, men nu præsenteres forskellen på en anden måde.

Helligånden anvender tid, men tror ikke på den.

Denne sætning er baseret på den kendte bibelske ide om at være i verden, men ikke af den: At leve i en verden af form og symboler, at holde fast ved dem, og alligevel erkende deres fundamentale uvirkelighed. Måske findes det klareste udtryk for dette tema i lektion 184:

Det ville i sandhed være mærkeligt, hvis du blev bedt om at gå forbi alle verdens symboler, og glemme dem for evigt, men alligevel blev bedt om at påtage dig en undervisningsfunktion. Det er nødvendigt, at du anvender verdens symboler i nogen tid.

Men lad dig ikke også vildlede af dem. De står ikke for noget overhovedet, og når du øver, er det denne tanke der vil gøre dig fri af dem.....Benyt alle de små navne og symboler som beskriver mørkets verden. Men accepter dem ikke som din virkelighed.
(A-d.I.184.9:1-4; 11.1-2)

Når vi i næste kapitel diskuterer de passager i *Et Kursus i Mirakler* der refererer til Helligåndens plan for os, såvel som det at Han løser problemer i verden, vil vi komme til at indse, at passager som den ovennævnte fra Tekstbogen, er et eksempel på hvordan Jesus i Kurset taler til os på en måde vi kan forstå. Således omtales Helligånden som en person, Der, her, anvender tid, men ikke tror på den. Og derfor kan Helligånden nu udnytte det egoet lavede til at tjene dets formål, på en anden måde.

Da Han kommer fra Gud, anvender Han (Helligånden) alt til det gode, men Han tror ikke på det der ikke er sandt. Da Helligånden er i dit sind, kan også dit sind kun tro på det der er sandt. (T-6:II.10)

Som sagt udnytter Helligånden alt i denne verden til undervisning i hvad sandhed og illusion er, men Han tror ikke på noget i denne verden, fordi den ikke er sandhedens domæne. Verden er enten sand eller falsk helt igennem, og det den er må derfor være Himlens modsætning. Hvis Gud således er sand, må verden være fuldstændigt falsk. Den del af vores sind, hvor Helligånden er (kaldet det rette sind i Tekstbogens indledende kapitler), er den del der deler Hans erkendelse af hvad der er sandt og hvad der er falsk. På niveau eet, er intet i denne verden sandt. Men på niveau to, er hvad som helst der afspejler tilgivelse og helbredelse, sandt. Det falske er hvad som helst der forstærker adskillelse og angreb. Forståelsen af denne skelnen kommer fra vores rette sind.

Helligånden kan kun tale for dette, fordi Han taler for Gud. Han siger til dig, at du skal tilbagegive hele dit sind til Gud, fordi det aldrig har forladt Ham. Hvis det aldrig har forladt Ham, behøver du kun at opfatte det som det er, for at det kan blive tilbagegivet. Den fulde bevidsthed om Soningen er således erkendelsen af, at

adskillelsen aldrig fandt sted. Egoet kan ikke stå sig imod dette, for det er et utvetydigt udsagn om at egoet aldrig forekom.

Man kunne ikke bede om et tydeligere udsagn om Soningen, og om hvad accept af Soningen medfører. Vi tror vi har forladt Gud, men i virkeligheden er det umulige ikke sket. Den kendsgerning at ordet “opfattelse” anvendes (“du behøver blot at opfatte det som det er, for at blive sendt hjem”) fortæller os, at Jesus taler om denne verden. Opfattelse af sindets sande virkelighed, er det Kurset kalder sand opfattelse, eller den virkelige verden. Det er fra det punkt tidens afslutning udgår, kulminerende med Guds sidste skridt. Således er accept af Soningen fornægtelse af egoets “kendsgerning”, at adskillelsen virkelig er sket.

Den sidste sætning i denne passage er taget fra det skriftsted i Mathæusevangeliet hvor Jesus siger til Peter: “Så siger også jeg til dig, at du er Petrus, og på den klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den” (Mat.16.18 DB). Egoet kan ikke standse erkendelsen af, at adskillelsen aldrig har fundet sted, fordi den sandhed allerede er til stede i vore sind igennem Helligånden. Den sandhed bærer selvfølgelig den sandhed, at egoet aldrig var til, med sig. Sådanne bibelreferencer forekommer ofte i Kurset, som for eksempel denne reference der kommer tidligt i Tekstbogen, og er citeret tidligere:

Riget er fuldkomment forenet og fuldkomment beskyttet, og egoet vil ikke stå sig imod det. Amen.

Dette er skrevet i form af en bøn, fordi den er nyttig i stunder hvor du fristes. Det er en uafhængighedserklæring. (T.4.III.1:12-2:2)

Egoet kan acceptere ideen om at det er nødvendigt at vende hjem, fordi det så let kan få ideen til at synes vanskelig.

En af egoets grundlæggende teknikker bliver således eksponeret her. På et niveau anerkender vi alle, at det *Et Kursus i Mirakler* beder os om at gøre er vanskeligt. Men at sige det, og

tillade virkeligheden af det at indvirke på accepten af Soningen i nuet, er at gå i den fælde der gør tid virkelig, som er egoets ultimative formål.

Spm: Den der egomanøvre fører os lige lukt tilbage til et stadium af forandring, og slukker det hellige øjeblik, gør den ikke?

Sv: Rigtigt. Det er derfor Kurset understreger, at frelse er nu, som jeg sagde før, og det betyder at vi kan slukke for den frygtelige egovideo vi ser på skærmen. Det er således altid iagttageren der er i fokus, og den er hinsides tiden; endnu ikke i evigheden, men hinsides tiden. Fra den position i vore sind, kan vi vælge hvilke aspekter af tiden vi vil iagttage. De aspekter Helligånden råder os til at iagttage er den lykkelige drøms.

Men Helligånden fortæller dig, at det endog er unødvendigt at vende hjem, fordi det der aldrig skete ikke kan være vanskeligt.

Det er her *Et Kursus i Mirakler* afviger fra verdens spirituelle skoler (næsten dem alle), der opererer indenfor en lineær tidsramme, hvor vi ophæver fortidens synder igennem handlinger her og nu, der forbereder os på fremtiden - hvilket alt sammen gør tid virkelig. Som Kurset siger i: "Jeg Behøver Intet Gøre" (T-18.VII.4:10-11) betyder dette ikke, at andre veje ikke vil virke, hvilket de nødvendigvis må hvis deres mål er Gud. Men de vil tage meget længere tid på grund af den virkelighed der tillægges egoets tidsbegrænsede tricks.

Du kan imidlertid gøre ideen om at vende hjem både nødvendig og vanskelig. Dog er det med sikkerhed klart, at det fuldkomne ikke har behov for noget, og du kan ikke opleve at det er vanskeligt at opnå fuldkommenhed, fordi det er det du er.

Selv når vi benytter tæppeanalogien, som vi gør på skema to, er vi indenfor egosystemets rammer, fordi tæppet afspejler en lineær proces; nemlig at vi bevægede os væk fra Gud i begyndelsen, og nu er vi nødt til at bevæge os tilbage. Det er derfor *Et Kursus i Mirakler*, selvom det taler om en rejse, meget ofte minder os om, at rejsen allerede er forbi, og at vi er

fuldkomne i Gud. Som det tidligere blev nævnt diskuterer første kapitel i Tekstbogen denne “hjemkomst” ud fra en horisontal forståelse, der er rodfæstet i tiden, og en lodret forståelse, der transcenderer tid og kun eksisterer i nuet (det Hellige Øjeblik) (T-1.II.6:1-3). Miraklet er således et pludseligt skift fra det horisontale plan til det vertikale plan.

Det er denne måde du må opfatte Guds skabninger på, og derved bringe alle dine opfattelser ind på den ene linie Helligånden ser. Denne linie er den direkte kommunikationslinje til Gud, og den lader dit sind flyde sammen med Hans.

Det her er et eksempel på spiralen i skema 6, som vi så på før. Spiralen repræsenterer med alle sine kurver de forskellige måder vi opfatter på, de skiftende og forandrende mønstre i vores opfattelses verden. Når vores opfattelser ensrettes med Helligåndens tilgivelse, så alt og alle ses som tjenende det samme formål, rettes spiralen ud, og der er ingen forskelle: alle ses som brødre og søstre i Kristus, der enten råber på Kærlighed eller udtrykker Kærlighed. Alle situationer ses derfor som muligheder, der hjælper os med at lære denne lektion. Spiralen repræsenterer således det lineære syn på tiden: fortid, nutid og fremtid. At den rettes fuldstændigt ud symboliserer det kun at leve i det nuværende øjeblik, i det nu, der er det eneste hellige øjeblik og den virkelige verden. Lige der har vi en “direkte linie” til Gud, fordi alt det der dækker for erindringen om Ham er blevet fjernet.

Der er ingen konflikt noget sted i denne opfattelse, fordi det betyder at al opfattelse vejledes af Helligånden, Hvis Sind er fikseret på Gud.

Under den oprindelige diktering var der nogen diskussion imellem Jesus og Helen om den freudianske ide om fiksering, hvad der resulterede i adskillige ordspil. I al korthed er fiksering, at en uløst konflikt fikseres i psyken i barndommen, hvorefter alt andet af personen i fremtiden opleves som om han vender tilbage til den. Ideen i denne passage er, at vore sind ikke bør fikseres på fortiden, men kun på Gud. Så vil alle vore oplevelser her blive forstået i Guds lys, og vores adfærd automatisk dirigeret af Hans Stemme.

Kun Helligånden kan løse konflikter, fordi kun Helligånden er konfliktfri. Han opfatter kun det der er sandt i dit sind, og udvider Sig kun udad til det der er sandt i andre sind.

Det er et af de andre klare udsagn i Kurset, der siger at vi ikke kan gøre det af os selv. En hvilken som helst kærlig tanke vi har, kommer ikke fra os, men fra Helligånden i vore sind. Kun denne tilstedeværende Kærlighed er uden konflikt. Det er en anden måde at sige på, at kærlighed der ikke er ambivalent, er umulig i denne verden. (T-4.III.4:6). Al vores kærlighed vil have et aspekt af konflikt i sig, fordi vi ville ikke være i denne verden, hvis vi ikke allerede havde gjort egoets konflikt virkelig. Set fra Helligåndens synspunkt er det faktisk derfor vi er her: For at ophæve denne konflikt.

Men selvom ren kærlighed ikke kan udtrykkes i denne verden, kan den komme til udtryk fra Helligånden igennem os når vi først vælger at tilgive. Det er som sagt derfor vi er her: At lære at tilgive. Og derfor afspejler vores væren i verden og valget af vores spirituelle vej en beslutning, der er taget i vores sind, om at vende tilbage til Helligånden som vores Lærer. Den grundlæggende ide i *Et Kursus i Mirakler* er derfor, at vi lærer at ophæve skylden i vores sind, hvad der tillader Helligåndens opfattelse at udvide sig igennem os. Når vi er der, opfatter vi kun Kristuslyset i os som virkeligt, og derfor også i hinanden.

Nu vil vi vende tilbage til “Tid og Evighed” i Tekstbogen (T-5.VI.1)

Gud venter ikke i Sin viden, men Hans Rige er berøvet så længe du venter. Alle Guds Sønner venter på din hjemkomst, nøjagtigt som du venter på deres. Udsættelse har ingen betydning i evigheden, men den er tragisk i tiden.

Fordi vi tror vi har fjernet os Riget, er det os der føler os berøvet, og venter på vores hjemkomst; næppe Gud, Der ved, at vi aldrig virkelig forlod det. På sandhedens plan er vi således alle i Himlen, men i drømmen venter vi på at vores tilsyneladende adskilte identitet skal vende hjem. Forhaling af hjemkomsten er “tragisk” på grund af al den lidelse dette forårsager os. Hvis I ser på skema 3, og tænker på at vi sidder foran en skærm, og hele tiden vælger at se rædselsfilm om at være offer, om lidelse, død og smerte, er det virkelig tragisk.

Set fra evighedens synspunkt er det ikke tragisk, fordi vi allerede er hjemme i evigheden, men det er tragisk på grund af de mareridt vi hele tiden udsætter os for.

Du har valgt at være i tiden fremfor i evigheden, og derfor tror du du er i tiden. Men dit valg er både frit og til at ændre.

Her står vi, og ser på disse film der afspejler et lineært tidsperspektiv, og tror at vi virkelig er i de kroppe vi ser på filmene. Sandheden er naturligvis, at vi kun genoplever dem i vore sind. Men vi tror vi er i tiden, fordi vi valgte at det skulle være sådan. Derfor kan vi med samme lethed skifte tænkemåde, og det grundlæggende formål med *Et Kursus i Mirakler* er at hjælpe os til at gøre lige netop det.

Du hører ikke til i tiden. Din plads er kun i evigheden, hvor Gud Selv anbragte dig for evigt. Skyldfølelser er tidens bevarere.

Dette er et af de første steder i Tekstbogen, der faktisk taler om skyld, som behandles langt mere indgående senere, begyndende i kapitel 13. Som før sagt bevarer skyld tiden ved at lære os, at vi har syndet i fortiden, og derfor er nødt til at være bange i nutiden for den straf vores egoer fortæller os vil komme. Skyld lærer os på den måde at vi hører til i tiden, fordi vi ikke fortjener at være sammen med Gud i evigheden.

De (skyldfølelserne) indgyder frygt for gengældelse eller forkastelse, og sikrer således at fremtiden vil blive ligesom fortiden. Dette er egoets kontinuitet. Det giver egoet en falsk følelse af tryghed ved at det tror du ikke kan undslippe det.

Det her er kontinuiteten i egoets system, som vi allerede er bekendt med. Og således har vi endnu en illustration af hvordan Kurset gentager sig selv igen og igen, og anvender de samme temaer hele vejen igennem. Den "falske følelse af tryghed" er ideen om, at indenfor dette system er der ingen flugtmulighed. Derfor tror egoet, at det er i sikkerhed for evigt, forudsat

naturligvis at vi bliver indenfor dets tanke-system, hvilket skyldfølelserne med sikkerhed får os til.

Men det kan og skal du (undslippe). Gud tilbyder dig evigheds kontinuitet i bytte. Når du vælger at foretage denne ombytning, vil du samtidigt bytte skyld med glæde, ondsind med kærlighed og smerte med fred. Min rolle (Jesus) er kun at tage lænkerne af din vilje og sætte den fri.

“Evigheds kontinuitet” kommer til os igennem valget af det hellige øjeblik, der, som vi har set, bliver vinduet til evigheden. Det er Guds Kærligheds kontinuitet, og Himlens, der nu lyser igennem vore sind, der nu er helbredt fordi vi har accepteret Jesus som vores lærer. Igennem vores “lille villighed” til at overgive vores vilje til hans, ophæver vi beslutningen om at være adskilte, der var det oprindelige problem. Det kan han ikke opnå for os, hvis ikke vi vælger at identificere os med ham. Som han skriver tidligere i Tekstbogen:

Korrektion af frygt er dit ansvar. Når du beder om befrielse fra frygt, siger du underforstået at det er det ikke. I stedet burde du bede om hjælp til de omstændigheder som har frembragt frygten. Disse omstændigheder indebærer altid en villighed til at være adskilt. (T-2.VI.4:1-4).

Dit ego kan ikke acceptere denne frihed, og vil modsætte sig den i ethvert muligt øjeblik og på enhver mulig måde. Og som den der har lavet det (egoet), er du klar over hvad det kan gøre, fordi du gav det magten til at gøre det.

Dette afspejler ondsindet i egoets sidste forsvarsværker, når vi i stigende grad beslutter os for den frihed Helligåndens tilgivelse medfører, fremfor egoets tyranniske skyld og angreb. Som Tekstbogen siger om egoet når vi svarer Helligånden:

Derfor vil egoet højst sandsynligt angribe dig når du reagerer kærligt, for det har vurderet dig som ukærlig, og du går imod dets dom.....Det er her det vil skifte

pludseligt fra mistænksomhed til ondsindethed, fordi dets usikkerhed forøges.....Det forbliver mistænksomt så længe du er fortvivlet over dig selv. 9. Det skifter til ondsindethed, når du beslutter dig til ikke at tolerere selvfornedrelse og søge befrielse..... Egoet vil gøre enhver anstrengelse for at komme sig, og mobilisere sine energier imod din befrielse. (T-9.VII.4:5,7; T-9.VIII.2:8-9; 4:5)

Denne ondsindethed er analog til “sjælens mørke nat”, der er beskrevet af Johannes af Korset, den store spanske mystiker fra det sekstende århundrede.

Husk altid Himmeriget, og husk at du som er en del af Himmeriget ikke kan fortabes. Det Sind som var i mig er i dig, for Gud skaber med fuldkommen retfærdighed. Lad altid Helligånden minde dig om Hans retfærdighed, og lad mig lære dig hvordan du skal dele den med dine brødre. Hvordan kan du ellers gives chancen til at kræve den for dig selv? (T-5.VI.3)

Den anden sætning i ovennævnte citat minder om Paulus udsagn: “Lad det samme sindelag være i jer, som var i Jesus Kristus” (Fi.2:5) (På engelsk “Let this mind be in you, which was also in Christ Jesus” KJV.Ph.2:5) Således siger Jesus her, at Helligåndens sind, der var i ham, og som repræsenterer den totale ophævelse af specielhed, - dvs. at Gud ikke har nogen undtagelser, og ingen favoritter, har “fuldkommen retfærdighed” - også er i hver enkelt af os. I den forstand er der ingen forskel på os og Jesus. Det han udlevede til fuldkommenhed, kan vi lære af Helligånden.

Det vi diskuterer her, kan ses meget tydeligt på skemaerne 2 og 3. Som vi har sagt før: I samme øjeblik som egoet opfandt tidens og rummets verden (tæppet med det udrullede manuskript) gav Helligånden Sin korrektion. Den korrektion blev givet for hver eneste omstændighed, hvert eneste forhold, og hver eneste situation egoet fandt på. For hver eneste gang jeg havde en vred tanke imod nogen, var der også en korrektion i mit sind for dette selvsamme øjeblik. Hvis vi blander symbolerne kan vi sige, at der på dette tidstæppe er en billed-for billed helbredelse af den film der indeholder alle egoets fejltagelser.

Så kan vi placere skema 2 i skema 3, og i stedet for at se processen som lineær forstå den holografisk, hvor alt er sket i det ene øjeblik. Imens vi sidder i iagttagerens stol er der så to stemmer der taler til os: Egoet, der siger vi skal blive ved med at se os selv som ofre; og på samme tid Helligånden, der stærkt opfordrer os til at vende tilbage til den samme situation, opfattet igennem tilgivelsens vision. I stedet for at vi angriber personen, og/eller ser os selv som ofre for angreb, ser vi personen som vores broder eller søster i Kristus; i stedet for videoer om forsømmelse og vrede, har vi nu valgt at gen-opleve videoer om tilgivelse. Situationen er den samme med hensyn til form, men med et andet indhold eller et andet formål: retfærdighed i stedet for specielhed. Det er meningen med at vende sig til Jesus for at få hjælp: Vi husker Guds "fuldkomne retfærdighed", der allerede er til stede i os, og tillader Jesus at lære os om specielhedens ophør igennem tilgivelse. Ved at dele denne lære med andre, kommer vi til at lære den selv.

De to stemmer taler for forskellige fortolkninger af den samme ting samtidigt; eller næsten samtidigt, for egoet taler altid først. Skiftende fortolkninger var unødvendige, før den første blev lavet. (T-5.VI.1 el.2)

Selvom det hele skete i løbet af et øjeblik, ville Helligåndens korrektion altså ikke have været der, hvis ikke der først havde været egoets fejltagelse. Og igen ser vi, at Helligåndens korrektionsmanuskript grundlæggende er egoets første manuskript - om skyld og had -, der er tilgivet, og set på en anden måde. Når Jesus taler om at manuskriptet allerede er skrevet, taler han derfor om egoets manuskript, der kom først. Først efter at fejltagelsen var gjort, bringes Helligåndens korrektion i anvendelse.

Spm: Jeg tror at ideen om at egoet altid taler først, ofte kan misforstås. Betyder den ikke, at uden egoet ville der ikke være brug for korrektion?

Sv: Jo, det er helt rigtigt. Men det betyder ikke, at hvis man mediterer eller beder, er den første stemme man vil høre altid egoets. Vi ville end ikke meditere eller bede, hvis vi ikke først troede at vi var her i kroppen, som naturligvis er det egoet er overbevist om. Og derfor

er vores ønske om at bede faktisk en reaktion på den forudgående fejlagtige tro på, at vi er adskilt fra Gud, og virkelig er her i verden. Disse sætninger handler således om den større korrektionsproces vi har talt om.

Nu går vi videre til den sidste paragraf i sektionen (T-5.VI.12). Den foregående paragraf handlede om den uendelige tålmodighed Jesus lærte af Helligånden; de passager vi vil læse nu drejer sig om den tålmodighed:

Nu må du lære, at kun uendelig tålmodighed frembringer øjeblikkelige virkninger.

De “øjeblikkelige virkninger” indtræder, når vi skifter fra egoets video til Helligåndens. Det skift kan indtræde øjeblikkeligt, og dets virkninger kan opleves øjeblikkeligt. Min tålmodighed ved at erkende, at du har et ego du arbejder igennem, at jeg har et ego jeg arbejder igennem, og at ingen af dem er virkelige, sætter mig i stand til ikke at tage nogen af dem alvorligt, og til at undgå at blive fanget til at tro på egoets syn på tid. I det hellige øjeblik hvor dette skift indtræder, oplever jeg de “øjeblikkelige virkninger”; i stedet for at jeg før var urolig, vred og ophidset, har jeg nu fred. Det at jeg insisterer på at der er et tidsrum, indenfor hvilket min frelse må finde sted, er altid en egofælde, for det gør tid virkelig. Derfor kan jeg ikke bestemme hvornår det hellige øjebliks skift vil indtræde; det er Helligåndens funktion.

Det er den måde tid ombyttes med evighed på. Uendelig tålmodighed påkalder uendelig kærlighed, og ved at frembringe resultater nu gør den tid overflødig. Vi har gentagne gange sagt at tid er et indlæringsredskab, som vil forsvinde når det ikke længere er til nytte.

Hvis vi ser os selv ud fra skema 3, kan vi pludselig skifte fra at tro på virkeligheden af egoets videoer om tid, og til sidst erkende, at det alt sammen er en illusion, intet andet end et tyndt slør, der forsøgte at skjule evigheden. Det slør, er det Jesus trak til side igennem at demonstrere kærlighedens magt over det der forekom som angreb. Tid har ingen magt over evigheden. At lære denne lektion er således det eneste formål tid har for os. Når lektionen

er lært, og vi kan stå foran videoskærmen og sige: “Jeg ønsker ikke dette længere”, ophører tiden med at have mening og vil derfor ophøre med at eksistere.

Helligånden, Som taler for Gud i tiden, ved også at tid er meningsløs. Han minder dig om dette i hvert eneste af tidens forbigående øjeblikke, fordi det er Hans særlige funktion at sende dig tilbage til evigheden, så du kan blive der og velsigne dine skabninger.

Set i et lineært tidsperspektiv kan Helligånden ikke fuldføre sin funktion før hver eneste tilbageværende Søn af Gud er vågnet af drømmen. Udsagnet om Helligåndens tilbagevenden til evigheden, og Hans velsignelse af vores skabninger, henviser til denne tidligere passage i Tekstbogen:

Når Soningen er fuldendt og hele Sønforholdet er helbredt, vil der ikke være nogen invitation til at vende tilbage. Men det Gud skaber er evigt. Helligånden vil blive hos Guds Sønner for at velsigne deres skabninger og bevare dem i glædens lys. (T-5.I.5:5-7)

Som så mange andre udsagn vi har talt om, skal dette ikke tages bogstaveligt på formniveauet. Dets budskab er indholdet af kærlighedens evige væsen.

Kapitel 8

HELLIGÅNDENS PLAN

Den næste gruppe passager vi kommer til at se på, drejer sig om den ide, at Helligånden har en plan for os. Hvis disse sektioner tages ud af deres sammenhæng, kan de helt sikkert forstås som at Helligånden gør ting for os i verden. Jeg vil gerne forklare denne ide kort nu, og så anvende specifikke passager til at diskutere den yderligere.

Som vi allerede har set, anvender *Et Kursus i Mirakler* de forskellige symboler i verden, men lærer os noget ganske andet end det disse symboler sædvanligvis repræsenterer. Lektion 99, som er det første sæt passager vi vil se på, taler om Guds plan. Da vi tidligere talte om ideen om fremtiden som den præsenteres i lektion 194 ("Jeg lægger fremtiden i Guds Hånd") så vi, at Kurset lærer, at der ikke er nogen fortid, nutid og fremtid i Guds Sind; for de er alle een. Men fordi vi stadig tror på tidens fremadskriden, taler Jesus til os indenfor rammerne af denne tro. Det er også hvad vi vil se i lektion 99.

Som vi også har set mange mange steder, er det Kursets mål at korrigere verdens fejlagtige tænkemåde i almindelighed, og den kristne teologiske verden i særdeleshed. Et af hovedpunkterne i den kristne frelsesteologi er, at Gud tillader os at lide i nuet, som en måde til at opnå frelse i fremtiden. Jeg har hørt en af de mest slående, nutidige beskrivelser af dette princip fra Mother Teresa, da hun talte om lidelse som et Kys fra Gud.

Hvis man virkelig tænker denne holdning igennem, er dens implikationer skræmmende. I en bemærkelsesværdig passage i Tekstbogen, beskriver Jesus lidelsens verden: "Den verden du ser, er det vildledende system lavet af dem der er blevet vanvittige af skyld. Se omhyggeligt på denne verden, og du vil indse at det er således." Han slutter sin malende beskrivelse sådan: "Hvis dette var den virkelige verden, ville Gud være grusom." Men indenfor det tankesystem Mother Teresa repræsenterer, som er den traditionelle romersk katolske kirkes tænkemåde, er ideen om at Gud tillader os at lide for Hans Kærligheds skyld, meget trøsterig. Siden vi alle lider, kan troen på at det er Guds Vilje - faktisk er et Kys af Gud - virkelig på et niveau frembringe en vis opmuntring. Men ved nærmere undersøgelse passer denne tro på, at Gud tillader os at lide nu, så vi kan blive lykkelige i fremtiden, meget smukt in i egoets ide om opofrelse som en del af den specielle kærlighedsaftale med Gud: Vi vil lide og ofre os nu, så Gud vil modtage os i Sit Rige senere. Det er åbenlyst, at de fleste mennesker, selv dem der er vokset op i en religiøs atmosfære, underforstået accepterer denne ide om, at vi lider nu, så vi vil få fred i fremtiden.

En anden almindelig overbevisning, der følger disse tankebaner, der tilsyneladende afspejles i en passage vi snart skal undersøge, er, at Gud vil anbringe blokeringer på vores vej, så vi vil snuble, falde og lide, kun for at vi kan lære Hans lektier, og blive befriet fra lidelse senere hen. I een forstand siger *Et Kursus i Mirakler* det samme, men gør det klart, at dette ikke er

Guds plan. Jesus taler faktisk om hvor vanskelige tingene vil blive, men det er en del af egoets vilje, ikke af Guds. Hvis vi lader Helligånden forene Sig med os i vores vanskeligheder, kan Han undervise os i de lektioner der vil hjælpe os mest: "Alle ting er lektioner Gud ønsker jeg skal lære" (A-d.I.193). Men det er afgørende at huske, at det ikke er Gud der skriver manuskriptet. Gud forårsager ikke at vi bliver straffet; Han lægger ikke sten på vores vej, og vores lidelse er ikke et kys af Ham.

Det er således i denne kontekst disse passager bør forstås: De repræsenterer et forsøg på at korrigere den ide, at Gud straffer os i nutiden eller i fremtiden. Det er derfor budskabet tager den form det gør. Vi vil grundlæggende betragte planen som den præsenteres i de følgende passager, som at den har to niveauer. Det første er den overordnede plan for Soningen, der ophæver adskillelsen; det andet udtrykker planen som en korrektion af vores fejlopfattelser om, at Gud straffer os og forårsager os lidelse.

Lad os begynde med lektion 99 i Arbejdsbogen, paragraf fire (A-d.I.99.4). Herfra er resten af Arbejdsbogen skrevet i blank vers.

Hvad forener de adskilte sind og tanker, med Sind og Tanke som for evigt er eet? Hvilken plan kan bevare sandhed uberørt, og alligevel erkende det behov illusioner medfører, og tilbyde midlet til at ophæve dem med, uden angreb og uden den mindste smerte?

Begge niveauer - det metafysiske og det praktiske - afspejler sig i denne passage. Ideen om planen der fastholder sandheden uberørt, afspejler Himlens sandhed, og betyder at alt i denne verden er illusion: Niveau eet. Skiftet til niveau to indtræder i anden del af den sidste sætning, der fastslår at planen på samme tid forstå "det behov illusioner medfører". Med andre ord, er Himlens sandhed nødt til at blive oversat for os, ind i symbolerne og formerne i denne verden af illusioner. Faktisk beskrives Helligånden et sted som oversætter:

Love må kommunikerer hvis de skal være til nytte. For at virke må de oversættes for de der taler forskellige sprog. Men en god oversætter ændrer aldrig meningen, selvom han må ændre på formen af det han oversætter. Faktisk er hele hans formål at ændre

på formen, så den oprindelige mening fastholdes. Helligånden er oversætteren af Guds love for de der ikke forstår dem. (T-7.II.4:1-5)

Selve den kendsgerning, at Jesus taler om at ophæve illusioner fortæller, at det er på dette niveau, hvor vi oplever illusioner som virkelige, at de må ophæves. Så vi opererer i denne verden af illusioner, men det vi gør med dem er ikke at angribe dem, men at tilgive dem.

Kan den plan være andet end en Guds Tanke, hvorved det aldrig gjorde overses, og synder der aldrig var virkelige glemmes?

Helligånden bevarer denne Guds plan, præcist som den blev modtaget af Ham, både i Guds Sind og i dit.

Som sagt er Guds plan Soningen, og accepten af den, er erkendelsen af, at adskillelsen aldrig fandt sted. Uden synd, skyld og frygt for straf behøves der intet forsvar, og dermed er grundlaget for opofrelse og specielle forhold forsvundet. Som et fyrtårns stråle af lys i mørket i vore splittede sind, kalder den uophørligt på os for at få os til at vende tilbage til dette lys, der afspejler lyset fra vores Kilde.

Helligånden er tilstedeværelsen af Guds Kærlighed, der er broen imellem det splittede sind og Guds Sind. Denne bro, der automatisk overskrider kløften imellem Gud og Hans Søn, er Soningen. Nu vi taler om det finder vi her den kendte ide om, at Helligånden er “kommunikationsleddet imellem Gud og Hans Sønner i adskillelsen” (T-8.VII.2:2. Se endvidere T-6.I.19:1; T-10.III.2:6; T-13.XI.8:1).

Den står udenfor tiden, i den forstand at dens Kilde er tidløs. Men den opererer i tiden, på grund af din overbevisning om at tid er virkelig.

Også her finder vi begge niveauer udtrykt. Den første sætning er et typisk niveau eet udsagn, der afspejler ideen om Helligånden (Soningsplanen) som en del af Gud (vores tidløse Kilde) og derfor adskilt fra illusionen. Den anden sætning afspejler kun illusionen, der her er Helligåndens opfattelsesmæssige funktion ved at være i vore rette sind, og korrigere vores u-

retsindede tænkemåde. Det vigtige her er forståelsen af at Han opfattes som om Han opererer indenfor denne verdens rammer, hvor Han forener Sig med os i egotankesystemet, der påstår at tid og rum er virkelige. Han forener Sig med os for at undervise os i, at tid og rum er illusioner.

Helligåndens undervisning gennemføres ved at Han ophæver det “klister” der rodfæster os i denne verden af tid og rum. Dette “klister” er vores skyld og frygten for Guds straf. Rent faktisk “gør” Helligånden naturligvis ingenting. Men Han er simpelthen en Tanke i vore splittede sind; erindringen om Guds Kærlighed, som vi bar med os ind i drømmen da vi faldt i søvn, og begyndte drømmen om adskillelsen. Han er således en tilstedeværelse af Kærlighed og lys, der “kalder” vores bevidsthed tilbage til det punkt i sindet hvor vi valgte egoet, og nu giver os muligheden for at vælge igen. Men vores oplevelse kan være, at Han er en aktiv tilstedeværelse, der faktisk gør ting for os.

Helligånden opererer således indenfor de tidsmæssige rammer, selvom Han ved, at tid og rum ikke er virkelige. Men Han udsletter ikke troen på tid og rum, hvad der ville vække os for hurtigt af drømmen, og derved styrte os ud i panik. Han forandrer derimod vores mareridt til lykkelige drømme. Det resulterer i oplevelsen af stadig at være i det splittede sind, og leve i tidens og rummets verden, men kun at leve i nuet, ikke fortiden eller fremtiden. Det der ophæves er således ikke selve drømmen, men ganske enkelt den del af drømmen der indeholder vores skyld og troen på at Gud vil straffe os. Som teksten siger om miraklet:

Miraklet vækker dig ikke, men viser dig blot hvem drømmeren er. Det lærer dig, at du, så længe du endnu sover, har et valg imellem drømme, som afhænger af dit formål med at drømme. Ønsker du drømme om helbredelse, eller drømme om død? (T-28.II.4:2-4)

Uberørt ser Helligånden på det du ser; på synd og lidelse og død, på sorg, adskillelse og tab. Men Han ved, at een ting alligevel må være sand: Gud er stadig Kærlighed, og dette er ikke Hans Vilje.

Dette er den Tanke, som bringer illusioner til sandheden, og ser dem som ydre former, bag hvilke det uforanderlige og det sikre findes.

Helligånden fornægter ikke vores oplevelse af lidelse, men Hans kærlighed ser øjeblikkeligt forbi den, til den frygt der forårsagede den, og forbi den, til den Kærlighed, der er vores eneste virkelighed. Dette er en central ide i *Et Kursus i Mirakler*, som fremsættes endnu tydeligere i denne betydningsfulde passage fra Tekstbogen:

Med venlig latter opfatter Helligånden årsagen, og ser ikke på virkninger. Hvordan skulle Han ellers kunne korrigere din fejltagelse, når du fuldstændigt har overset årsagen? Han inviterer dig til at bringe hver eneste frygtelig virkning til Ham, så I sammen kan se på dens tåbelige årsag, og le sammen med Ham en stund. Du dømmer virkninger, men Han har dømt deres årsag. Og ved Hans dom fjernes virkningerne. (T-27.VIII.9:1-5)

Tidligere i teksten opfordres vi til at huske de følgende linier, når som helst vi fristes til at blive urolige over et eller andet aspekt af den adskilte verden:

Når du synes at se en eller anden forvrænget form af den oprindelige fejltagelse nærme sig for at skræmme dig, så sig blot: “Gud er ikke frygt, men Kærlighed”, og den vil forsvinde. (T-18.I.7:1)

Senere i Arbejdsbogen bliver denne ide en lektion i den femte repetition, der siger at: “Gud er kun Kærlighed, derfor er jeg det også”. Den passage vi arbejder med fra lektion 99 ser også frem mod lektion 187, der siger:

Og han kan ikke undgå at erkende de mange former opofrelse kan antage. Han ler både af lidelse og tab, af sygdom og sorg, og af fattigdom, sult og død. (A-d.I.187.6:3-4)

I denne passage er “han” den ret-sindede Søn af Gud, hvis opfattelse vi alle stræber efter. Latteren er naturligvis ikke egoets hånlige latter, men Helligåndens venlige latter, der er født af bevidstheden om verdens og al dens lidelses iboende illusoriske natur. Vi dømmer de frygtelige virkninger af vores tro på synd og adskillelse, men Helligåndens tilstedeværelse

med Guds Kærlighed “dømmer” syndens årsag som blot umulig. Frygt er grundlaget for alle verdens problemer, og frygten er allerede ophævet af Helligåndens Kærlighed.

Ved at stille vore sind på linie med Helligåndens, bliver Hans opfattelse også vores. Vi fornægter således ikke det vores krops øjne ser, men giver det vi ser en anden fortolkning. Som vi allerede har set, er Jesus det lysende eksempel på dette princip. At reagere med denne venlige latter på den opfattelsesmæssige verdens tilsyneladende virkelighed, er ideen om Soning. Vi bringer egoets illusioner - skylden, frygten og troen på adskillelsen - til sandheden om at vi alle er forenede; og vi ser forbi egoernes mørke fremtrædelsesformer til Kristuslyset, der lyser i os. Håndbogen beskriver dette skift i opfattelse:

Kroppens øjne vil fortsætte med at se forskelle. Men det sind der har ladet sig selv blive helbredt, vil ikke længere anerkende dem. Der vil være dem der forekommer “mere syge” end andre, og kroppens øjne vil rapportere deres ændrede fremtrædelsesformer som før. Men det helbredte sind vil sætte dem alle i een kategori; de er uvirkelige.
(H-8.6:1-4)

Vi fortsætter nu med vores diskussion om Helligåndens plan for os, og vi går til Arbejdsbogens lektion 135 “Hvis jeg forsvarer mig selv angribes jeg”, paragraf elleve (A-d.I.135.11).

Et helbredt sind planlægger ikke. Det udfører de planer det modtager ved at lytte til en Visdom, som ikke er dets egen.

Dette er en af de mere hyppigt misforståede og fejlanvendte ideer i Kurset, fordi mange studerende stopper med den første sætning, og fortsætter ikke med den anden. Deres konklusion er, at fordi et helbredt sind ikke planlægger, bør de derfor smide deres aftalebøger og kalendere væk, opsiges deres forsikringer, og simpelthen ikke planlægge noget som helst - kun leve i det nuværende øjeblik. De undlader blot at læse den næste sætning, der helt klart ikke opfordrer os til ikke at planlægge. Vi opfordres derimod til at planlægge, men ikke ved

os selv. Det er Helligåndens visdom vi konsulterer, og derfor udfører vi de planer der gives os af Ham.

Det venter til det er blevet belært om hvad der bør gøres, og går så i gang med at gøre det. Det beror ikke på sig selv i nogen ting, undtagen sin egnethed til at fuldføre de planer det får anvist. Det er sikker i sin forvisning om, at ingen hindringer kan bremse dets udvikling henimod at fuldbyrde et hvilket som helst mål, der tjener den større plan, der er udformet til gode for alle.

Vi bliver ikke bedt om ikke at være aktive i verden, men ganske enkelt om ikke at være aktive på egen hånd. Den “større plan” er Soningens plan, hvorefter ingen taber og alle vinder. De omtalte hindringer består af hvad som helst i denne verden vi tror er et problem. Den gamle mere traditionelle måde at betragte hindringer på, er at de er gaver fra Gud, som vi allerede har set. Igennem lidelse og det at arbejde sig igennem disse hindringer og problemer, som er måder Gud viser os Sin Kærlighed på, kommer vi til at kende Hans Vilje. Jobs Bog i Det Gamle Testamente er et stærkt udtryk for den tænkemåde.

Kurset lærer os her, at hver eneste hindring vi tror der er, kan overvindes ved at ændre tænkemåde om dem. Meningen i tilgivelse er ikke at vi skal forandre andre mennesker eller verden, men at vi erkender, at det der plager os ikke er udenfor os selv. Det er den måde vi opfatter andre mennesker og verden på, der er årsag til vores uro. Ved at fjerne hindringerne i sindet, som er forskellige udtryk for vores skyld, helbredes vore sind; og fordi sind er forenede, helbreder helbredelsen af vores sind også hele Sønforholdet. Det er den “større plan” der er udformet til gode for alle. Hver enkelt af os fuldbyrder sin specielle funktion i tilgivelsen af vores specielle forhold (T-25.VI.5). Som Kurset forklarer “frelsens hemmelighed”, bringer vi al smerte og lidelse til os selv:

At lære denne ene lektion vil befri dig for lidelse, uanset hvilken form den antager. Helligånden vil gentage denne ene, altomfattende lektion i frelse, indtil den er lært, uanset hvilken form for lidelse der bringer dig smerte. Uanset hvilke krænkelser du bringer til Ham, vil Han svare med denne meget enkle sandhed. For dette ene svar

fjerner årsagen til enhver form for sorg og smerte. Formen påvirker ikke Hans svar overhovedet, for Han vil kun lære dig den ene årsag til dem alle, uanset deres form. Og du vil forstå, at mirakler afspejler det simple udsagn: “Jeg har gjort dette, og det er dette jeg vil ophæve”. (T-27.VIII.11)

Forsvar er de planer du påtager dig at opstille imod sandheden.

Denne lektion drejer sig om forsvar, ligesom den næste, hvor sammenhængen er sygdom. De begynder med først at gøre synd virkelig ved at fortælle os at “vi har et problem”, for dernæst at gå videre til at rejse et forsvar (verden og kroppen) for at beskytte os imod dette ego-opfundne og derfor ikke eksisterende problem. I mellemtiden har egoet snydt os til at tro, at al vores energi bør sættes ind mod at løse spejlingerne af dette problem, der forresten kan manifestere sig enten i det indre (psykologisk) eller i det ydre. Og hele tiden bliver problemet om synd og skyld (der selv er forsvar imod Guds Kærlighed) holdt skjult og bevaret i vores sind.

Lad os for eksempel sige at jeg har en speciel fobi. Jeg begynder med at sige, at dette er et virkeligt problem, og at jeg vil finde en måde til at beskytte mig imod det. Det kan være enten ved at jeg undgår fobiens objekt, eller igennem mod-fobiens dynamik - at gå imod fobien, og derved prøve på at bevise at jeg ikke er bange for den. Den afgørende ide er, at vi sætter hele situationen op. Vi definerer problemet, og beslutter så hvad løsningen er. Som vi så tidligere, siger sektionen “Jeg behøver intet gøre”, at jeg ikke skal gøre noget på egen hånd (i det mindste ikke hvis jeg virkelig ønsker at være lykkelig). Jeg definerer ikke først et problem, for derefter at sige, at jeg er nødt til at gøre noget ved det. Jeg vil heller lade Helligånden lede mig, og tillade Ham at hjælpe mig med at erkende, at problemet ikke er som jeg opfatter det overhovedet. Mit eneste problem er troen på at jeg er adskilt. I forbindelse med fobien kan jeg således på den ene side forsøge at fjerne angstsymptomerne igennem en eller anden form for det Kurset kalder magi - dvs. psykoterapi, adfærdsmodifikation eller medicinering - og på den anden forsøge at fjerne årsagen til fobien, som er skylden i mit sind, der stammer fra min beslutning om at være adskilt.

Målet med dem er at udvælge det du anerkender, og se bort fra det du mener er uforeneligt med det du tror er din virkelighed. Men det der bliver tilbage er faktisk meningsløst. For det er din virkelighed der er “truslen”, som dine forsvar vil angribe, skjule, splitte og korsfæste.

Vi erkender ikke, at vores egos selvbillede, der i sin oprindelse er syndigt, skyldigt og svækket, og konstant har brug for at blive forsvaret, selv er et forsvar. Den virkelige trussel er ikke den ydre verden, eller nogen som helst tanker vi føler er potentielt skadelige for os; den virkelige trussel for egoet er sandheden om hvem vi er. Dette tema tages op igen i den næste lektion, der taler om sygdom som et forsvar imod sandheden. Hvis vi forestiller os, at vi er tilbage i jagttagerens stol (skema 3) ville vi indse, at de mareridtsvideoer vi hele tiden gentager, igen og igen, er videoer der indeholder et eller andet aspekt af vores skyld; det selvhad vi er nødt til at forsvare os imod.

Sommetider er forsvarets form at angribe andre mennesker, hvilket fører os til at blive gemene og ondsindede. Til andre tider kommer forsvaret i form af at gøre os selv syge. Og sommetider synes vores forsvar slet ikke at virke, og vi oversvømmes af angst, rædsel, skyld og depression. Men resultatet er stadig det samme, fordi ideen om at vi er skyldige egoer selvom vi oversvømmes af angst og depression, forstærkes.

Selv når egoets forsvar altså ikke synes at virke, gør de det faktisk, i det mindste set fra egoets synspunkt. Vi prøver altid at udvælge de forsvar vi tror vil virke bedre end andre. Men i virkeligheden kan ingen af dem faktisk give os fred. Selve den kendsgerning, at vi behøver at udvælge visse aspekter af vores verden at forholde os til, afspejler vores tro på, at der er noget svækket indeni os, der er nødt til at blive beskyttet. Det er indlysende, at dette gør hele egosystemet virkeligt.

Hvad kunne du ikke modtage, om du blot vidste at alt hvad der sker, alle begivenheder, fortidige, nutidige og fremtidige, venligt planlægges af Een Hvis eneste hensigt er dit bedste? 135.18.1

Dette kan forstås som at Helligånden handler i denne verden og planlægger vores ydre liv for os. Hvis vi husker det vi talte om tidligere angående tidens metafysik, kan vi se, at dette tydeligvis ikke kan være tilfældet, fordi der på dette niveau ikke er hverken fortid nutid eller fremtid. Med andre ord er alting sket allerede. Som vi lige har set, beskæftiger Helligånden Sig desuden ikke med verdens former eller virkninger (verdens problemer) men kun med indholdet eller årsagen (sindets tro på at synd er virkelig).

Lad os igen se os selv som iagttagere, der sidder foran skærmen. Vi har en samling egomareridtsvideoer, og så en tilsvarende samling af Helligåndens korrektion af alle fejltagelserne. Både problemet og løsningen skete simultant i det splitsekund. Denne passage fortæller os således, at imens vi sidder i iagttagerens stol, er Helligånden i vore sind og hvisker: "Du vil ha' det bedre hvis du ser mine videoer om forening, tilgivelse og helbredelse i stedet for egoets videoer om fordømmelse og straf". Denne tanke om tilgivelse danner grundlag for Helligåndens plan. Ordene synes at antyde at Helligånden opererer i tiden, men det er for at korrigere ideen om at Gud eller Helligånden vil handle for at straffe os, og få os til at lide enten af kærlighed, så vi til sidste vil opnå at komme i Himlen, eller som et udtryk for deres hævngherrige vrede, der retfærdiggøres på grund af vore synder imod Himlen.

En anden analogi er at sidde i en biograf, og se billederne komme og gå på lærredet. Der falder støv ned i projektoren og det lander på filmen imens den løber igennem, og kaster et sort billede på lærredet, der ødelægger sceneriet. Vi forsøger ikke at ordne, forandre eller rense lærredet, for der er intet at ordne. Vi går derimod til problemets kilde, støvet på filmen. Som vi har set beskæftiger Helligånden Sig på samme måde ikke med virkning, projektionen af vores liv på lærredet, men Hans kærlighed ophæver derimod årsagen, der er skylden i vore sind. Efterhånden som vore sind renses, bliver vores opfattelse også renses, og al smerte og lidelse - der ikke er andet end en projektion af det der er i vore sind - ophæves, efterhånden som de forsvinder tilbage i den intethed af synd og skyld, som er deres oprindelse.

For ikke at de der studerer Kurset skal lade sig forvirre med hensyn til Helligåndens "plan", og tro at den omfatter smertefulde begivenheder, tilbydes de følgende linier:

Måske har du misforstået Hans plan, for Han ville aldrig tilbyde dig lidelse. Men dine forsvar lod dig ikke se Hans kærlige velsignelse lyse i hvert eneste skridt du nogensinde tog.

Dette betyder at Helligånden har taget det ældgamle manuskript om smerte og lidelse, og forandret det for os; ikke i form, men i indhold. Vores eneste valg er, hvilken video vi ønsker at se. Grunden til at Jesus understreger at ting er venligt planlagt, er ikke, at Helligånden planlægger ting for os - det kunne ikke være tilfældet, fordi alting allerede er sket, for slet ikke at tale om den kendsgerning, at Han kun beskæftiger sig med årsag, og ikke ser virkningerne, der ikke er der. Formålet med at understrege Helligåndens venlige planlægning er at korrigere enhver misforståelse af at Han ikke planlægger venligt, men med vrede og straf.

Spm: Der er et sted i Håndbogen der lyder som det her. Jesus siger: “ Heller ikke fortiden indeholdt nogen fejltagelser; intet, der ikke tjente til gavn for verden, eller for ham den syntes at vederfares.” (H-4.VIII.1:6)

Sv: Det udtrykker den samme ide. Men ved fortolkningen af denne passage hjælper det at huske symbolet på den dualistiske motorvej på skema 2: Det gamle manuskript fyldt med smerte, lidelse og død etc. og ned under det korrektionen. De skete begge to samtidigt.

Spm: Hvis man ikke har denne forståelse i sit sind, kan man virkelig misfortolke dette, og ende med at tænke “Oh sådan er det i Himlen??? Se hvilke begivenheder han planlagde i dag”.

Sv: Desværre er det det folk gør, og ender op med ideen om at Helligånden i dag planlagde at jeg skulle blive voldtaget, eller miste mit hjem, min ejendom, mine nærmeste, bare for at lære mig at jeg ikke er min krop. Som ordsproget siger: “Hvem har brug for fjender med venner som dem her?” Det synes ingen betydning at have, at der er adskillige andre steder i

de tre bøger, der kategorisk beviser det fejlagtige i den ide. Husk at egoplanen kræver at Helligånden gøres til et grusomt og hævnerrigt uhyre.

Spm: Det er ligesom det nogle mennesker gør med linier i Biblen, som den der siger, at for at følge Jesus er man nødt til at hade sin mor og sin far.

Sv: Desværre er det sandt, at linier som disse er blevet taget ud af deres sammenhæng, og brugt til at retfærdiggøre alle mulige former for egotanker, der er præcist det modsatte af deres virkelige mening. Det er værd at huske en tidligere citeret passage her. Med henblik på den traditionelle Kristne tro på, at Gud krævede lidelse og opofrelse af Sin Egen Søn, siger Jesus: "Men den virkeligt kristne burde standse op og spørge: "Hvordan er dette muligt?" T-3.I.1:8).

Den næste linie er en perle.

Imens du lagde planer om død, førte Han dig blidt til evigt liv.

Egoets manuskript, der indeholder vores planer om at dø, vendes om af Helligånden. Vores planer om døden, som vi i virkeligheden tror er planer for livet, er de forsvar vore egoer stiller op for at beskytte os imod Guds straf. Midt i alt dette, hvor forsvarerne enten tager form af ydre problemer, eller associeres med fysisk eller mental nød, leder Helligåndens kærlige tilstedeværelse os alligevel blidt hjem. En tidligere citeret sætning i Tekstbogen siger: "Forløsningen er nedlagt i korsfæstelsen" (T-26.VII.17:1). I hjertet af skyldens smerte i vore sind, er forløsningen også til stede, hvis vi blot tager beslutningen om at fjerne vores finger fra egoets knap, og placerer den på Helligåndens, og på den måde skifter fra videoer om mareridt til dem om lykelige drømme. Vi har altid valget.

Din tillid til Ham i nuet, er det forsvar der lover en uforstyrret fremtid, uden et eneste spor af sorg, og med en glæde som bestandigt vokser, efterhånden som dette liv bliver til et helligt øjeblik, der er indlagt i tiden, men kun ænses udødeligheden.

På trods af al den “objektive” elendighed i denne verden, eller det der synes at være elendigheden ved at være fange i verden, er der en anden måde at se verden på: Igennem det hellige øjeblik, der fører os ud over egoets opfattelser. Selve verden forandrer sig ikke, som vi allerede har set, men efterhånden som vore opfattelser skifter, gør vores holdninger til verden det også, for de er eet. Med denne nye mening, der udgår fra vore sind, er verden også forandret: årsag og virkning, kilde og ide, er stadig ikke adskilt.

Spm: Hvad er definitionen på “uforstyrret” i denne sammenhæng?

Sv: Det betyder uforstyrret af egotanker. Det er vigtigt. Selv den mest forstyrrende situation i verden, som for eksempel at være fange i Auschwitz, kan ikke have nogen virkning på vores indre fred, forudsat at vi opfatter situationen igennem Helligåndens øjne. Årsagen til al vores uro og forstyrrelse ligger ikke udenfor os, men derimod i det vores sind vælger. Husk den vigtige passage fra Arbejdsbogen, der er citeret før:

Den tilsyneladende pris for at acceptere dagens ide (“Min frelse kommer fra mig”) er denne: Det betyder, at intet uden for dig selv kan frelse dig; at intet uden for dig selv kan give dig fred. Men det betyder også, at intet uden for dig selv kan såre dig, eller forstyrre din fred, eller gøre dig urolig på nogen måde. (A-d.I.70.2:1-2)

Altså selvom vi stadig lever i tidens verden, adlyder vi evighedens kærlige lov igennem at vælge det hellige øjeblikks fred, der afspejles her igennem vores tilgivelse af hinanden og af os selv.

Lad ikke andre forsvar end din tillid til nuet (understregningen er af tillid i nuet, hvilket gentages fra begyndelsen af paragraffen) **styre fremtiden, så vil dette liv blive til et meningsfuldt møde med sandheden, som dine forsvar kun ville skjule.**

Uden forsvar bliver du et lys, som Himlen taknemmeligt anerkender som sit. Og det vil føre dig afsted på måder der er udformet til at gøre dig glad, i henhold til den ældgamle plan der begyndte da tiden blev født.

I denne sammenhæng kunne vi tænke på forsvar som skyer af skyld, en metafor der er fremtrædende i de første øvelser i Arbejdsbogen så vel som i Tekstbogen. Når disse skyer af skyld fjernes, tillades Kristuslyset, der allerede er til stede i os, at skinne. Og som sagt, i det øjeblik tiden blev født, og egoets manuskript dukkede op, blev Helligåndens ældgamle plan også født. Den synes at foregå i tiden, men i virkeligheden er den udenfor tiden. "Planen" forudsætter vores erkendelse af en mulighed for at tilgive og helbrede vore sind i hver enkelt situation. Tekstbogen minder os således om:

Når du møder nogen, så husk det er et helligt møde. 2. Som du ser ham, vil du se dig selv. 3. Som du behandler ham, vil du behandle dig selv. 4. Som du tænker om ham, vil du tænke om dig selv. 5. Glem aldrig dette, for i ham vil du finde dig selv, eller miste dig selv. 6. Når som helst to af Guds Sønner mødes, gives de endnu en chance til frelse. 7. Forlad ikke nogen uden at give ham frelse, og selv at modtage den. (T-8.III.4:1-7)

Når vi identificerer os med denne plan, bliver vores liv "meningsfulde møder med sandheden". Egoets illusoriske arsenal af forsvar tjener til at fastholde dets frygt for denne sandhed.

Dine efterfølgere vil forene deres lys med dit, og det vil blive forøget indtil verden er oplyst af glæde. Og med glæde vil vore brødre lægge deres brydsomme forsvar fra sig, fordi de intet nyttede, og kun kunne bringe frygt.

Når vi vælger at tilgive, og give slip på de skyer af skyld der skjulte Kristuslyset i vores sind, skinner det lys ind i alles sind, ligesom deres også skinner ind i alles. På den måde vokser Soningens cirkel (T-14.V). Måske kommer det ultimative udtryk for denne vision til allersidst i Tekstbogen, i Jesu bøn til vores Fader:

Jeg giver Dig tak for det mine brødre er. Og efterhånden som de hver især vælger at forene sig med mig, vokser lovsangen fra jorden til Himlen, fra små, spredte strofer af

en melodi, til et altomfattende kor fra en verden der er genløst fra helvede, og giver Dig tak. (T-31.VIII.11:4-5)

Der er en parallel passage i Tekstbogen i slutningen af sektionen “Indtrædelsen i Arken” (T-20.IV.8). Den siger grundlæggende det samme, men på en anden måde, som vi vender os til nu:

Du spekulerer sikkert på hvordan du kan være fredfyldt så længe du er i tiden, og så meget skal gøres før vejen til freden er åben.

Her udtrykkes den tidligere nævnte uundgåelige følelse hos de der studerer Kurset, når de begynder at opdage egosystemets enorme omfang, og har en tendens til at sige: “Gud, hvordan kan dette nogensinde ophæves?” Der er en anden passage i Tekstbogen, der allerede er delvist citeret, der indeholder det samme budskab:

Parathed er kun begyndelsen til tillid. Du tror måske at dette indebærer, at en enorm mængde tid er nødvendig imellem parathed og beherskelse, men lad mig minde dig om, at tid og rum er under min (Jesu) kontrol. (T-2.VII.7:8-9)

Den ide der blev nævnt tidligere, er vigtig her: Vi er ikke nødt til at være perfekte, og vi behøver ikke at have bemestret noget, for at være parat til at udføre det. Parathed betyder ikke bemestring. Meget, meget få har bemestret dette tankesystem, men det betyder ikke, at folk ikke er parat til at praktisere det. Men hvis vi tror det er umuligt at ophæve vores skyld, eller hvis vi føler os overvældet af denne opgave, og tror det vil tage enormt lang tid at lære at tilgive, træder Jesus ind her og minder os om, at tid og rum er under Hans kontrol, og at miraklet derfor har evne til at forkorte tiden. Med andre ord kan miraklet hjælpe os med pludseligt at skifte fra egoets mareridt til Helligåndens lykkelige drøm. Som sagt forekommer det som om det er en enorm og umulig opgave, men det er fordi vi tror tid er virkelig.

Måske synes dette umuligt for dig. Men spørg dig selv, om det er muligt Gud ville have en plan til din frelse, som ikke virker. Når du først accepterer Hans plan som den eneste funktion du vil udfylde, vil der intet andet være, som Helligånden ikke vil arrangere for dig uden at du skal anstrenge dig. Han vil gå foran dig og gøre din vej lige, og ikke lade nogen sten ligge på vejen du kan snuble over, og ingen hindring lade være som kan blokere din vej.

Vi kan i denne passage genkende betydningen af Kursets anvendelse af ord, som gentagelsen af visse ord, som "hindringer". Risikoen for fejlfortolkning mindskes betydeligt hvis vi indser, at budskabet her er en korrektion af en anden tænkemåde. Vi har været inde på dette tidligere. Det traditionelle syn var, at Gud lagde stene på vores vej, og at vi igennem at overvinde disse hindringer fandt Hans Kærlighed. Jesus siger her til os, at det er den anden vej rundt. Vendingen at "gøre din vej lige" er Bibelsk, og det er Johannes Døberens ord taget fra Esajas. Det kunne man tænke på ud fra skema 6, der fremstiller egoets krogede vej i form af en spiral. Helligåndens vej er en lige linje, der overvinder alle egoets adskillelseshindringer. Dette synes igen at antyde, at Helligånden arrangerer ting for os, at Han udarbejder vores fremtid. Men det kan ikke være tilfældet, hvis tid er en illusion.

For at pointere det igen, præsenteres disse passager for os netop fordi vi tror tiden er virkelig, og ligesom vi bliver bedt om at "lægge fremtiden i Guds Hånd" (A-d.I.194) bedes vi derfor også om her, at have tillid til at Helligånden vil sørge for tingene for os. Den måde Han hjælper os på er, at minde os om at vi kan skifte tænkemåde, skifte kanal, så vi kan genopleve tilgivelsens lykkelige drømme fremfor mareridtene. Det betyder ikke at Han gør ting i verden, fordi, som Kurset understreger igen og igen, der er ingen verden, ligesom der ingen fremtid er, men kun de manuskripter der allerede er udspillet.

Helligånden opererer således i vore sind indeni illusionen om at der findes tid, at der er ting der er nødt til at blive gjort og hindringer at overvinde. Men det er kun fordi det er der vi tror vi er. Som vi har set beder Jesus os tidligere i Tekstbogen om at tænke over spørgsmålet: "Hvem er det 'dig' der lever i denne verden?" (T-4.II.11:8). Han lærer os, at dette 'dig' slet ikke er vores virkelige Selv, og at vi er nødt til at være årvågne for at erkende hvordan egoet dækker vores sande Identitet, der holdes for os af Helligånden.

Intet du har brug for vil blive dig nægtet. Ikke en eneste tilsyneladende vanskelighed vil ikke smelte væk før du når den. Du behøver intet tænke på, kan være ubekymret om alt, undtagen det ene formål du vil opfylde.

Dette er en henvisning til den del af bjergprædikenen i Mathæusevangeliet, der beder os om at se til liljerne på marken, og fuglene på himlen, hvis behov alle opfyldes af Gud. Dette synes at antyde, at Gud tilfredsstiller vore kropslige behov som vi oplever dem i den materielle verden. Men som sagt kunne Jesus ikke mene dette bogstaveligt, fordi han andre steder i Kurset forklarer, at Gud end ikke ved noget om denne drøm (T-4.II.8:6; T-18.VIII.4:1-2). Endvidere har vi allerede diskuteret, at Helligånden ikke beskæftiger sig med virkninger, men kun med deres årsager i vore sind. Det er derfor det er afgørende at huske den sammenhæng *Et Kursus i Mirakler* præsenterer sig selv i. Passager bør ikke tages ud af sammenhængen, så de kommer til at betyde det vi ønsker de skal betyde, og derved bryder hele tankesystemet.

At sige, at intet vi behøver vil blive nægtet os, og at ingen vanskelighed ikke vil smelte bort, synes også at antyde at fremtiden er virkelig, og at vi er på en tidsbegrænset rejse. Som vi har set anvender Kurset sprog som dette på grund af vores fasttømrede tro på, at tiden er en lineær proces. Mange andre steder siger Jesus, at rejsen allerede er forbi. Derfor forandrer Helligånden ingenting i verden, for “der er ingen verden” (A-d.I.132.6:2); vi går ikke igennem tingene for første gang. Men Hans kærlige tilstedeværelse synes faktisk at “tale” til vores drømmende sind, for at ændre vores opfattelse. Fælden er, at vi glemmer at vi ikke er folkene på lærredet, men simpelthen iagttagere.

Spm: Kunne du ikke sige lidt mere om det? Hvordan skal vi forstå denne passage?

Sv: Denne passage bør tages som en korrektion af ideen om at Helligånden straffer, at Han vanskeliggør tingene, og giver os lidelse. Det er hovedideen; men det sprog der anvendes til at kommunikere denne ide, er et sprog der kan forstås af sind der er gennemsyret af troen på, at tiden er lineær. Som vi har set, anvender lektionen i Arbejdsbogen om at lægge vores fremtid i Guds Hånd et sprog, der afspejler at tiden er lineær, til at kommunikere budskabet

om, at Helligånden sidder ved siden af os i iagttagerens stol, og opfordrer os til at vælge at genspille videoer om forhold Han allerede har helbredt for os. Vores oplevelse i denne verden kan være, at Han har gjort dette for os - at Han har gjort vores vej lige og fjernet hindringer. Men faktisk har vi blot accepteret den korrektion, der allerede var til stede i vores sind, igennem Helligånden.

Ideen om at vi kan være ubekymrede om alt, undtagen om det ene formål vi ønsker at opfylde, henviser til tilgivelse. Det er vigtigt at forstå at en passage som denne kunne udnyttes til at retfærdiggøre at tale om Helligåndens magiske tricks - Han sørger for parkeringspladser, helbreder kræft, forsyner os med penge når det er nødvendigt, og i almindelighed beregner alt, så alle behov opfyldes. Hvis det virkelig var tilfældet, ville det bekræfte troen på at tidens og rummets verden er virkelig i kraft af Helligåndens indgriben i den. *Et Kursus i Mirakler* anvender som før sagt sprog som dette, fordi vi tror vi er i denne verden, men det bør ikke læses forkert, for at det kan retfærdiggøre “magi” (som vi har set Kursets ord for forsøg på at løse et problem i sindet igennem fysiske midler). Helligåndens “indgriben” er ganske enkelt påmindelserne i vore sind om, at vi kun har eet eneste problem, og at Han allerede har løst det for os.

Spm: Kunne ideen om at “man ikke behøver at bekymre sig om noget” forstås på den måde, at vi i sidste instans ikke behøver at bekymre os om de basale daglige problemer med at leve, hvilket tøj vi bør have på, og hvad vi bør spise, for eksempel? Betyder det, at fordi vi ikke har behov for at få os selv til at lide, vil vi uundgåeligt få hvad vi behøver? Vi vil ikke være nødt til at fokusere på noget som et mål i sig selv?

Sv: Ja, det er det der antydes. Det afgørende ord i dit spørgsmål er “bekymre”. Det er ikke sådan at vi ikke betaler elektricitetsregningen, eller sørger for vore nærmeste eller os selv. Det er simpelthen at vi ikke vil fortolke sådanne materielle behov igennem skyldens og nødens øjne. Denne projektion er kilden til alle vore opfattede problemer, som bliver meget effektive midler til afledning, som vi alle ved.

Et Kursus i Mirakler er en blanding af det ideelle med det praktiske, af metafysiske principper med vores hverdagsoplevelser. Forvirringen kommer ind i de studerendes sind, når de forveksler de to niveauer. Altså, folk kan finde på at sige: "Helligånden sagde jeg skulle forlade mit job; jeg har ingen penge, men jeg ved at Herren vil sørge for mig". Det er klart ikke dette Jesus mener med dette. Men han fortæller os, at vi ikke længere vil være bekymrede over ting, der i virkeligheden ikke er problemer, men derimod vil erkende hvad vores virkelige problemer er. Formålet med Kurset er gradvist at hjælpe os med at forstå, at vores eneste funktion er at helbrede vore egne sind, og at kun det er vigtigt: "Mirakelarbejderens eneste ansvar er at acceptere Soningen for sig selv" (T-2.V.5:1). Jesus foreslår bestemt ikke, at vi gør dette isoleret fra verdens former og symboler; hans kursus taler ikke for at vi fjerner os fra verden, men derimod for at vi ændrer på hvordan vi opfatter verden:

Dette kursus holder sig indenfor egoets rammer, hvor der er behov for det. Det interesserer sig ikke for det der er hinsides al fejltagelse, fordi det kun er planlagt til at fastlægge retningen mod det. Derfor anvender det ord, som er symbolske, og kan ikke udtrykke det der ligger hinsides symboler. (B-in.3:1-3)

Og tidligere i Håndbogen siges der om spørgsmålet om at lave om på sin livssituation:

Forandringer i Guds læreres *sind* er nødvendige. Dette kan, men behøver ikke, medføre forandringer i den ydre situation..... Det er højst usandsynligt, at holdningsændringer ikke vil være det første skridt i.... træningen. (H-9.1:1-2, 4)

Helligånden fortolker således vores ord og symboler anderledes end vi gør, men gør det i deres sammenhæng. Andetsteds forklarer Jesus hvordan Helligånden ikke tager vores specielle forhold fra os, men transformerer dem (T-17.IV.2:3); formen eller symbolet varer ved, men indholdet er blevet forandret fra skyld til tilgivelse.

Spm: er der andre grunde til denne type af misfortolkninger? Nogen har været involveret i ret forfærdelige situationer, og så konkluderet at Helligånden har stillet disse situationer op for at undervise i Sin lære. Som du for eksempel allerede har sagt, troede en kvinde, der var blevet brutalt voldtaget, oprigtigt på, at Helligånden havde sendt denne voldsforbryder til hende, så hun kunne tilgive ham.

Sv: Fejlfortolkningen kommer fordi folk læser det deres ego ønsker de skal læse, så de ikke vil forstå den større sammenhæng disse passager kommer i. Det er derfor jeg har talt om disse passager i den større sammenhæng om tid. Måske er den bedste forberedelse til at arbejde med *Et Kursus i Mirakler* almindelig sund fornuft. Sund fornuft, for slet ikke at nævne Kursets teori, ville fortælle os, at voldtægt aldrig kunne være Helligåndens vilje, pludseligt at forlade vore jobs, eller forlade vores familie uden at den har udsigt til midler til livets opretholdelse, ikke var Helligåndens vilje. Han kunne faktisk godt vejlede os til at forlade et arbejde. Men i situationer hvor der er involveret fornægtelse, der leder os til at udnytte andre mennesker for at undgå at tage ansvar for vore egne manuskripter, er det klart egoets vejledning vi følger. Men som sagt er der ingen tvivl om, at en person, som en del af sin soningsvej kunne blive vejledt til at forlade en bestemt situation. Men hvis det var tilfældet, ville resultatet være fred, ikke opofrelse. Helligånden er ikke en magisk fugl, der tager hånd om vores problemer. Det er derfor jeg har indledt disse passager med at understrege hvor afgørende det er at forstå, at Kursets lære er en korrektion. Når formålet med kursets undervisning først er forstået, uden misforståelser eller fejlanvendelse, er den fuldstændigt sammenhængende, og giver meget mere mening.

Som det blev givet dig, sådan vil dets fuldbyrdelse være. Guds garanti vil holde overfor alle forhindringer, for den hviler på vished og ikke på tilfældigheder. Den hviler på dig. Og hvad kan være mere sikkert end en Søn af Gud?

Tilgivelse er det formål der gives os af Helligånden, som derigennem lader vore sind blive helbredt. Og siden det blev givet os, er dets fuldbyrdelse også garanteret, og har kun brug for vores uundgåelige beslutning om at acceptere det. Egoets ældgamle manuskript udspillede

i drømmen, men det ældgamle manuskript om tilgivelse udspillede også. Det “dig”, som sikkerheden hviler på, er det virkelige Selv, Kristus i os, og Dets Kærlighed venter blot på vores sikre tilbagevenden til det hjem vi aldrig virkelig har forladt.

III DEL

TIDENS OPHØR

INTRODUKTION TIL III DEL

I denne afsluttende del vil vi se på Kursets ideer om den virkelige verden, Genkomsten, Dommedag og Guds sidste skridt, der i Kursets fremstilling kommer efter hinanden. Men det er klart at det at de kommer efter hinanden er en illusion, for disse sidste “skridt” korrigerer og ophæver en tro på tiden, der aldrig var. Disse stadier er dog alligevel nyttige for os, der stadig tror vi er i tiden, for de tjener til at vende egoets trin på nedstigningen til dets helvede. Vi begynder med den virkelige verden, der er målet for det *Et Kursus i Mirakler* ønsker at lære os.

Kapitel 9

DEN VIRKELIGE VERDEN

Vi begynder med den smukke sammenfatning af “den virkelige verden”, der findes i Arbejdsbogen (A-d.II.8:1). Vi kunne egentlig afsætte en hel bog til dette emne, fordi *Et Kursus i Mirakler* indeholder så mange henvisninger til det. Men vi begrænser os til tre, et

fra hver af Kursets bøger. Men før vi begynder vil jeg lige komme med at par yderligere kommentarer.

Som sagt er det ikke Himlen der er Kursets mål, det er den virkelige verden. Som det blev fremstillet i forbindelse med vores diskussion om skema 3, er den virkelige verden nået, når vi kun opfatter videoer om tilgivelse og forening, hvorefter alle videobånd forsvinder. Vore opfattelser i den virkelige verden er ikke længere forvrænget igennem projektionen af vores skyld, eller troen på synd, men er nu udvidelse af Helligåndens Kærlighed. Det er denne Kærlighed der er Kursets mål, og den anbringer os for enden af Soningens vej.

Det er vigtigt at forstå, at den virkelige verden stadig er en del af illusionens verden, og således ikke er Himlen. Når *Et Kursus i Mirakler* taler om virkelighed, taler det om Himlen, der normalt er sat i modsætning til den illusoriske verden. Men vendingen "den virkelige verden" refererer til denne verden, men altså en tilgivet verden. Som Arbejdsbogen siger i begyndelsen af den passage vi nu skal undersøge: "den virkelige verden er et symbol" hvilket betyder at den ikke er kendsgerning. Den eneste kendsgerning der er sand staves med stort "K", Kendsgerning Gud. Så selvom den virkelige verden er et symbol, er den ikke et symbol på synd eller adskillelse. Den er den rene afspejling af Himlens virkelighed og eenhed, i det splittede sind. Som sådan er den virkelige verden ikke en henvisning til den fysiske verden, men derimod til en tilgivende holdning, der nu er i det sind, der har erkendt sin syndfrihed. Nu til Arbejdsbogen:

Den virkelige verden er et symbol, ligesom resten af det opfattelse tilbyder. Men det står for det der er det modsatte af det du lavede.

Skema 2 afbillede egoets og Helligåndens manuskripter som en tosporet motorvej, hvor den øverste del tilhører egoet, og den nederste del er Helligåndens korrektion, der er præcist det modsatte af det egoet har gjort. Derfor kan det at leve i den virkelige verden sammenlignes med kun at køre på Helligåndens kørebane, hvor der ikke længere er noget manuskript overhovedet. For at sige det igen, når først Helligåndens korrektioner er blevet accepteret, er egoets fejltagelser forsvundet, hvad der gør korrektion unødvendig. Som Jesus siger angående hans egen rolle som lærer:

Jeg vil undervise sammen med dig og leve sammen med dig, hvis du vil tænke sammen med mig, men mit mål vil altid være til slut at frigøre dig fra behovet for en lærer.
(T-4.I.6:3)

Altså når først den skyld vi lavede er afløst af sin modsætning - tilgivelse - forsvinder de begge:

Dette er det skift sand opfattelse giver: Det der blev projiceret ud ses indeni, og der lader tilgivelse det forsvinde.....Men når den ses inde i dit sind, ligger skyld og tilgivelse et øjeblik sammen, side om side på eet alter. Der forenes til sidst sygdom og dens eneste lægemiddel i een helbredende klarhed. Gud er kommet for at gøre krav på Sine Egne. Tilgivelsen er fuldbragt. (B-4.6:1, 7-10)

Din verden ses igennem frygtens øjne, og bringer vidnesbyrd om rædsler til dit sind. Den virkelige verden kan kun opfattes igennem øjne der velsignes af tilgivelse, så de ser en verden hvor rædsel er umulig, og bekræftelser på frygt ikke kan findes. Den virkelige verden indeholder en modpart til hver eneste ulykkelig tanke, der spejles i din verden; en sikker korrektion af de frygtelige syner, og af den krigslarm din verden indeholder.

Hvert eneste øjeblik vi vælger at være adskilte, er allerede helbredt igennem en beslutning om at forenes. For hver gang vi har angrebet dem og beklaget os over dem, har der været en korrektion, hvor vi har tilgivet dem. Det er modparten til hver eneste ulykkelig tanke vi har haft. Ideen om at hver eneste ulykkelig tanke afspejles i verden, er et udtryk for projektionens dynamik. Og enhver ulykkelig tanke har frygt som sin kilde, der uundgåeligt fører til en oplevelse af verden som forfærdelig, og os selv som sårbare overfor dens ondskab. Men at acceptere Helligåndens korrektion lader Hans Kærlighed udvide Sig igennem vore sind, og i sidste instans blive afspejlet i opfattelsen af den virkelige verden.

Den virkelige verden viser en verden der ses anderledes, igennem rolige øjne og med et fredeligt sind. Der er intet andet end hvile. Der høres ingen skrig af lidelse og sorg, for der er intet der stadig er udenfor tilgivelse. Og det der ses er venligt. Kun glade syn og lyde kan nå det sind, der har tilgivet sig selv.

Det der er vigtigt at forstå her er, at den virkelige verden ikke er en fornægtelse af verden. Vi lever stadig i illusionens adskilte verden, men selvom kroppens øjne “ser” de samme ting som før, er fortolkningerne der gives det der “ses” helt anderledes. Med andre ord er vores opfattelse blevet korrigeret fuldstændigt, og derfor ser vi kun igennem kærlighedens øjne. (A-d.II.8.2 før 1.290)

Spm: Så skal den linie formodentlig ikke tages bogstaveligt: “Der høres ingen gråd af smerte og sorg”?

Sv: Det er rigtigt. Den betyder ikke, at mennesker ikke græder af sorg, men derimod at vi ikke kommer til at høre det på den måde.

Spm: Vil det sige at det i een forstand er bogstaveligt, og i en anden forstand ikke?

Sv: Rigtigt, det af hænger af hvilket niveau vi taler på. Det vigtige er at være sikker på, at vi ikke er optaget af at fornægte: fornægtelse af sult i verden, tilstanden i et undertrykt land, menneskerne i holocaust, eller hvad det nu måtte være. Denne passage skal derfor ikke forstås som, at disse ting ikke sker. Den betyder, at vi vil se anderledes på sådanne ting, uden at give dem magt til at forstyrre vores indre fred.

Spm: Ville det ikke også være en fejltagelse at tro, at den virkelige verden er et eller andet sted der er anderledes end denne verden?

Sv: Jo, selvfølgelig. Som sagt er den virkelige verden en holdning, en sindstilstand. Man kan stadig fysisk være i Auschwitz, eller hænge på et kors, men sindet vil være i total fred.

Og derfor opfattes den tilsyneladende ydre situation igennem rolige og milde øjne. Der opleves kun venlighed, for der er kun venlige tanker tilbage i sindet.

Hvilket behov har et sådant (tilgivet) sind for tanker om død, angreb og mord?

Dette er en vigtig sætning, for Jesus fortæller os her, at vores egoselv har et behov for tanker om død, angreb og mord, hvilket betyder at de er et resultat af en beslutning vi træffer. Det er helt sikkert ikke den måde verden ser angreb på, som i enhver af sine former forekommer så virkelige. Men denne passage lærer os, at problemet er, at vi har en investering i at tro på at angreb er virkelige. Vi vælger at gøre dem virkelige - hvad der naturligvis rodfæster os i kroppen, og i adskillelsens, skyldens og frygtens verden - for det er det egoet ønsker. At vælge angrebstanker stammer i virkeligheden fra en beslutning om at blive i tiden, "i sikkerhed" i egoets verden.

Hvad kan det opfatte omkring sig, andet end sikkerhed, kærlighed og glæde? Hvad findes der, som det ville vælge at fordømme, og hvad findes der, som det ville dømme imod?

Som sagt betyder dette ikke at vi fornægter det der sker i verden. Vi erkender simpelthen, at det der sker i verden ikke kan påvirke Den vi virkeligt er. Det Jesus lærte os er, at på trods af hvad der syntes at ske med ham, var han omgivet af sikkerhed, kærlighed og glæde. Derfor kunne han ikke være i smerte, eller opfatte nogen del af Sønforholdet som adskilt fra sig selv. Der skete intet med ham, fordi der var intet i hans sind der krævede, at der skete noget med ham.

Sektionen "Hvor Synd er Forsvundet" en smuk beskrivelse af den tilgivne eller virkelige verden. Der er et fravær af synd, og hvis der ingen synd er, kan der heller ingen skyld være. Og derfor er der intet behov for at se sig selv eller andre som fordømt. Uden skyld er det umuligt at dømme, og adskillelse er ikke-eksisterende. Her følger et kort uddrag fra denne sektion:

Tilgivelse er det der i denne verden svarer til Himlens retfærdighed. Den oversætter syndens verden til en enkel verden, hvor retfærdighed kan afspejles fra den anden side af den port, bag hvilken den totale mangel på begrænsning ligger.....Tilgivelse forandrer syndens verden til en verden af skønhed, der er vidunderlig at se.....Der er ingen sorg og ingen adskillelse her, for alt er fuldstændigt tilgivet. Og det der er tilgivet må forene sig, for intet står imellem til at holde dem adskilt og alene. De syndfri må opfatte at de er eet, for der står intet imellem til at skubbe den anden bort. (T-26.IV.1:1-2; 2:1, 3-5)

Den verden det (tilgivne sind) ser, opstår i et sind der er i fred med sig selv. Ingen fare lurar i noget det ser, for det er venligt, og ser kun på venlighed.

Mange steder i Arbejdsbogen, især i disse eetsiders-sammendrag, bliver der udtrykt enormt meget i hver sætning, direkte eller underforstået. Det finder vi også her. Den verden vi ser, opstod i et sind i konflikt, og det må uundgåeligt projicere sin konflikt. Og det var sådan verden blev lavet. Tilgivelse korrigerer denne fejltagelse, og helbreder den konflikt det er at tro at vi har angrebet Gud. Fred afløser konflikten, og der opstår en anden verden af denne kærlige tanke. Som sagt, med andre ord, i den virkelige verden ser og oplever vi drømmen anderledes.

Hertil kommer, at hvis jeg er venlig og kun kan se på venlighed, vil jeg ikke længere opleve fare. Den anden sætning er en årsagssætning: "Ingen fare lurar i noget det ser", fordi "det er venligt". Selvom du står foran mig og peger på mit hoved med en pistol, og der kun er venlighed i mig - der er ingen synd og ingen fordømmelse - ved jeg, at jeg ikke er i fare uanset hvad der sker. Hvis der opstår fare, er det virkningen af en uvenlig tanke. En uvenlig tanke er resultatet af tro på synd og skyld, der kræver at jeg straffes. Således må jeg uundgåeligt tro på at verden er et farligt sted. I den virkelige verden forbliver jeg i fred, uanset hvad der sker på formniveauet. Vi har fra den anden verdenskrig mange eksempler på mennesker der overlevede kz-lejre i en tilstand af fred, på trods af de indlysende fysiske farer der var overalt omkring dem. Deres fred var et resultat af at de valgte at identificere sig med kærlighed i

stedet for med angreb. I denne verden har vi ikke altid kontrol over vore ydre omgivelser, men vi har altid kontrol over vore tanker og opfattelser. Dem kan vi ændre.

Den virkelige verden er symbolet på, at drømmen om synd og skyld er forbi, og at Guds Søn ikke længere sover. Hans vågne øjne opfatter den sikre spejling af hans Faders Kærlighed; den sikre erklæring om at han er udfriet. Den virkelige verden tilkendegiver tidens afslutning, for opfattelse af den gør tid formålsløs.

Så nu begynder vi at vågne fra dette mareridt. Set fra Helligåndens synspunkt er formålet med tid at ophæve synd. Når først synden er ophævet, er der ingen brug for tid mere. Vi kan altså sige, at opnåelsen af den virkelige verden er det nødvendige skridt imod at holde op med at tro på at tiden er virkelig. Guds Kærlighed er ikke mulig i denne verden, som det fremgår af det førmtalte citat: "Ingen kærlighed i denne verden er uden.....ambivalens" (T-4.III.4:6), men Kærlighedens spejling er mulig igennem Helligåndens opfattelse.

Helligånden har intet behov for tid, når den har tjent Hans formål. Nu venter Han blot det ene øjeblik endnu på, at Gud skal tage det endelige skridt, og så er tiden forsvundet, og den tager opfattelse med sig når den forsvinder, og overlader sandheden til at være sig selv. Det øjeblik er vores mål, for det indeholder erindringen om Gud. Og når vi ser på en verden der er tilgivet, er det Ham Der kalder på os, og kommer for at bringe os hjem (Guds sidste skridt), og husker os på vores Identitet, Som vores tilgivelse har givet os tilbage.

Det "endelige skridt" er det Kurset andetsteds kalder Guds sidste skridt, og vi kommer nærmere ind på det stadium senere. Ligesom tiden forsvinder, gør opfattelse det også, og så dukker viden op i vore sind, og er endelig genoprettet til bevidsthed om Himlens eenhed. Det er det øjeblik hvor vore sind er helt helbredte, fordi det er der vi fuldstændigt har accepteret Soningen for os selv: Vi har ophævet vores tro på at skyld er virkelig. Den virkelige verden repræsenterer fuldendelsen af vores individuelle vej. De sidste stadier - Genkomsten, Dommedag, og det sidste skridt - er, som vi kommer til at se, i virkeligheden kollektive skridt.

Sagt på en anden måde, når hvert eneste adskilte fragment af Sønforholdet har helbredt sit sind, på det tidspunkt vækkes Sønforholdet som een. Den virkelige verden udtrykker den individuelle fuldendelse af den vej. Det helbredende øjeblik er vores mål. Når vi ser Kristi ansigt i andre, dukker erindringen om Gud op i vores sind, og vi er hjemme i bevidstheden om vores fuldkomne eenhed med Gud og hele skabningen.

Nu går vi videre til Håndbogen, til den sektion der kaldes "Hvordan vil verden ende" (H-14). Det centrale tema vi har arbejdet med er at total tilgivelse og opnåelse af den virkelige verden markerer afslutningen på denne verden. Det er også temaet på denne sektion.

Kan det som ingen begyndelse har virkeligt ende? Verden vil ende i en illusion, som den begyndte. Men dens afslutning vil være en illusion om nåde.

Hvis vi taler om verdens ophør, antyder vi, at der må have været en begyndelse. Vi ville således sige at verden faktisk eksisterer. Dette er en af de underfundige måder egoet anvender til at gøre verden, og derfor sig selv, virkelig. Det er den samme ide, som når man taler om opstandelsen af Jesu krop. Hvis man siger at hans krop opstod, siger man også, at hans krop må være død. Hvis man siger at hans krop døde, må man også sige at hans krop levede, hvad der er endnu et eksempel på de smarte fælder egoet sætter op for at få os til at tro på at dets verden er virkelig. Det er det samme her: At tale om verdens afslutning er at sige, at verden var nødt til at have en begyndelse, og derfor at den, og hele egotankesystemet, er virkelig.

"Men dens afslutning vil være en illusion om nåde". Dette er tænkt som en korrektion af det traditionelle kristne synspunkt, at verden vil ende med en dom, og denne dom er ikke er en god dom, hvis man er på den forkerte side.

Spm: Siger Johannes Åbenbaring ikke, at verden vil ende i ild, eller slaget Armageddon?

Sv: Jo. Biblen fastslår, at verden vil ende i en stor ødelæggende ild, og at der vil være megen lidelse. Hvis man er på den "rigtige side" vil man være ok. Kurset siger her, at verden vil ophøre meget anderledes, nemlig i "en illusion om nåde"

Illusionen om tilgivelse - som er fuldstændig, som ingen udelukker, som er ubegrænset i sin venlighed - vil dække den, skjule alt ondt, gemme al synd, og gøre ende på skyld for evigt. Sådan ender den verden skyld havde lavet, for nu er der intet formål med den, og den er forsvundet.

Her er at andet klart udsagn i Kurset om, at også tilgivelse er en illusion. Slutproduktet af tilgivelsesprocessen er, at ingen er udelukket, og på den måde ophæves skyld. Men verden holdes oppe af skyld. Skyld lavede verden - et meget klart udsagn om denne vigtige lære i Kurset - og den opretholdes af den. Når skyld derfor er forsvundet, og tilgivelse er fuldstændig, må verden nødvendigvis forsvinde, fordi dens årsag er væk. Verden er virkningen, og skyld eller synd er årsagen.

Lad os gå videre til den anden paragraf, sætning otte:

Verden vil ende når alle ting i den er blevet korrekt dømt af Hans dom. Verden vil ende med hellighedens velsignelse over sig. Når ikke en eneste tanke om synd er tilbage, er verden forbi. Den vil ikke blive tilintetgjort, eller angrebet, eller overhovedet rørt. Den vil blot høre op med at synes at være til.

Dette er så Kristi vision, Helligåndens sande opfattelse, og den virkelige verden. Sætningen er desuden en korrektion af det traditionelle kristne syn på Armageddon. Ordene er her ganske tydeligt valgt meget omhyggeligt. De siger ikke, at verden blot vil ophøre med at være. "Den vil blot høre op med at synes at være til", fordi dens eksistens er illusorisk. *Et Kursus i Mirakler* gør det desuden meget klart i mange passager, som for eksempel i denne, at der ingen verden er, som vi også diskuterede ved slutningen af del II, hvor vi talte om Helligåndens plan. Men Jesus taler ikke konstant på dette niveau. Hvis han gjorde det, ville Kurset blive ekstremt frustrerende for os, der tror at verden er virkelig. Der er passager nok i Kurset, der viser os præcist hvad dets metafysiske syn er. Men der er mange andre passager der taler om verden som om den er virkelig, fordi vi som sagt har investeret i at tro på, at tidens verden er virkelig.

Det er også vigtigt at lægge mærke til, at verden ikke ødelægges eller angribes, eller imødegås på nogen som helst måde, for hvordan kan ingenting imødegås eller ødelægges? Verden bliver ganske enkelt set på igennem Kristi øjne, så forstås dens intethed, og den forsvinder. Som Kurset siger angående transcenderingen af kroppen: “Ikke ved at gå under, ikke ved at bryde ud, men blot ved en rolig sammensmeltning.” (T-18.VI.14:6)

Dette forekommer ganske givet at ville vare meget, meget længe. “Når ikke en eneste tanke om synd er tilbage”, synes sandelig at være et langsigtet mål. Men tiden står stille, og venter på Guds læreres mål. Ikke een eneste tanke om synd vil være tilbage, i det øjeblik en hvilken som helst af dem accepterer Soning for sig selv.

Det forekommer os ganske klart i vores drøm om tid, som om det vil tage enormt lang tid at ophæve synd og helbrede vore sind. Og derfor giver denne passage inden mening set ud fra et lineært syn på tid. Når vi tænker over vore individuelle egoer, og hvor lang tid det vil tage at blive helt fri på det niveau, og så ganger det med nogle milliarder på basis af verden som helhed, synes enden på egoet meget, meget langt væk. Men den synsvinkel forstærker blot illusionen om tiden, som vi allerede har bemærket. Det der er nyttigt til at forstå Kursets metafysiske syn på tid, specielt i forbindelse med skema 3, er, at det beskriver hvor anderledes den faktiske Soningsproces er. Alt hvad vi behøver at gøre er, at trykke på en anden knap, og hele vores oplevelse forandres.

Det er som om man ser en skrækfilm på tv-et, og så pludselig beslutter, at man har fået nok af det. Man har skiftet mening, og skifter så over til en musicalkomedie i stedet. Det ser ikke ud som om det er så let i vores dagligliv, fordi vi er så rodfæstede i troen på at vi fortjener at blive gjort bange, straffede, at være kede af det og have konflikter. Men det er problemet: Vores tro på at vi fortjener at lide. Visse andre metafysiske systemer lærer, at lidelse er noget vi tiltrækker. Men denne holdning gør blot verden virkelig. Det er ikke sådan at vi tiltrækker os lidelse. Men vi vælger simpelthen at genopleve den video med elendighed igen og igen. Alt hvad der er nødvendigt for at tidens verden kan forsvinde for os som virkelighed er, at vi skifter tænkemåde, at vi “skifter kanal”. Når vi kommer til Dommedag i kapitel 11, kommer vi tilbage til ideen om, at afslutningen på Soningen er “meget, meget langt væk”.

Spm: Den ene sætning “Ikke een eneste tanke om synd vil være tilbage, i det øjeblik en hvilken som helst af dem accepterer Soning for sig selv.” gælder Jesus, gør den ikke?

Sv: Det kunne den helt bestemt. Han viste os, at hele denne verden af oplevelse er en illusion, som det er vist på skema 3. Men det betyder bestemt ikke, at vi ikke er nødt til at acceptere Soningen for os selv. Det individuelle, helbredte sind, der var Jesus, demonstrerede at verden er en drøm, og nu står det tilbage for os at acceptere den sandhed.

Lad os gå videre til åbningssætningen i paragraf fire:

Verden vil høre op, når dens tankesystem er blevet fuldstændigt vendt om. Indtil da, vil stumper og stykker af dens tænkemåde stadig forekomme fornuftige. Den sidste lektion, som medfører verdens ende, kan ikke fattes af dem der endnu ikke er forberedt til at forlade verden, og gå hinsides dens snævre rækkevidde.

Jesus fastslår her, at indenfor tidens verden vil afslutningen på egoets tankesystem foregå som en proces. “Den sidste lektion” er den totale ophævelse af troen på tiden, døden, eller en hvilken som helst form som tanken om adskillelsen kommer til udtryk i. Men det er umuligt for os at forstå hvordan dette nås, så længe vi er klistret til skærmen og stirrer på vores skrækfilm. Som sagt er det afgørende punkt, at der er et valg: Jeg har valgt at genopleve denne særlige form af mareridt, og kan derfor lige så let skifte mening. Hvis vi ser en skrækkelig film på TV er der ingen der presser os til at fortsætte med det. Vi kan altid skifte kanal, (eller endda helt slukke for apparatet.) Dette er præcist situationen med vores oplevelse. Vi har altid vores frihed til at lave om på hvordan vi ser på noget. I *Et Kursus i Miraklers* sprog sker forandringen når vi vælger et mirakel i stedet for en beklagelse. Hvis vi tænker på de billeder vi anvender her, har vi trykket på en anden knap. Vi accelererer vores soningsproces når vi fortsætter med at vælge Helligåndens video i stedet for egoets.

Nu vender vi os til Tekstbogen, til den sektion der hedder “Tilgivelse og Tidens Ophør” (T-29.VI.2:1)

Sværg ikke på at dø, du hellige Søn af Gud!

Tegnsætningen i denne sætning er meget vigtig. Hvis man placerer et komma efter ordet “sværg” (“Sværg, ikke at dø du hellige Søn af Gud!”) ville sætningen betyde, at vi ikke behøver at dø; en fortolkning mange kursusstuderende har givet. Vi ville sværge ikke at dø, hvilket ville betyde, at vi ville forblive i live i en fysisk krop, og love aldrig at dø i denne krop. Denne fortolkning forudsætter altså at kroppen lever, eller bedre at vi lever i kroppen, og vi sværger således at blive udødelige i kroppen. Men tidligere siger Jesus klart, at der intet liv er i kroppen:

19. Der er intet liv udenfor Himlen. 2. Hvor Gud skabte livet må livet være. 3. I en hvilken som helst tilstand adskilt fra Himlen, er liv illusion. 4. I bedste fald forekommer det at være liv; i værste død. 5. Men begge er domme over noget som ikke er liv, ens i deres unøjagtighed og mangel på mening. 6. Liv som ikke er i Himlen er umuligt, og det der ikke er i Himlen er ingen steder. (T-23-II.19:1-6)

Hvis sætningen havde et komma efter “sværg”, ville den fortolkning jeg lige har givet være berettiget. Tydeligvis er den fortolkning ikke meningen her.

“Sværg ikke at dø” taler om vores beslutning om at fornægte virkeligheden af døden som en del af egoets tankesystem. Når denne passage forstås som den er skrevet - “Sværg ikke at dø, du hellige Søn af Gud” - opmuntres vi klart til at vælge ikke at dø, ikke at gøre døden virkelig, og til ikke at gøre den til en straf for vore synder. Vi bliver derfor bedt om at vælge imod vores oprindelige løfte til egoet om at opretholde dets sindssyge og morderiske tankesystem. I en vidunderlig, stemningsfuld passage, mindes denne troskabsed til egoet, imens vi står foran den sidste hindring for fred:

Og nu står du rædselsslagen foran det du har svoret aldrig at se på. Dine øjne ser ned, når du husker dit løfte til dine “venner”. Syndens “skønhed”, skyldens næsten umærkelige tillokkelse, dødens “hellige” voksbillede og frygten for egoets hævn, som du

ved dit blod har svoret ikke at svigte, rejser sig alle og befaler dig ikke at løfte dit blik.
(T-19.IV.D.6:1-3)

Fremfor at fortsætte med at være tro overfor egoets lurvede og uhellige billede af os selv, sværger vi troskab overfor Helligåndens beskrivelse: “du hellige Søn af Gud!”

Du indgår en aftale du ikke kan holde. Livets Søn kan ikke slås ihjel. Han er udødelig ligesom sin Fader. Det han er kan ikke ændres. Han er det eneste i hele universet, der må være een.

Aftalen vi ikke kan holde er som sagt den aftale vi har lavet med egoet; aftalen om at vi må slås ihjel på grund af vore synder, og som kommer til udtryk igennem kaoslovene. Det er egosystemets sindssyge. Men den gode nyhed er, at vi ikke er en søn af egoet, men er Livets Søn (det store “L” betegner naturligvis Gud). Vi kan ikke slås ihjel, men er stadig lige så uforanderlige og udødelige som vores Kilde og Skaber.

Her er så den smukke beskrivelse af afslutningen på egoets verden:

Det der synes evigt, vil alt sammen høre op. Stjernerne vil forsvinde, og der vil ikke mere være nat og dag. Alle ting som kommer og går; tidevandet, årstiderne og menneskenes liv; alle ting der ændres med tiden, som blomstrer og visner, vil ikke vende tilbage.

Dette er et meget tydeligt og poetisk udsagn om, at alt i det fysiske univers vil forsvinde. Alt vil finde sin afslutning, hvilket er Kursets logiske argument for at den evige Gud ikke kan have skabt det. I antikken dyrkede grækerne for eksempel stjernernes, planeternes og solens skønhed, og de himmelske sfærer ordnede bevægelser. Deres holdning til dette er blevet omtalt som “kosmisk fromhed”. For grækerne var disse himmelske former evige, og derfor en afspejling af Guds fuldkommenhed, og disse “himmelske kroppe” blev faktisk kaldt levende guder. Men her lærer vi, at alle fysiske objekter vil forsvinde. Fordi de er form, forandrer de sig; og hvis noget forandrer sig kan det ikke være af Gud.

Der hvor tiden har sat en afslutning, er ikke der hvor det evige er. Guds Søn kan aldrig forandres af det menneskene gjorde ham til.

“Der hvor tiden har sat en afslutning” refererer til døden, fordi det er afslutningen på vores individuelle tid på jorden. Læg mærke til, at *Et Kursus i Mirakler* andre steder ikke siger, at verden vil dø, men ganske enkelt, som vi allerede har set, vil forsvinde ind i den “intethed den kom fra” (B-4.4:5). Derfor kan vi aldrig finde det evige i noget der er kortvarigt og som dør, hvad enten vi taler om et individuelt liv eller det fysiske kosmos. “Guds Søn kan aldrig forandres af det menneskene gjorde ham til”: Det vi har gjort os selv og verden til har ingen indflydelse på det vi virkeligt er. I Håndbogen opfordrer Jesus os til:

Guds lærer, din eneste opgave kunne beskrives sådan: Accepter intet kompromis hvor døden spiller en rolle. 2. Tro ikke på grusomhed, og lad ikke angreb skjule sandheden for dig. 3. Det der ser ud til at dø, er blevet fejlopfattet og bragt til illusioner. 4. Nu bliver det din opgave at lade illusionen blive bragt til sandheden. 5. Vær kun standhaftig i dette: Lad dig ikke vildlede af “virkeligheden” af nogen skiftende form. (H-27.7:1-5)

Han vil være som han var, og som han er, for tiden bestemte ikke hans skæbne, eller fastsatte tidspunktet for hans fødsel og død. Tilgivelse vil ikke forandre ham. Men tiden venter på tilgivelse, så tidens ting kan forsvinde, fordi de ikke er til nogen nytte.

På trods af den kendsgerning, at dette allsammen er en illusion, vil tiden alligevel vente på den sidste illusion, tilgivelse. Når målet at nå til den virkelige verden er nået, vil tiden og dens verden forsvinde.

Dermed slutter vi vores diskussion om den virkelige verden, og går nu til den næste fase, Genkomsten, den kollektive vækning af Sønforholdet fra drømmen.

Kapitel 10

GENKOMSTEN

Når *Et Kursus i Mirakler* taler om Genkomsten og Dommedag er det vigtigt at huske oprindelsen til disse begreber i den traditionelle kristendom. Derfor vil jeg introducere begge disse kapitler ved at læse passager fra evangelierne, der danner grundlag for at se hvordan kristendommen har forstået de nævnte begreber. Jeg vil starte med Mathæusevangeliet, som indeholder en af de vigtige henvisninger til Genkomsten i Det Ny Testamente, der traditionelt ses som Jesu tilbagevenden til jorden efter hans opstigning til Himlen. Forresten er det billede Mathæus anvender baseret på den gammeltestamentlige profet Ezekiels vision.

Hvis de altså siger til jer: ‘Se, han er i ørkenen’, så gå ikke derud; ‘Se han er i kamrene’, så tro det ikke! Thi ligesom lyset, der kommer fra øst, lyser helt om i vest, sådan skal Menneskesønnens komme være. Hvor ådslet er, der vil gribbene flokkes. Straks efter trængslen i de dage skal solen formørkes og månen ikke skinne, og stjernerne skal falde ned fra himmelen, og himmelens kræfter rystes. Og da skal Menneskesønnens tegn vise sig på himmelen; og da skal alle folkestammer på jorden jamre sig, og de skal se ‘Menneskesønnen komme på himmelens skyer’ med kraft og megen herlighed. Og han skal sende sine engle ud med mægtig basunklang, og de skal samle hans udvalgte sammen fra de fire verdenshjørner og fra himlenes yderste grænser.

Det er en klar fremstilling af det traditionelle kristne syn på Genkomsten, som ned igennem århundrederne har vækket megen frygt. Tydeligvis ses Jesu tilbagevenden ikke som en meget fredelig begivenhed, og bestemt ikke som tilgivende. Den tidlige kirke troede faktisk at Jesus ville komme meget hurtigt. Det var først efterhånden som årtierne gik at de indså, at det ville han ikke, og derfor måtte den eskatologiske teologi (det der har med tidernes ende at gøre) modificeres. Hvis man har læst Paulus første breve, for eksempel, får man en tydelig fornemmelse af Jesu umiddelbart forestående komme, hvad der ændrer sig i de senere breve. Den tidlige kirke blev faktisk meget desillusioneret.

Hvis vi vender tilbage til *Et Kursus i Mirakler*, har vi allerede set, at Jesus anvender vendingen “Søn af Gud” som udtryk for os alle sammen som den ene Kristus, og hermed korrigerer den traditionelle forståelse, at det kun var ham der var Guds Søn. Jesus gør nu noget lignende med vendingen “Genkomsten”, der som vi nu skal se udtrykker tilbagevenden til fornemmelsen af hele Sønforholdet. Altså ligesom hans opstandelse forklarer Jesus i Kurset Genkomsten som en mental begivenhed, der intet overhovedet har at gøre med den fysiske verden, for slet ikke at tale om hans kropslige tilbagevenden. Ydermere indeholder Kursets anvendelse af “Genkomst” intet af den frygt, fordømmelse og trussel om straf, der findes i den bibelske fortolkning. Og denne korrektion er den centrale ide bag Jesu anvendelse af den her.

Vi starter med kapitel 4 i Tekstbogen, paragraf 10, i sektionen “Det Behøver Ikke at Være Sådan” (T-4-IV.10)

Kristi Første Komme er kun et andet navn for skabelsen, for Kristus er Guds Søn. Kristi Genkomst betyder ikke andet end afslutningen på egoets herredømme, og helbredelsen af sindet. Jeg blev skabt ligesom dig i det første komme, og jeg har opfordret dig til at forene dig med mig i Genkomsten.

Dette er meget tydelige udsagn om egoets ophør, ligesom Jesu udsagn om, at han ikke er anderledes end os. Kristi første komme er ikke Jesu fødsel, men derimod skabelsen af Sønforholdet, som han er en del af. Det var dengang egoets drøm syntes at blive født, hvilket nødvendiggjorde Soningens korrektion. Når Soningen er fuldført og Sønforholdet vågner af drømmen, begynder Kristi Genkomst. Og Jesus beder os om at forene os med sig i den proces, som han “påtog sig at begynde” (T-1.III.1:1).

Jeg leder Genkomsten, og min dom, som kun bruges til beskyttelse, kan ikke være forkert fordi den aldrig angriber.

Jesus siger desuden, at han leder Genkomsten (T-1.III.1:1) og Håndbogen fastslår, at Helligånden indsatte Jesus som leder af Soningsplanen (B-6.2:2). Meningen er den samme

her. Som sagt mangler hans dom desuden tydeligt antydningen af straf eller angreb, der er central i det traditionelle syn. Jesu dom er ganske enkelt at adskillelsen aldrig er sket, og derfor er vore lidelser og smerter ikke alene ikke garanteret, men ifølge deres natur ikke-eksisterende, fordi deres årsag som synd er ophævet. På den måde “beskyttes” vi imod egoets tankesystem af Soningens sandhed. Vi kommer tilbage til ideen om fraværet af Guds dom i det følgende kapitel om Dommedag.

Lad os nu gå til kapitel 9, sektion IV, paragraf 9 (T-9.IV.9:3-4).

Dette er Genkomsten, der blev lavet til dig da det Første Komme blev skabt. Genkomsten er blot forstandighedens tilbagevenden. Kan det på nogen mulig måde være skræmmende?

Genkomsten er ikke Guds værk i den sædvanlige forstand, idet den er korrektionen af egoets tanke om, at det Første Komme (at vi blev skabt af Gud) aldrig virkelig fandt sted. Denne udskillelse af Gud fra en korrektionsproces, der nødvendigvis må være illusorisk, understreges af ordet “lavet”, der sættes i modsætning til “skabt” i den samme sætning. *2. Derfor er Genkomsten Helligåndens korrektion af egoets plan. Selvom Genkomsten er en del af illusionens verden, betegner den alligevel afslutningen på illusionens verden. Således blev Genkomsten lavet til os af Helligånden som korrektion af egoets tro på adskillelsen, som er dets forsvar imod det Første Komme, der var vores skabelse som Kristus.

Denne korrektion bliver langt mere meningsfuld hvis vi husker på den passage fra Mathæus vi lige har læst, som udtrykker en meget stor frygt. For det uforstandige ego, kan Genkomsten og Dommedag virkelig være frygtindgydende, og set fra egoets synspunkt er det helt berettiget. “Forstandighedens tilbagevenden” er at indse sandheden i Soningsprincippet; nemlig at adskillelsen ikke er sket, at denne verden er uvirkelig, og at angreb og fordømmelse ikke kan retfærdiggøres.

Lad os gå til Arbejdsbogen og hente en opsummering til af “Hvad er Genkomsten?” (A-d.II.9)

Kristi Genkomst, der er sikker som Gud, er blot korrektionen af fejltagelser, og forstandighedens tilbagevenden.

Jesus siger her til os, at vi ikke skal være bange for Genkomsten. Vi kommer ikke til at se flammer på himlen, med den majestætiske men dømmende menneskesøn højt ridende imod sin tilbagekomst. Genkomsten er blot ophævelsen af det der aldrig var. Ideen om at den er “sikker som Gud” afspejler det samme indhold som i den allerede citerede sætning: “... udfaldet er så sikkert som Gud” (T-4.II.5:8). Forstandighedens tilbagevenden er en parallel til ideen om, at Genkomsten er meningens tilbagevenden, som vi lige har set i Tekstbogen.

Den er en del af den tilstand der genopretter det aldrig tabte, og gen-etablerer det der i evighed og for evigt er sandt. Den er invitationen til Guds Ord om at afløse illusionerne; villigheden til at lade tilgivelse hvile på alle ting uden undtagelse og uden forbehold.

Når Kurset taler om Guds Ord, som her og mange andre steder, har vendingen en anden betydning end i den sædvanlige kristendom. Traditionelt har Guds Ord altid være ligestillet med Jesus, som i den berømte “Logos” i indledningen til Johannesevangeliet:

I begyndelsen var ordet (Logos); og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud (Joh.1.1)

Hvis vi forstår Guds Ord som den ene Kristus, må vi alle være en del af Kristus, og er derfor ikke anderledes end Jesus. Men i Kurset betegner “Guds Ord” hverken Jesus eller Kristus, men repræsenterer derimod Guds Svar, der korrigerer troen på adskillelsen. Således kan “Ord” forstås på forskellige steder henholdsvis som afspejlende Soning, tilgivelse, eller Helligånden. Det er Guds helbredende Ord i vore splittede sind, der korrigerer egoets ord om adskillelse. Vi kan derfor tænke på Helligånden som Stemmen for Gud der taler til os i drømmen om adskillelse, og Han “taler” det Guds Ord der korrigerer vore fejl-tanker.

Spm: Traditionel kristendom påstår også, at Biblen er Guds Ord. Og siger katolikkerne ikke også det efter læsningen af Det Ny Testamente “Dette er Herrens Ord”?

Sv: Jo de gør. På en lignende men noget bredere måde, kan man også tænke på *Et Kursus i Mirakler* som Guds Ord, selvom det faktisk aldrig siges. Men det ligger implicit i ideen om,

at Kurset bringer Soningens budskab om tilgivelse, og derfor giver konkret form til Helligåndens Soningsprincip, ligesom Jesus gjorde i sit liv på jorden.

Den førømtalte passage jeg læste om Genkomsten, der genopretter det aldrig tabte, og genetablerer det der for evigt er sandt, bekræfter ideen om at Genkomsten ikke gør andet end at korrigere fejltagelsen. Som vi senere skal se, er det i virkeligheden opvågningen af drømmen.

Det er Kristi Genkomsts altomfattende væsen, der tillader den at favne verden, og holde dig sikkert i sit blide komme, der omfatter alt levende sammen med dig. Der er ingen grænser for den befrielse Genkomsten bringer, fordi Guds skabning nødvendigvis må være grænseløs. Tilgivelse oplyser Genkomstens vej, fordi den lyser på alting som een. Og sådan erkendes eenhed til sidst.

Vendingen "alt levende" optræder ofte i Kurset, og synes at antyde at Kristi Sønforhold ikke kun omfatter menneskeheden, men alt hvad vi omtaler som levende ting: dyr, planter etc. Der kan ingen undtagelse være; alle mennesker, alt levende er een. Men, som det allerede er omtalt, på et andet niveau lever intet her i formens verden. Og derfor må vi igen forstå, at Jesus anvender ord, der taler til os i den illusoriske verden vi tror er virkelig. Derfor beder han os om ikke at udelukke nogen eller noget fra vores tilgivelse på vores oplevelsesmæssige forståelsesniveau. I virkeligheden er der naturligvis ingenting udenfor vore sind - levende eller døde, livligt eller livløst - man simpelthen projektioner af tanker i os selv. Det er disse ydre projektioner der må tilgives, fordi de afspejler det der ikke er tilgivet i vore sind. Alle vore tanker må helbredes og bringes sammen. Først da kan egoets tankesystem ophæves, Soningen fuldbyrdes og Genkomsten ledes ind. Således er tilgivelse et valg vi træffer individuelt, og det fuldender vores enestående Soningsvej. Efterhånden som hver især fuldfører sin del af planen, oplyses Genkomstens vej endnu mere.

Genkomsten afslutter de lektioner Helligånden underviser i, og baner vejen for Dommedag, hvor undervisningen slutter i een sidste sammenfatning, som vil udvide sig

ud over sig selv, og nå op til Gud. Genkomsten er den tid hvor alle sind overgives i Kristi hænder, for at blive givet tilbage til ånden i den sande skabnings og Guds Viljes navn.

Den proces der beskrives i denne passage foregår stadig i illusionernes verden. Hvis vi ser den ud fra billedet af tæppet, er alle sind i hele Sønforholdet helbredt, og har accepteret Soningen, og når derved selve tæppets afslutning. Alle egotanker er ophævet, og vi er kun et splitsekund fra at være hjemme. Således består processen i, at det kollektive Sønforhold accepterer den virkelige verden (fuldbyrdelsen af tilgivelsen), så følger Genkomsten (den kollektive helbredelse - “alle sind overgives i Kristi hænder”), som baner vejen for Dommedag, hvorefter Gud tager det endelige skridt.

Genkomsten er den eneste begivenhed i tiden, som tiden selv ikke kan påvirke. For hver eneste som nogensinde kom for at dø, som fremover vil komme, eller som er tilstede nu, bliver i samme grad befriet fra det han lavede.

Genkomsten foregår i tiden, men går også ud over den, idet den står ved tidens afslutning, og afspejler ideen om at tid ikke er lineær. Helbredelsen foregår i eet nu, og omfatter derfor alle aspekter af hologrammet, hvad enten de er fortidige, nutidige eller fremtidige.

Spm: Refererer denne passage ikke til Genkomsten som en personlig, individuel oplevelse, i stedet for at det er en kollektiv befrielse?

Sv: Nej, det gør den ikke, for den siger at “hver eneste” bliver “i samme grad befriet” fra den illusoriske verden der blev lavet.

Spm: Fornægter ideen om, at Genkomsten og Dommedag er kollektive oplevelser, noget der ikke vil ske for os før hver enkelt har nået den virkelige verden, ikke udsagnet i Håndbogen om, at hele forholdet imellem Faderen og Sønnen ligger i Jesus?

Sv: Ideen om at forholdet imellem Faderen og Sønnen er i Jesus betyder, at han intet ego har, fordi det forhold er uden egobarrierer. Selve Genkomsten er en kollektiv begivenhed. Jesus har transcenderet sit ego og den individuelle vej, og set ud fra billedet af tæppet betyder det, at han står for enden af tæppet, ved “den afsluttende linie” kunne man sige. I den forstand holder han nøglen til fuldførelsen af Soningens vej, fordi han viste os, at der ikke findes nogen død, og derfor ingen adskillelse. Han bliver det forbillede der hjælper os til at træffe det samme valg.

Spm: I det syn på tid vi lærer her, ses det som at Jesus er der hvor vi allerede er med ham, og har truffet valget af Genkomsten og Dommedag. Kunne disse ideer om Genkomsten og Dommedag have to betydningsniveauer? Vi har hver især vores egen individuelle Genkomst, vore individuelle Dommedag, men de er også kollektive i den forstand, at når vi når det punkt hvor Jesus er, er vi i kontakt med det kollektive felt, hvor vi allesammen har truffet det valg. Er det det du siger?

Sv: Ordene anvendes først og fremmest i lineær tidssammenhæng, og refererer konkret til verdens ophør. Begge disse stadier, Genkomsten og Dommedag, refererer til det punkt hvor verden vil høre op, hvilket betyder, at vi allesammen har helbredt vore sind. Det individuelle udtryk er accepten af soningen eller opnåelsen af den virkelige verden.

Spm: Jeg vil sige, at Genkomsten ikke kan være individuel, fordi Kurset taler om fragmenteringen, der sker igen og igen, og siden vi gik hjemmefra som een, må vi gå hjem som een; fragmenteringen er nødt til at blive helbredt. Genkomsten er den samlede helbredelse af den fragmentering. Og er det ikke også sandt, at ingen andres valg kan afholde mig fra at opleve eenheden af det der er, når adskillelsen ikke er sket i virkeligheden?

Sv: Jo; for eksempel lider Jesus ikke på grund af vores valg. Som sagt refererer vendingerne “Genkomst” og “Dommedag” til et kollektivt niveau, når alle har accepteret Soningen: Det er Genkomsten, den kollektive opvågning. I Biblen betegner Genkomsten verdens ophør, og *Et Kursus i Mirakler* anvender ordet på samme måde. Men Kurset siger, at verden vil ende

helt anderledes; med barmhjertighed fremfor med straf. Den næste linie afspejler denne kollektive genforening:

I denne lighed genoprettes Kristus som een Identitet, Hvori Guds Sønner anerkender at de alle er een. Og Gud Faderen smiler til Sin Søn, Sin eneste skabning og Sin eneste glæde.

I den indledende sektion i kapitel 18, der har overskriften "Erstatningsvirkeligheden", finder vi en diskussion om den fragmentering af Sønforholdet som Kristus-eeenheden syntes at blive splittet i. Disse tilsyneladende fragmenter må samles sammen igen, og fuldendelsen af denne sammensamling er Genkomsten. Det der var adskilt er således nu forenet. På et individuelt niveau er ophævelsen af egoet allerede fuldført i Jesus og andre opstegne mestre, af enhver der fuldender sin egen vej. Men ideen om adskillelse er stadig i det splittede sind. Fra Jesu synspunkt er der ingen adskillelse, men Sønforholdet, der stadig er i drømmen om tid og rum, har endnu ikke accepteret den sandhed.

Spm: Ophøret af egoets herredømme og helbredelsen af sindet er stadig en del af tiden. Der er et punkt i tiden, hvor vi allesammen er på det sted. Vi har allesammen allerede truffet den beslutning. Jeg tror, at efterhånden som vi individuelt træffer dette valg, går vi ind på det sted. Det er sådan jeg ville se det.

Sv: Det er sandt. I den forstand er Genkomsten allerede sket, ligesom åbenbaringen om at Faderen og Sønnen er een også allerede er sket. En del af problemet er, at vi på dette punkt beskæftiger os med et illusorisk system. Men set ud fra modellen på skema 3, sker Genkomsten når enhver der er iagttagere, pludselig stopper op og slukker for tv-et. Individuelle personer har allerede gjort det. Men på det punkt hvor hver enkelt fuldender Soningen, sker den kollektive helbredelse Kurset omtaler som Genkomsten.

Nu kommer der en meget smuk passage:

Bed for at Genkomsten må ske snart, men lad det ikke være nok med det. Den har brug for dine øjne og ører og hænder og fødder. Den har brug for din stemme. Og frem for alt har den brug for din villighed.

Dette tema om den hellige anvendelse af kroppen dukker op mange, mange steder - der er mere end ti sådanne henvisninger i Kurset - og måske er det smukkeste af dem det hvor Jesus siger det samme om sig selv:

For kun dette har jeg brug for: At du vil høre de ord jeg siger, og give dem til verden. Du er min stemme, mine øjne, mine fødder, mine hænder, som jeg frelser verden igennem.

Således har Genkomsten brug for os, hvilket i virkeligheden er en anden måde at sige på, at Soningsplanen har brug for os. Som det siges i to lektioner: "Min rolle er afgørende for Guds plan til frelse" (A-d.I.100) og "Verdens frelse afhænger af mig" (A-d.I.186). Vi er hver især nødt til at gøre vores del, fordi Genkomsten ikke kan fuldføres før hvert eneste tilsyneladende adskilt fragment i Sønforholdet har helbredt sit sind. På den måde bliver vore kroppe de instrumenter Helligånden anvender til at udvide Sin tilgivelse. Selvom de er illusoriske, kan vore øjne, ører, hænder, fødder og stemmer ikke desto mindre tjene dette hellige formål. Fremfor alt har Helligånden brug for vores lille villighed til at forene os med Hans store Kærlighed, så vi endelig kan acceptere hans Soning, og vælge i samklang med Ham i stedet for med egoet.

Lad os glædes over at vi kan gøre Guds Vilje, og sammen forene os i dens hellige lys. Se, Guds Søn er een i os, og vi kan nå vor Faders Kærlighed igennem Ham.

At nå vor Faders Kærlighed er det endelige skridt, og den måde vi passerer igennem det sidste slør på, er at genforene det adskilte Sønforhold. Tilgivelse er i sidste instans alt hvad vi behøver at fuldføre og acceptere, for ved at anerkende Guds Søn i hinanden, kommer vi til at erkende Kristi ansigt lysende i os selv og i hele Sønforholdet som eet. Denne vision om Kristi

ansigt lader erindringen om vor Faders Kærlighed dukke frem i vore sind, og fuldende Soningen. Nu er Genkomsten her, og baner vejen for Dommedag.

Kapitel 11

DOMMEDAG

Vores drøftelse af Dommedag vil følge de samme retningslinier som behandlingen af Genkomsten. Før vi går til de passager i Kurset, der handler om Dommedag, begynder vi med to passager fra Biblen, der danner baggrund for hvordan *Et Kursus i Mirakler* omfortolker dette afgørende begreb. I den traditionelle kristne tænkning har Dommedag været en meget frygtindgydende ide: De mennesker der fulgte Guds og Jesu veje, ville blive frelst, hvorimod dem der ikke gjorde det, ville brænde i evig fortabelse. Det første afsnit jeg vil læse er måske det mest berømte af dem alle, nemlig lignelsen og Dommedag fra Matthæusevangeliet:

Men når Menneskesønnen kommer i sin herlighed, og alle englene med ham, da skal han sætte sig på sin herligheds trone. Og alle folkeslag skal samles foran ham, og han skal skille dem fra hverandre, ligesom hyrden skiller fårene fra bukkene. Og han skal stille fårene ved sin højre side og bukkene ved den venstre. Da skal Kongen sige til dem ved sin højre side: 'Kom hid, min Faders velsignede! arv det rige, som har været jer beredt fra verdens grundvold blev lagt. Thi jeg var sulten, og I gav mig at spise; jeg var tørstig, og I gav mig at drikke; jeg var fremmed og I tog jer af mig; jeg var nøgen, og I gav mig klæder; jeg var syg, og I så til mig; jeg var i fængsel, og I besøgte mig.' Da skal de retfærdige svare ham og sige: 'Herre! når så vi dig sulten og gav dig mad, eller tørstig og gav dig at drikke? Når så vi dig fremmed og tog os af dig, eller nøgen og gav dig klæder? Når så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig?' Og Kongen skal svare og sige til dem: 'Sandelig siger jeg eder: Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre der, har I gjort imod mig'. Da skal han sige til dem ved den venstre side: 'Gå bort fra mig, I forbandede! til den evige ild, som er beredt Djævelen og hans engle. Thi jeg var sulten, og I gav mig ikke at spise;

jeg var tørstig, og I gav mig ikke at drikke; jeg var fremmed, og I tog jer ikke af mig; jeg var nøgen, og I gav mig ingen klæder; jeg var syg og i fængsel, og I så ikke til mig.’ Da skal også de svare og sige: ‘Herre! når så vi dig sulten eller tørstig eller fremmed eller nøgen eller syg eller i fængsel uden at tjene dig?’ Da skal han svare dem og sige: ‘Sandelig siger jeg eder: Hvad I ikke har gjort imod en af de mindste der, har I heller ikke gjort imod mig.’ Og disse skal gå bort til evig straf, men de retfærdige til evigt liv.” (Mat.25.31-46)

Det er klart, at de der føler blot den mindste smule skyld, hvad vi alle gør, når de læser denne passage nødvendigvis vil føle, at det er dem der vil blive sendt afsted til den evige straf. Uanset hvor meget de forsøgte at holde kirkens bud og at følge Jesu lære, som den fremstilles i Biblen, ville deres ubevidste skyld fortælle dem, at uanset hvad de gjorde, ville de stadig føle sig fordømt af Gud fordi de ikke havde gjort nok. Psykologisk betyder dette, at kristne der hører disse passager nødvendigvis ville være virkeligt bange for at deres synder ville blive straffet, og at de uundgåeligt ville blive fordømt til helvede.

Ved hovedvejen til et velkendt kloster står der et krucifiks, hvor den slagne og lidende Jesus siger til alle der kommer forbi: “Dette er hvad jeg gjorde for dig. Hvad har du gjort for mig?” Det ville kræve en kristen, hvis sind var helbredt for alle tanker om synd og skyld, at læse disse ord, og være i stand til at smile over ideen om, at Jesus virkelig ville tale til sine elskede brødre og søstre i den tone.

Den anden gengivelse af Dommedag er fra Johannesevangeliet. Det er ikke en lignelse, men Jesus taler direkte:

“Sandelig, sandelig siger jeg eder: Den time kommer, ja, er nu, da de døde skal høre Guds Søns røst, og de, som hører den, skal leve. Thi ligesom Faderen har liv i sig selv, således har han også givet Sønnen at have liv i sig selv. Og han har givet ham magt til at holde dom, fordi han er Menneskesøn. Undres ikke herover! thi den time kommer, da alle de, som er i gravene, skal høre hans røst, og de skal gå frem: De som har gjort det gode, for at opstå til liv, men de, som har øvet det onde, for at opstå til dom.” (Joh.5.25-29)

Måske er den mest skræmmende af alle passagerne i Biblen fra Johannes Åbenbaring, som vi ikke vil læse nu. De nævnte passager er tilstrækkelige til at give en ide om hvad Kurset prøver på at korrigere. Dommedag, som den fremstilles for os, udtrykker den forfærdelige tanke, der er det dybeste grundlag for egoets tankesystem: Gud vil straffe os for vore synder. Håndbogen uddyber den form for tænkning:

Den der tilraner sig Guds plads, og tager den selv, har nu en dødelig “fjende”. Og han må nødvendigvis være alene om sin beskyttelse, og lave sig et skjold, der kan give ham sikkerhed imod et raseri der aldrig kan mindskes, og en hævn der aldrig kan tilfredsstilles. (H-17.5:8-9)

Her, i *Et Kursus i Mirakler*, benytter Jesus det samme ord, og viser os en fuldkommen anderledes måde at se Dommedag på, ligesom han har gjort det med mange andre traditionelle kristne ord.

Lad os begynde med “ Meningen med Dommedag”, den sidste sektion i kapitel 2 (T-2.VIII).

En af de måder du kan korrigere forvekslingen af magi og mirakler på (en skelnen imellem egoets og Helligåndens midler til at ophæve synd, der er nævnt tidligere i Tekstbogen), er at huske at du ikke skabte dig selv. Du er tilbøjelig til at glemme dette når du bliver egocentrisk, og det bringer dig i en situation hvor det faktisk er uundgåeligt at tro på magi. Din vilje til at skabe blev givet dig af din Skaber, Som lod den samme Vilje komme til udtryk i Sin Skabning. Fordi skaberevne ligger i sindet, er alt hvad du skaber nødvendigvis et spørgsmål om vilje. Det følger også, at alt hvad du laver alene, er virkeligt i dine øjne, men ikke i Guds Sind.

Det er også her vigtigt at lægge mærke til Kursets skelnen imellem at lave og at skabe: det adskilte sind laver, og ånden skaber. Det er afgørende for forståelsen af Kursets diskussion af Dommedag, som omtales i den næste sætning, at forstå, at vi tror at kroppen, og det materielle univers vi lavede, er virkeligt. Fordi vi tror vi har lavet dem, og, som Kurset fortæller os andre steder, (A-d.II.3.2:1; A-d.II.5.4:5) vi tror vi har lavet dem for at angribe

Gud og Kærligheden, bliver kroppen og verden de store symboler på vores skyld. Og fordi skyld kræver straf, må vi, så længe vi tror at det vi lavede er virkeligt, også tro på at vores angreb på Gud er virkeligt. Og derfor er Guds hævngherrige modangreb uundgåeligt. Det fører os til den næste ide:

Denne grundlæggende skelnen fører direkte til den virkelige mening med Dommedag.

Så selvom den traditionelle betydning af Dommedag er, at Gud vil straffe os fordi vi er syndige, lærer *Et Kursus i Mirakler* os, at det vi tror vi lavede ikke er virkeligt. Verden og vore oplevelser her er kun en del af en drøm, og accepten af dette er tilgivelsens mening: Det at vi tilsyneladende syndede imod Gud er aldrig sket. Hvis det aldrig er sket, vil Gud ikke straffe os. Derfor er den sande mening i Dommedag, at Gud ikke er hævngherrig. Hans Dommedag er, som vi skal se om lidt, at Han ganske enkelt elsker os som Han altid har gjort. Intet har forandret sig:

Gud er ikke vred. Han kan blot ikke lade dette ske. Du kan ikke forandre Hans Sind.
(T-16.V.12:7-9)

Uforanderligheden af Guds Kærlighed for Sine børn er Kursets omfortolkning af Dommedag.

Dommedag er en af de mest truende ideer i din tankeverden. Det er fordi du ikke forstår den. At dømme er ikke en af Guds egenskaber. Den blev først til efter adskillelsen, hvor den blev et af mange indlæringsredskaber, der blev indbygget i den samlede plan.

Det er klart, at det at dømme indebærer at dømme imellem opfattede forskelle. Enten vi dømmer imellem "rigtige" eller "forkerte" handlinger, eller imellem "gode" og "onde" mennesker, spejler vi det splittede eller adskilte sind. Guds eller Kristi eetsindethed kan ikke dømme, og således er Guds eneste dom ikke en dom overhovedet. Den skelner ikke imellem Hans børn, for den er alt-omfattende. Guds dom er simpelthen den totale Kærlighed Han har til alle Sine elskede Sønner.

At dømme blev først muligt da adskillelsen skete. Egoets anvendelse af at dømme fører selvfølgelig til adskillelse og angreb. Den eneste dom Helligånden anerkender som virkelig i vores splittede sind, er at dømme imellem udtryk for Guds Kærlighed, eller råb på den. (T-12.I; T-14.X.7:1). I Hans bedømmelse er der ingen brug for at straffe, men ganske simpelt for at korrigere. Således er Helligåndens form for at dømme ganske enkelt en måde at genforene det tilsyneladende adskilte Sønforhold. Dette er det “undervisningsredskab” der blev indbygget i den overordnede plan. Kulminationen på denne ret-sindede dom er Dommedag, der som vi skal se, er den endelige erkendelse af at “det der er falsk er falsk, og det der er sandt har aldrig forandret sig” (A-d.II.10.1:1).

Ligesom adskillelsen foregik over millioner af år, vil Dommedag strække sig over en lignende periode, og måske endda længere.

Ingen bryder sig om den sætning. Nu vi er ved den er “Dommedag” i denne specielle sammenhæng et synonym for “Soningsplanen”. I almindelighed er “Dommedag” Kursets ord for det sidste skridt i Soningen. Men netop i denne passage taler Jesus om den overordnede proces. Denne sætning er rigtig god at huske, når man møder de kursusstuderende der påstår, at i den illusoriske drøm kan Soningen slutte på et øjeblik, hvad Jesus faktisk siger mange steder, hvor han taler på niveau Eet. Men denne passage gør det meget klart, at i illusionen om tid, vil ophævelsen af troen på adskillelsen vare meget længe. Den enorme mængde af frygt der er tilstede i vore sind synes at sikre at det er tilfældet. Men der er også håb:

Dog kan dens varighed forkortes betydeligt af mirakler, som er redskabet til at forkorte, men ikke afskaffe tid. Hvis tilstrækkeligt mange bliver virkeligt mirakelsindede, kan denne forkortelsesproces faktisk blive enorm. Men det er afgørende at du hurtigt gør dig fri af frygt, fordi du må komme ud af konflikten, hvis du skal bringe fred til andre sind.

Dette refererer til miraklets funktion, som vi talte om i del II. I denne passage opfordrer Jesus os indtrængende til at vælge mirakler i stedet for beklagelser. Jo hurtigere vi kan træffe dette

valg, jo hurtigere kan vore sind blive helbredt; og på den måde kan Jesus hurtigere helbrede andre sind igennem vores. Dette er naturligvis ideen bag Soningsplanen. Herefter taler Jesus om Dommedag.

Dommedag betragtes i almindelighed som en proces der udføres af Gud (det var tydeligt i de passager fra evangelierne vi læste før). **Faktisk vil den blive udført af mine brødre, med min hjælp.**

Som sagt kan Gud ikke være involveret i Dommedag, fordi den er en korrektion af en fejltagelse Han end ikke ved noget om. Arbejdsbogen fortæller os to gange at “Gud ikke tilgiver, fordi Han aldrig har fordømt” (A-dI.46.1:1; A-dI.60.1:2). Det er os der foretog den fejlagtige bedømmelse først ved at vende os bort fra Helligåndens Soningsprincip, og identificere os med egoets sindssyge begreb om soning som opofrelse. Derfor er vi de eneste der kan korrigere den fejltagelse, ved nu at genforene os med det princip, der blev manifesteret i drømmen af Jesus. Det er grunden til at Jesus i Kurset lægger så stor vægt på at vi forener os med ham.

Det er en endelig helbredelse, og ikke en udmåling af straf, uanset hvor meget du mener straf er fortjent. Straf er et begreb som er i fuldstændig modstrid med retsindethed, og målet med Dommens dag er at genoprette retsindethed i dig. Dommedag kunne kaldes en rigtig bedømmelsesproces. Den betyder ganske enkelt, at alle til slut vil komme til at forstå hvad der er værdifuldt, og hvad der ikke er det.

Med Genkomstens ankomst vågner Sønforholdet endelig af drømmen. Ved denne endelige opvågning står vi ved Himlens tærskel og ser tilbage på alle de ting vi troede var virkelige, og på hele spandet af tid og rum. Vi erkender endelig, at alt hvad vi har lavet er falsk, og at alt hvad der stadig er der, er sandheden som Gud skabte den. Det er Dommedag. I en forstand er det summen af alle de små domme Kurset beder os om at fælde hele tiden - at dømme imellem Helligåndens sandhed og egoets illusioner. Som sagt, og som vi så i det forrige

kapitel, når hele Sønforholdet genforenes, sker Genkomsten. Dommedag fuldbyrdes derfor også af den ene Søn.

Efter det kan evnen til at vælge dirigeres rationelt. Men indtil denne skelnen er foretaget, kan vaklen imellem fri og bunden vilje ikke undgå at fortsætte.

Denne passage indebærer at Dommedag er en proces, til forskel fra hvad vi har sagt tidligere. Vi kan således atter se hvor løsagtig Jesus er med sine ord: I een passage ses Dommedag som kulminationen af Soningsprocessen, der er at lære at dømme rigtigt; i en anden, som her, er det selve processen; og atter andre steder ligestilles den med Soningen. Men indholdet bag alle disse henvisninger er stadig det samme, og det afspejler den grundlæggende undervisningslektion, at vi fokuserer på indholdet - meningen med en eller anden passage - uden rigtigt at holde fast ved den specielle form den udtrykkes i.

Det der refereres til her er den individuelle proces med at lære at dømme retsindet. Efterhånden som dette læres og vi hver især accepterer Soningen for os selv, ophører svingningerne imellem egoet og Helligånden, så vores domme kun bliver Helligåndens. Dette sikrer naturligvis at vi "dirigeres rationelt", som er betingelsen for at leve i den virkelige verden. Når vi allesammen har nået denne tilstand, føres Genkomsten og den faktiske Dommedag ind.

Spm: Præsenterer dette ikke et ganske andet syn på fornuft?

Sv: Absolut. Det er det samme som i den senere diskussion i Tekstbogen af emnet forstandighed, der er analogt til Helligåndens retsindede tænkemåde. Det har naturligvis intet at gøre med fornuft som verden bedømmer den. Nu vi er ved det, har Kursets skelnen imellem det rette og det u-rette sind intet at gøre med den for tiden populære klassifikation af højre og venstre hjernehalvdel. Den rationelle kontra den intuitive proces der afspejles i denne sidstnævnte typologi, kan afspejle enten ret- eller u-retsindet tænkemåde, afhængigt af om disse færdigheder dirigeres af Helligånden eller af egoet.

Det første skridt mod frihed indebærer en sortering af det falske fra det sande. Dette er en adskillellesproces i den konstruktive forstand, og den afspejler den sande betydning af apokalypsen.

Henvisningen her, er til Johannes Åbenbaring, den sidste bog i Biblen. Den kaldes sommetider “apokalypsen”, et ord der betyder “hemmelige eller åbenbarede skrifter”. Jesus omfortolker her den endelige udsortering, ikke som at fårene skilles fra bukkene, og det gode fra det onde, men derimod at kunne skelne det sande fra det falske - falskheden i egoets lære sorteret fra Guds sandhed.

Alle vil i sidste instans se på deres egne skabninger, og vælge kun at bevare det som er godt, ligesom Gud Selv så på alt hvad Han havde skabt, og vidste at det var godt. På dette tidspunkt kan sindet begynde at se på sine skabninger med kærlighed på grund af deres værdi. Samtidigt vil sindet uvægerligt nægte at anerkende sine misskabninger, som uden at blive troet på ikke længere vil eksistere.

Den første sætning her er baseret på det skriftsted i 1. Mosebog (1.31) hvor der står, at Gud så på det Han havde skabt, og så at det var godt. Det er tydeligt at Jesus her laver en parallel imellem det vi bør gøre med vore skabninger - udvidelserne af vores identitet som Kristus - og det den Bibelske Gud gør med Sine. Disse skabninger er derfor kun af ånd, og henviser ikke til noget i den materielle verden. Men deres virkelighed afspejles igennem vores forening med hinanden i tilgivelse, der udvider Helligåndens sandhed i vore splittede sind. Vore “misskabninger” henviser til alt i egoverdenen; tanker, såvel som projektioner af disse tanker ud i form. Sådanne omfatter alt hvad der relaterer sig til den fysiske verden, kroppen og alle aspekter af egoets tankesystem: skyld, frygt, specielhed, angreb, død, etc. Vi bliver således igen bedt om at dømme imellem Guds sandhed og Kristi virkelighed som ånd, og egoets illusoriske, materielle verden.

Vendingen "Dommedag" er skræmmende, ikke alene fordi den er blevet projiceret over på Gud, men også på grund af at den associeres med død. Dette er et udpræget eksempel på omvendt opfattelse.

“Dommedag” er ikke kun skræmmende fordi vi tror Gud vil straffe os, men også fordi vi associerer den med døden. Fordi vi identificerer os med vore fysiske kroppe, må enden på vores liv, vores fysiske og psykologiske eksistens, også betyde enden på os. For egoet ligestilles vores fysiske død med Guds straf. Denne tanke har fundet sit klareste udtryk i myten om Adam og Eva, hvor de to “syndere” straffes af Gud for deres ulydighed, ved at de må begynde deres “liv” i smerte, lide til deres dages ende, og dø: “ja, støv er du, og til støv skal du vende tilbage” (1.mos.3.19).

Hvis meningen med "Dommens dag" undersøges objektivt, er det helt åbenlyst at den virkelig er porten til livet.

Kursets forståelse af Dommedag er, at den er det øjeblik hvor vi fælder den sidste dom, og dermed adskiller egoets illusioner fra Guds sandhed, og der på denne måde intet er tilbage til at hindre vores hjemkomst. “Døren til livet” er åben, og vi lader simpelt hen Gud tage det endelige skridt.

Spm: I den forstand har sådan een som Jesus allerede fuldført den proces, ikke? Men det sker for alle i det samme øjeblik; er det også rigtigt?

Sv: Rigtigt. Jesus kender det falske fra det sande, fordi han har fuldført processen, og han står i grænselandet - den virkelige verden - imellem denne verden og Himlen, og holder døren til Himlen åben for os: Som han siger i denne bevægende passage:

Kristus er ved Guds alter, og venter på at byde Hans Søn velkommen. Men kom helt uden fordømmelse, for ellers vil du tro at døren er spærret, og at du ikke kan komme ind. Døren er ikke spærret, og det er umuligt at du ikke kan træde ind på det sted hvor

Gud vil have dig til at være. Men elsk dig selv med Kristi Kærlighed, for således elsker din Fader dig. Du kan nægte at træde ind, men du kan ikke spærre den dør Kristus holder åben. Kom hid til mig, som holder den åben for dig, for så længe jeg lever kan den ikke lukkes, og jeg lever evigt. (T-11.IV.6:1-6)

I det hellige øjeblik har vi allesammen allerede accepteret Soningen, og er sammen med ham ved Himlens port. Men i tiden er vi stadig nødt til at træffe, og derfor acceptere, dette valg.

Spm: Hvis vi lige vender tilbage til den foregående passage, er det en interessant sætning, fordi den siger “undersøges objektivt”. Hvordan er det muligt at undersøge denne ide objektivt hvis man er opdraget til at tro på en teologi, der fremhæver fordømmelse og en brutal dommedag? Det er meget vanskeligt at træde ud af sådan en tankegang, hvis man virkelig tror på den, og objektivt undersøge en hvilken som helst form for viden.

Sv: Det er naturligvis det Jesus i virkeligheden siger her. Faktisk handler selve den næste linie om dette punkt:

Ingen som lever i frygt er virkeligt i live.

At leve i frygt er det samme som at identificere sig med egoets tankesystem, hvilket selvfølgelig er fornægtelsen af livet. Derfor er ingen der er bange virkeligt i live, fordi den Kærlighed der er livets Kilde er blevet fornægtet. Ligesådan tjener vrede det samme egoformål: At “beskytte” os imod Guds Kærlighed og liv, som den førnævnte passage om Jesus, der holder døren åben for os, siger. Derfor kan vi fastslå, at Kurset faktisk lærer os hvordan vi skal være objektive, som betyder fri for alle tanker og opfattelsesmæssige fordrejninger, der uundgåeligt kommer af at vælge egoets forsvar i form af frygt og vrede. Vi vælger igen, og helbredes ved at opgive skyld i vores personlige forhold. Formindskelsen af denne skyld formindsker automatisk vores frygt for Guds straf.

Din egen endelige dom kan ikke rettes imod dig selv, fordi du ikke er din egen skabning. Men du kan når som helst anvende den meningsfuldt på alt hvad du har lavet, og i din hukommelse kun fastholde det som er skabende og godt.

Denne passage afspejler ideen om, at vi faktisk ikke kan helbrede vores egoer. Som det siges i Tekstbogen om vore forsøg på at ophæve skylden selv:

Husk du lavede skyld, og at din plan til at undslippe skylden har været at bringe Soningen til den, og gøre frelse skræmmende. Og det er kun frygt du vil føje til, hvis du selv forbereder dig til kærlighed. Forberedelsen til det hellige øjeblik tilhører Ham, Som giver det.....Nærm dig aldrig det hellige øjeblik efter at du har forsøgt at fjerne al frygt og had fra dit sind. Det er *dets* funktion. Prøv aldrig på at overse din skyld inden du har bedt Helligånden om hjælp. Det er *Hans* funktion. Din rolle er kun at give Ham en lille villighed til at lade Ham fjerne al frygt og had, og at blive tilgivet. (T-18.IV.6.3-5; T-18.V.2:1-5)

Den virkelige dom over os er Guds, som vi straks skal se. Med andre ord kan vi faktisk ikke se på os selv, og fælde den kærlige dom om hvem vi er som Guds Søn. Vores fortrængte frygt for Guds Kærlighed er så stærk, at den forhindrer os i objektivet at undersøge sandheden. Men når vi projicerer denne ubeviste skyld og frygt ud på andre mennesker, og har den lille villighed til at genoverveje vores beslutning, kan vi lytte til Helligåndens undervisning i at tilgive. Vi kan ikke tilgive vores skyld selv, men ved med Helligåndens hjælp at tilgive andre, ophæves vores egen skyld.

Spm: Det jeg forstod ved denne passage er, at dommedag ikke kan rettes imod os selv, fordi der ikke kan eksistere nogen dommedag angående hvem vi er i virkeligheden. Men det vi kan dømme er de egoer vi har lavet. Det vi virkelig er er helst adskilt fra at dømme. Er det en rigtig måde at fortolke denne passage på?

Sv: Ja det er. Strengt taget burde “Selvet” i “dig selv” skrives med stort, fordi det var Gud der skabte os, og ikke os selv. Så dommedag er rettet imod egoverdenen, hvor der er brug for den. Jeg kan lige citere introduktionen til Tekstbogen igen:

Kursets mål er ikke at lære dig kærlighedens mening, for den kan ikke læres. Dets mål er derimod at fjerne blokeringerne for bevidstheden om kærlighedens tilstedeværelse, som er din naturlige arv. (T-in.1:6-7)

Vort sande Selv behøver ikke at blive dømt, men vort illusoriske ego behøver at blive dømt som falsk, for derved at bane vejen for at erindringen om vores Identitet som Kristus kan vende tilbage til os.

Din retsindethed kan ikke andet end diktere dig dette. Formålet med tid er udelukkende at "give dig tid" til at komme frem til denne dom. Det er din egen fuldkomne dom over dine egne fuldkomne skabninger. Når alt hvad du bevarer er værd at elske, er der ingen grund til at frygten skal blive hos dig. Dette er din andel i Soningen.

Andre steder i Kurset belæres vi om, at formålet med verden er at korrigere vores tro på rummets og tidens virkelighed (T-1.VI.3:5;4:1). På samme måde er formålet med tid at “give os tid” til at foretage den endelige dom. Her refererer den “fuldkomne dom” ikke til Dommedag, der korrigerer egoets domme, men til Guds kærlige dom. Og når vi endelig tilgiver alt i denne verden, og derved tilgiver os selv, vil der ingen frygt være. Den skyld der kræver frygt for Guds straf, vil være forsvundet; uden sin årsag (skyld) må *virksomheden* (frygten) nødvendigvis forsvinde. Og denne ophævelse af skyld og frygt igennem tilgivelse udgør vores rolle i Soningen.

Lad os gå tilbage til paragraf fire i sektion IV i kapitel 9. (T-9.IV.9:2)

Frygt ikke Dommedag, men byd den velkommen, og vent ikke, for egoets tid er "lånt" af din evighed.

Jesus fortæller os igen, at vi ikke behøver at frygte Dommedag, men simpelthen kan modtage den kærlighed, der er dens sande mening. Dertil kommer, at der ingen grund er til at vente på Dommedag, fordi det at vente i tiden, var noget vores ego valgte, og dette blev taget fra vores virkeligheds evige væsen som Guds kærlige Søn.

Vi vil nu gå videre til den sektion der hedder “Grænselandet”, paragraf fire, i kapitel 26 (T-26.III.4)

Intet Guds Søn tror på kan tilintetgøres. Men det der er sandhed for ham, må bringes til den sidste sammenligning han nogensinde vil foretage; den sidste vurdering der vil være mulig; den endelige dom over denne verden. Det er sandhedens dom over illusioner, videns dom over opfattelse: “Den har ingen mening, og eksisterer ikke”.

For os er sandheden egoets illusoriske og sindssyge tankesystem, der er baseret på vores tro på, at det der ikke eksisterer virkelig er der, og at Himlen der virkelig er der, ikke eksisterer.

Da du gjorde det som ikke er sandt synligt, blev det som *er* sandt usynligt for dig.
(T-12.VIII.3:1)

Det er således dette egotankesystem vi endelig må se på med Helligåndens hjælp, og dømme imod. Hans Dom - at illusorisk opfattelse ingen mening har, og derfor ikke eksisterer - er en praktisk anvendelse af det første mirakelprincip om, at der ingen sværhedsgrader er for dem. Enhver illusion er præcist magen til enhver anden. Ingen af dem eksisterer, og de har derfor ingen mening. Vi giver dem den mening de nu har, og vores projicerede mening er altid baseret på fortiden, som Arbejdsbogen lærer os i de første lektioner.

Spm: Kurset omtaler sommetider “åndeligt syn”. Er dette et eksempel på det?

Sv: Ja, denne dommedag er baseret på åndeligt syn, eller det Kurset i almindelighed refererer til som “vision”.

Det er ikke dette (dommedag) der er dit valg. Det er kun et simpelt udsagn om en simpel kendsgerning. Men i denne verden er der ingen simple kendsgerninger, fordi det forbliver uklart, hvad der er det samme og hvad der er forskelligt.

Sandheden om denne endelige dom hviler ikke på vores beslutning. Vores frie vilje kan som vi har set ikke bestemme hvad der er virkeligt, og hvad der ikke er det. Vi har kun frihed til at vælge imellem hvad vi *tror* der er virkeligt, og hvad der ikke er. Som Jesus ofte minder os om, hvad kan være enklere? For eksempel nær slutningen af Tekstbogen:

Så enkel frelse er! Alt hvad den siger er, at det der aldrig var sandt ikke er sandt nu, og aldrig vil være det. Det umulige er ikke sket, og kan ingen virkninger have. Og det er alt. Kan det være vanskeligt at lære for nogen der ønsker det skal være sandt? Hvor vanskeligt er det at se, at det der er falsk ikke kan være sandt, og at det der er sandt ikke kan være falsk? (T-31.I.1:1-5;7)

“Kompleksitet er af egoet” (T-15.IV.6:2), og derfor er det egoet der har lavet en kompleks verden, med en kompleks krop og komplekse love, hvis eneste formål er at tilsløre enkelheden i sandhedens lov. Egoet forsøger at kombinere sandhed og illusion, ånd og krop, Himlen og denne verden, så vi ikke længere kan skelne imellem hvad der er sandt og falsk. Det står nu tilbage for Helligånden at lære os denne skelnen, så vi til sidst kan nå til det punkt, hvor vi er i stand til at fælde den endelige dom.

Den eneste væsentlige ting der er at tage stilling til overhovedet, er denne skelnen. Og heri ligger forskellen imellem disse verdener. I denne, er det umuligt at vælge. I den virkelige verden er det at vælge forenklet.

I denne verden bliver det at vælge umuligt, fordi vi ikke virkeligt forstår hvad vi vælger imellem. Vi tror virkeligt vi vælger, når vi vælger imellem forskellige illusioner. I den virkelige verden, som er forløberen for Dommedag, erkender vi, at det vi vælger imellem er

alt det egoet har lavet, som er falsk, i modsætning til alt hvad Gud skabte, som spejles til os igennem Helligåndens undervisning. I egosystemet vælger vi derfor imellem ingenting og ingenting, hvad der naturligvis gør hele processen meningsløs.

At erkende og acceptere det meningsløse i egoets valgmuligheder, er afslutningen på processen med at nå den virkelige verden. Som sagt lærer vi på den måde at vælge imod egoets tankesystem, der er *adskillelse* fra andre igennem angreb, sygdom, lidelse eller skyld. Vi overskrider nu disse egobarrierer, og forener os med andre igennem erkendelse af at vi alle er een og den samme. Når vi først har truffet dette ene valg, det eneste der virkelig er muligt i denne verden - dvs. når vi først har besvaret det sidste ubesvarede spørgsmål (T-21.VII) - ophører alle valg når Helligåndens korrektionsvideoer har udslettet egoerne. Nu er der intet tilbage at korrigere eller at vælge imellem. Nu følger vore sind ganske enkelt kærlighedens vejledning. Hvad kan som sagt være enklere?

Lad os nu vende os til Arbejdsbogen, repetitionen “Hvad er Dommedag?” (A-dII.10):

Kristi Genkomst giver Guds Søn denne gave: At høre Stemmen for Gud erklære, at det der er falsk er falsk, og at det der er sandt aldrig har forandret sig. Og det er med denne dom opfattelse hører op.

Jesus siger ganske tydeligt her, at når vi kan foretage denne endelige dom - “det der er falsk er falsk” (alt hvad der er af egoet) og “det der er sandt aldrig har forandret sig” (Guds og Kristi sandhed) - i det øjeblik ophører hele opfattelsens verden. Det er opvågningen og genforeningen af den tilsyneladende drømmende og fragmenterede Guds Søn i Genkomsten der starter dette næste “trin”.

Først ser du en verden der har accepteret dette som sandt, projiceret ud fra et sind der nu er korrigeret. Og med dette hellige syn (Kristi vision) giver opfattelse en tavs velsignelse og forsvinder så, fordi dens mål er nået og dens mission udført.

Den Endelige Dom over verden indeholder ingen fordømmelse. For den ser verden som fuldstændigt tilgivet, uden synd og helt formålsløs. Når den er uden årsag, og nu uden nogen funktion i Kristi øjne, forsvinder den blot i intethed.

“Først” refererer til opnåelsen af den virkelige verden, når vore sind er blevet helbredte. Når vi allesammen har nået dette trin, projiceres Genkomsten, der er Sønforholdets forenede sind - kun opfyldt af Helligåndens Kærlighed - ud, og vi opfatter igennem Kristi vision. (Anvendelsen af ordet “projiceres” her, er endnu et eksempel på, hvordan Kurset ikke er strengt konsekvent i sit sprogbrug, idet ordet “projektion” typisk er reserveret egoet, og “udvidelse” reserveret ånd.) Hvis årsagen til verden, som er troen på synd, er forsvundet, må verden nødvendigvis forsvinde. Sådan er det fordi det eneste formål med verden er at fastholde at synd er virkelig. Når vi derfor opgiver vores investering i synd, som er meningen med tilgivelse, “forsvinder verden blot i intethed.”

Der blev den født, og der slutter den også. Og alle figurerne i den drøm verden begyndte i, forsvinder med den. Nu er kroppe nytteløse og vil derfor svinde bort, fordi Guds Søn er grænseløs.

“Figurer i den drøm” henviser til kroppe og former i den fysiske verden. Sektioner som “Drømmeren af Drømmen” og “Drømmens Helt” i kapitel 27 diskuterer kroppens rolle i de forskellige drømme vi har lavet, som allesammen drejer sig om at opretholde troen på at formens, forandringens og dødens verden er virkelig. Kroppens verden er en verden af begrænsning, som er et forsvar imod vores sande virkelighed som Guds grænseløse Søn. Som før sagt forstår vi Kursets afgørende metafysiske lære om, at hele tidens og rummets verden kun eksisterer for at forstærke egoets tro på, at adskillelsen fra Gud er virkelig. Når denne tro ikke længere er til stede, har verden ikke længere noget formål, og må nødvendigvis forsvinde. Den fysiske verden eksisterer ikke udenfor vore sind, som vi talte om i første del. Så hvis det sind forandrer sin tro - fra synd til tilgivelse - forandrer verden sig også i overensstemmelse hermed.

Du, der troede at Guds Dommedag ville fordømme verden til helvede sammen med dig, accepter denne hellige sandhed: Guds Dom er Korrektionens gave, som Han skænkede alle dine fejltagelser, og Som befriede dig for dem, og alle de virkninger de nogensinde syntes at have.

“Gaven” er Helligånden, og dens konkrete udtryk er Soningsprincippet. Det er den “korrektion” der omtales her. Hvis I tænker tilbage på diagrammet på skema 2, repræsenteres Helligåndens korrektion af den nederste del af den tosporede motorvej. Altså på hvert eneste skridt på vejen - der i sin helhed skete i det ene øjeblik hvor egoet valgte sine fejltagelser, og gentog dem igen og igen - blev hver enkelt af disse konkrete fejltagelser korrigeret af Helligånden. Disse fejltagelser udgør de smertefulde virkninger af årsagen, der er den oprindelige tro på at adskillelsens synd skete, og “den lille vanvittige ide” blev taget alvorligt.

At frygte Guds frelsende barmhjertighed, er at frygte fuldstændig befrielse fra lidelse, tilbagevenden til fred, sikkerhed og glæde, og forening med din Identitet (A-II. efter 1.310.10.3:2)

Så længe vi tror på synd og skyld, må vi nødvendigvis tro Gud vil straffe os. Derfor er den eneste måde vi kan finde lykke og fred på, at acceptere Gud tilbage i vore sind som vores kærlige Skaber. Men fordi egoet lærer os, at det at acceptere Gud tilbage i vore sind er det samme som vores tilintetgørelse, bliver vi bange for at acceptere Hans Kærlighed. Derfor må hvad som helst der taler om “fred, sikkerhed og lykke” være skræmmende for egoet. Det er grundlaget for vores frygt for kærlighed, og “Guds frelsende nåde”.

Guds Dommedag er lige så barmhjertig, som hvert eneste skridt i den plan Han har lagt til at velsigne Sin Søn, og kalde ham tilbage til den evige fred Han deler med ham. Frygt ikke kærlighed. For den alene kan helbrede al sorg, tørre alle tårer bort, og blidt vække den Søn Gud anerkender som Sin, af hans drømme om lidelse.

Egoet har som sagt lært os, at vi bør nære frygt for Guds Kærlighed, fordi vi vil blive tilintetgjort hvis vi kommer for tæt på den. Vores skyld forlanger at vi lider og ofrer os, hvad der betyder at i egoets mærkelige religion er det en synd at være uden lidelse. Det er synd at være lykkelig, og det er synd at være fredfyldt:

For egoet er de skyldfri skyldige. De som ikke angriber, er dets "fjender", fordi de ved ikke at værdsætte dets fortolkning af frelse, er i en udmærket position til at opgive det..... Jeg (Jesus) har sagt at korsfæstelsen er egoets symbol. Da det blev konfronteret med Guds Søns virkelige skyldfrihed, forsøgte det at dræbe ham, og den begrundelse det gav var, at for Gud er skyldfrihed gudsbespottelse. For egoet er egoet Gud, og skyldfrihed må fortolkes som den endelige skyld, som fuldt ud retfærdiggør mord. (T-13.II.4:2-3; 6:1-3)

Henvisningen i Arbejdsbogen "tørre alle tårer bort" kommer fra Biblen (Esajas og Johannes Åbenbaring), og Jesus beder os om, så længe vi stadig tror vi er skyldige, at overveje troen på en kærlig gud, der ville tørre vore tårer bort efter vore lidelser og ofrer. Det når vi ved at opgive den skyld der kræver at vi bliver straffet af en hævngherrig fader. Så igen og igen kommer vi tilbage til Kursets grundlæggende lære om, at vi vender tilbage til Himlen og Guds Kærlighed igennem tilgivelse, for kun derved kan årsagen til vores problemer ophæves.

Frygt ikke dette. Frelsen beder dig om at tage imod den. Og verden venter på din glade modtagelse, som vil sætte den fri.

Dette er Guds Endelige Dom: "Du er stadig Min hellige Søn, i evighed uskyldig, i evighed kærlig og i evighed elsket, lige så ubegrænset som din Skaber, og fuldstændigt uforanderlig og i evighed ren. Vågn derfor op, og kom hjem til Mig. Jeg er din Fader, og du er Min Søn".

Dette er en af de mere skønne passager i *Et Kursus i Mirakler*, og den behøver ingen kommentarer, undtagen at den afspejler et totalt skift fra alt hvad egoet tror på om Gud og

Hans Søn. Denne kærlige sandhed venter tålmodigt på os, indtil vi er i stand til at tage imod den.

Kapitel 12

GUDS SIDSTE SKRIDT

Nu går vi videre til det sidste trin i Soningsplanen, det *Et Kursus i Mirakler* kalder “Guds Sidste Skridt”. Som vi straks skal se, forklarer Jesus til at begynde med, at i sandheden tager Gud ingen skridt. Desuden antyder det at Han tager skridt, at vi har været ude på en rejse. Men vi har allerede adskillige gange antydnet, at en sådan rejse er illusorisk, siden vi aldrig har forladt vores hjem. Som før citeret, er vi på “en rejse uden afstand, til et mål som aldrig har forandret sig”. (T-8.VI.9:7). I virkeligheden er begrebet “Guds Sidste Skridt” derfor blot en talemåde eller en metafor, der følger af den grundlæggende metafor om en rejse. Fordi vores oplevelse af tid er lineær, og fordi vi faktisk er ved at vende hjem, taler Jesus til os på et niveau vi kan forstå. Derfor får vi at vide, at rejsen i sidste instans slutter med at Gud tager det sidste skridt for os.

Derfor er “det sidste skridt” dybest set en måde at tale om afslutningen af vores drøm på, som er kulminationen af Kristi Andet Komme og Dommedag. Når vi endelig helbreder vore sind, og træffer det endelige valg imellem illusion og sandhed forsvinder verden, og vi “vender tilbage” til den Gud vi faktisk aldrig har forladt. Det er Guds sidste skridt, som er en poetisk beskrivelse af vores fuldførte opvågning.

Vi begynder med den sidste paragraf i det afsnit i kapitel 7 der kaldes “Det Sidste Skridt” (T-7.I.7):

Gud tager ikke skridt, for Han fuldbyrder ikke gradvist. Han underviser ikke, for Hans skabninger er uforanderlige. Han gør intet til sidst, for Han skabte først og for al tid.

Dette er det eneste sted i *Et Kursus i Mirakler* hvor ideen er fremsat så klart. Jesus taler om “det sidste skridt”, men for at sige det igen, mener han det ikke bogstaveligt. Der er ingen gradinddelinger i Gud, og derfor kan der heller ingen være i Hans Søn. Kristus behøver ikke at blive undervist, fordi Han er lige så fuldkommen og hel som Sin Fader, og derfor har Han ikke et splittet sind der kan eller behøver at lære. Men i drømmen om adskillelse tror Guds søn at han er på en rejse i tiden, og derfor må han lære i den sammenhæng.

Denne måde at anvende drømmens sprog på er, ligesom mange andre eksempler vi allerede har talt om, nyttigt til at minde os om at der er visse udsagn i Kurset vi ikke skal tage bogstaveligt. Men meningen bør altid tages bogstaveligt. Et eksempel vi allerede har set er, at når Jesus taler om at Gud græder over Sine sønner i adskillelsen, eller Hans ensomhed, anvender han i virkeligheden poetiske billeder til at udtrykke Guds Kærlighed til os. På samme måde refererer vendingen “Guds sidste skridt” til slutproduktet i den illusoriske opvågningsrejse. Den refererer ikke til noget der virkeligt sker. Set ud fra skema 3, er det sidste skridt opvågningen fra den drøm vi synes at gennemleve i vores videoer.

Det må forstås, at ordet ”først”, når det anvendes om Ham, ikke er et tidsbegreb. Han er først i den forstand at Han er den Første i Selve Den Hellige Tre-enighed. Han er den Primære Skaber, fordi Han skabte Sine medskabere (vore sande Selver). Fordi Han gjorde det, gælder tid hverken for Ham eller for det Han skabte.

Som det blev omtalt i begyndelsen af kapitel 1 er dette et meget tydeligt eksempel på Kursets anvendelse af ord i en tids- og rummæssig sammenhæng, selvom denne sammenhæng er illusorisk. Disse ord bliver således anvendt for at hjælpe os der tror at virkeligheden er tid og rum. Men som sagt skal selve ordene ikke forstås som at de udtrykker den bogstavelige sandhed. Som vi for eksempel kan se her, implicerer ordet “først” logisk nok en anden og en tredje etc. som vil komme i fremtiden. Men siden Gud er hinsides tid, kan et ord som “først” i virkeligheden ikke anvendes om Ham.

Det “sidste skridt” som Gud vil tage, var derfor sandt i begyndelsen, er sandt nu og vil være sandt til evig tid. Det som er tidløst er der altid, fordi dets væren for evigt er

uforanderligt. Det forandrer sig ikke ved forøgelse, fordi det for evigt blev skabt til at forøge. Hvis du opfatter det som ikke-forøgende, ved du ikke hvad det er. Du ved heller ikke Hvem der skabte det.

Det der er “uforanderligt” og “ikke forandrer sig ved forøgelse” er ånd, selvom ordet “ånd” faktisk ikke forekommer i dette afsnit. Guds ånd skabte Kristus, hvis ånd dernæst skabte Kristi skabninger. Forøgelsen ændrer ikke ånden, hvad der bestemt er en forståelse der er anderledes end verdens opfattelse af forøgelse, som klart implicerer en kvantitativ forandring. Når vi forøger noget i den materielle verden bliver der mere af det: Vi forøger vores bankkonto, den mængde føde vi spiser, det antal bøger vi ejer etc. Det er altså klart, at “forøgelse” her ikke implicerer nogen kvalitativ forandring, et fænomen der ikke er forståeligt i denne verden. Uforanderligheden ved forøgelse beskrives i denne smukke passage fra Arbejdsbogen:

Ligesom Himlens fred og glæde intensiveres når du tager imod dem som Guds gaver til dig, vokser din Skabers glæde når du tager imod Hans glæde og fred som din. At give sandt er skabelse. Det udvider det grænseløse til det ubegrænsede, evighed til tidløshed og kærlighed til sig selv. Det forøger alt det der er fuldstændigt allerede, ikke i den simple forstand at det føjer mere til, for det indebærer at det var mindre før. Det forøger ved at lade det som ikke kan begrænse sig, fuldbyrde sit mål, som er at give alt hvad det har væk, og derved for evigt sikre det for sig selv. (A-dI.105.4)

Spm: Ville det svare til det at give i denne verden: Hvis man ikke forstår at man vinder ved at give, forstår man ikke processen?

Sv: Ja. Parallellen her er, at når man “giver kærlighed væk” i denne verden, forøger man “ikke-kvantificerbart” den kærlighed man “har”, og intet forandres virkeligt. Kærlighed er kvalitativ, ikke kvantitativ. Derfor kan der ikke være tab når vi udvider kærlighed til andre. Hvis vi f.eks. tror på forøgelse eller formindskelse i materiel kvantitativ forstand, og så forsøger at anvende denne forståelse på ånd, vil vi med sikkerhed forvirre os selv, og effektivt

blokere vores forståelse af Himlen. Vi vil derfor aldrig komme til at kende Gud, men vi vil kende egoet. Egoets materielle verden er kvantitativ, hvor alt, inklusive kærlighed, måles på samme måde som et pund kartofler. Troen på at denne verden er virkelig - med alle dens forandringer, tab og forøgelse - bliver derfor et meget magtfuldt forsvar imod Gud.

Gud afslører ikke dette for dig, for det har aldrig været skjult.

Det her er en meget diskret korrektion af den mere traditionelle ide om, at Gud giver åbenbaringer, og at Han kun giver dem sommetider, og til visse mennesker. Verdens overbevisning er, at de der har fået sandhedsåbenbaringer er blevet udvalgt af Gud, og den indikerer klart at Gud har et ego, der dømmer hvem der er en åbenbaring værd og hvem ikke. Jesu lære i *Et Kursus i Mirakler* er fuldstændigt anderledes. Gud udvider altid Sin sandhed til alle. Problemet - vores problem - er, at vi sædvanligvis ikke tager imod Guds konstante åbenbaring af Sig Selv. De der gør det - som har opgivet deres egobarrierer imod sandheden - er dem der har visionære eller åbenbarings oplevelser.

“Åbenbaring” er således ikke noget Gud gør, ligesom det “sidste skridt” ikke er noget Han gør. Oplevelsen af åbenbaring er virkningen af en beslutning vi har truffet. Guds kærlighed er, ligesom et fyrtårns lys der skinner ud på det mørke hav, passiv, for så vidt som at den ganske enkelt lyser sit lys, men ikke aktivt gør noget som helst. Vi er derfor ligesom skibene der sejlet væk fra lyset, og som nu må vælge at komme tilbage til deres hjem af lys i vores sind. Guds Kærlighed kalder således ikke på os i ordets sædvanlige forstand, men lyser snarere som et sømærke af sandhed, der holder sin kærlige velkomst frem mod os, og tålmodigt “venter” på vores hjemkomst. Sammenfattende kan man altså sige, at Gud ikke skjuler Sin sandhed mere end Han åbenbarer den for os. Hans Kærlighed er ganske enkelt.

Spm: Helt i begyndelsen af teksten taler Jesus om, hvordan han er i overensstemmelse med sine brødres parathed til åbenbaringer, og at han kan bringe mere ned til os end vi selv kan. Så Gud kan ikke gøre noget. Han er simpelt hen. Men er det sådan, at Jesus kan hjælpe os til at åbne os for den oplevelse?

Sv: Ja, det er det der er ideen. Jesu rolle er ikke at give os åbenbaringen, for den er der altid; men han hjælper os med at fjerne forstyrrelsen for den. Det afgørende er, at Gud ikke gør det, ligesom vi har set, at Dommedag ikke er noget Gud gør. Og fordi Jesus er et udtryk for Guds Kærlighed, gør han faktisk heller ikke noget. Ligesom Helligånden er erindringen om Guds Kærlighed i vore drømme, ved ganske enkelt at være der, er Jesus der på samme måde, som manifestationen af denne Kærlighed i form. Vi oplever hans kærlighed kalde på os, og hjælpe os her, men i virkeligheden forbliver den roligt i vore sind. Ligesom fyrtårnet tjener hans lysfyldte tilstedeværelse “passivt” som en påmindelse om hvem vi virkeligt er, som børn af Lyset.

En nyttig analogi er solen, der står op og går ned hver dag. Der er ingen der ikke oplever dette fænomen, og det opleves ofte med ærefrygt og stor glæde. Alligevel forstår vi næsten alle, at det i virkeligheden er jorden der bevæger sig imens solen er stationær. Det er et klart eksempel på hvordan vores sanser spiller os et puds, og fordrejer den fysiske verdens kendsgerninger. På en lignende måde fordrejer vores oplevelse af Helligåndens eller Jesu aktivitet den sandhed, at deres kærlighed forbliver “stationær”, imens det er vores sind der er vandret bort, og derfor må vende tilbage.

Hans lys blev aldrig tilsløret, fordi det er Hans Vilje at dele det. Hvordan kan det der deles fuldt ud, tilsløres og dernæst afsløres?

Den samme pointe gentages. I overensstemmelse med traditionen har vi lært, at Gud sommetider holder Sin Kærlighed tilbage, og til visse tider skænker til visse mennesker. Jesus lærer os her helt tydeligt, at Gud ikke “tænker” på den måde: Han har ikke tilsløret sit lys, eller trukket Sig væk, som mange mystikere har oplevet det. Det der virkeligt er sket er, at vi har trukket os tilbage til en verden af skygger. Derfor er det Kursets mål at lære os at fjerne disse skygger. Alt hvad Gud har gjort er at “udevide Sig Selv” ind i drømmen igennem erindringen om Hans Kærlighed. Den udvidelse er Helligånden, og det er Helligåndens funktion at hjælpe os med at fjerne disse skygger, så vi kan se lyset, der altid har været der. Så for nu at sige det igen, selvom vi taler om Guds sidste skridt, er det i virkeligheden ikke et skridt Gud tager. Det er i virkeligheden et “skridt” vi tager.

Lad os nu gå til Tekstbogens kapitel 13, til den tredje paragraf i afsnittet “Fra Opfattelse til Viden” (T-13.VIII.3). Det er på den middelgrund imellem opfattelse og viden vi finder den virkelige verden, Det Andet Komme, Dommedag, og så endelig Guds sidste skridt. I begyndelsen af paragraffen anvendes ordet “fuldkommen opfattelse”. Det er en anden version af Kursets mere almindeligt anvendte ord “sand opfattelse”, som er opfattelsen af denne verden rensat for vore projektioner af skyld og synd.

Fuldkommen opfattelse har således mange elementer fælles med viden, som gør overførslen til den mulig.

Sand opfattelse indeholder ingen egobarrierer, og har mange elementer fælles med Himlen, som den kendsgerning, at den ikke udelukker. I Himlen er der ingen udelukkelse, siden der ingen adskillelse er, er enhver een. Kristus er forenet med Sig Selv og med Sin Fader. I verdens drøm afspejles denne eenhed delvist i dem der har sand opfattelse, og lever i den virkelige verden. Det er at leve igennem Kristi vision, hvor ingen skyld adskiller dem fra nogen anden. Den kærlighed disse mennesker oplever kommer fra Helligånden og omfatter alle andre, som ikke længere opfattes som forskellige.

Før vi fortsætter vil vi lige se på den sidste paragraf i afsnit I i kapitel 5 (T-5.I.7). Det er den konkrete sætning om det der lige er omtalt. Den beskriver parallelterne imellem sand opfattelse (selvom det ord ikke anvendes her) og tilstanden i Kongeriget. Grundlæggende tales der om tre karakteristika. Den første er, at i sand opfattelse er som lige sagt alting universelt; der er ingen udelukkelser, alle er inkluderede. Det er det præcist modsatte af specielhed, og afspejler tilstanden af eenhed i Himlen, hvor der ingen eksklusion kan være. For det andet er der ingen angreb i tilstanden af sand opfattelse, som er at man lever i den virkelige verden. Siden der ikke er nogen synd eller skyld tilbage, er der intet tilbage i sindet der kan projiceres i en form for angreb. Himlens tilstand er kærlighed, det fuldkomment modsatte af angreb. Det tredje karakteristika, som følger af de andre, taler om sand opfattelse:

Endelig viser den vej ud over den helbredelse den bringer, og leder sindet ud over dets integration mod skabelsens veje. (T-5.I.7:5)

Dette er den vej der fører til Sønforholdets fuldstændige re-integration, som er parallellen til Sønforholdets eenhed i Himlen. Sand opfattelse repræsenterer således afslutningen på processen med at ophæve forstyrrelserne for vores erindring om denne eenhed, og peger hinsides korrektionen til oplevelsen af Kristi eenhed inden i Ham Selv, Hans skabninger og med Hans Skaber.

Og nu vender vi tilbage til det sted vi var ved i kapitel 13 (T-13.VIII.3):

Men det sidste skridt må tages af Gud, fordi det sidste skridt i din forløsning, som synes at være ude i fremtiden, blev fuldbyrdet af Gud i din skabelse.

Dybest set siger Jesus, at på trods af tidens tilsyneladende linearitet, der udtrykkes igennem anvendelsen af ordet “først” og “sidst”, er begyndelse og slutning i virkeligheden det samme. Det såkaldt “sidste skridt” Gud tager, er blot vores totale ophævelse af de tilsyneladende skridt vi placerede imellem Det Første og Det Andet Komme. Det er endnu et eksempel på hvordan *Et Kursus i Mirakler* kommer ind i illusionernes verden og alligevel taler til os om sandheden hinsides illusionerne. Denne henvisning er magen til Jesu bibelske udtalelse om at han er Alfa og Omega, begyndelse og afslutning, den første og den sidste. (Johannes Åbenbaring 1:8, 21:6,22:13)

Adskillelsen har ikke afbrudt den. Skabelse kan ikke afbrydes. Adskillelsen er blot en fejlagtig formulering af virkelighed, uden nogen som helst virkning.

Dette er en afspejling af Soningsprincippet, der siger, at adskillelsen aldrig virkelig fandt sted, og som er afbildet i skemaerne 5 og 6, hvor det forekommer som om den lille trekant og spiralen har brudt linien. I virkeligheden er evighedslinjen ikke blevet påvirket overhovedet. Den samme ide udtrykkes i denne passage: Vores tilsyneladende synd imod skabelsens eenhed har ikke haft nogen virkning. Skabelsens kærlighed er ikke blevet forandret af vores fordrejede opfattelse af dens tilsyneladende fragmenterede virkelighed.

Miraklet, som er uden nogen funktion i Himlen, er nødvendigt her. Aspekter af virkelighed kan stadig ses, og de vil erstatte aspekter af uvirkelighed. Aspekter af virkelighed kan ses i alting og alle steder.

Miraklet har ingen plads i Himlens verden, fordi der intet er i Himlen der har brug for at blive korrigeret. Det er her, i adskillelsens verden miraklet har sin funktion. Der er adskillige steder i Kurset der taler om de adskilte dele af Sønforholdet som “aspekter” (f.eks. T-3.IV.3:7; T-13.VI.6:4; T-15.V.2:3). Til andre tider omtaler Jesus dem som “dele” (f.eks. T-2.VII.6:2-7; T-12.IV.6:8; T-15.V.2:2; 3:1). De er begge objektive eller neutrale ord, der beskriver Guds Sønforholds tilsyneladende personlige individualitet. De aspekter af virkeligheden vi stadig kan se her, er Kristi ansigt, som vi ser i hinanden, og som er de glimt af Kristuslys der afspejler vores iboende uskyld.

I mange er kun gnisten blevet tilbage, for De Store (Kristi) Stråler er tilslørede. Men Gud har holdt gnisten i live, så Strålerne aldrig kan blive fuldstændigt glemt. Hvis du blot ser den lille gnist, vil du lære om det større lys, for Strålerne er der usete. At opfatte gnisten vil helbrede, men at kende lyset vil skabe. Men på hjemvejen må det lille lys anerkendes først, for adskillelsen var en nedstigning fra storhed til lidenhed. Men gnisten er stadig lige så ren som det store lys, fordi den er den tilbageblevne kalden fra skabelsen. Sæt al din tro ind på den, og Gud Selv vil svare dig. (T-10.IV.8)

Noter

1 * Se min “Absence of Felicity” s. 130-31 for en mere udførlig omtale af dette budskab. Se også relateret materiale i slutningen af denne bog.

2 * I Et Kursus i Mirakler er “lave” reserveret adskillelsens verden, eller korrektionen af den, imens “skabe” kun viser hen til åndens aktivitet i Himlen. (se f.eks. T-2.VIII.1; T-3.V.2; T-4.I.9:3)